



СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

ИНДИЯ НАЙТ

Още си секси парче

Необвързана на
тридесет и пет, с
дете и чаровен
съквартирант...
Това е най-малкият ѝ
проблем

ЗА ЖЕНОТА
Журнал

ИНДИЯ НАЙТ ОЩЕ СИ СЕКСИ ПАРЧЕ

Превод: Маргарита Спасова

chitanka.info

Бохемско семейство, пламенна френска кръв и остър език, който стъписва мъжете — това обяснява неуспешните връзки на трийсет и пет годишната Стела, която отглежда сама детето си и има най-чаровния наемател. А може би защото мъжете, с които се среща, са мазни типове с неестествено бели зъби и целогодишен тен или застаряващи и оплешивяващи мераклии, същински тигри, когато съпругите им не са наоколо. На помощ с уроци по свалки ѝ се притичва Франк, привлекателният ѝ съквартирант. Жалко само, че е рижав...

*В памет на моя баща, Мишел Орсен.
1927–2001*

*„Къде е животът, който водех
доскоро?*

Къде е сега? Безвъзвратно умря.

*Къде е веселието, което
доскоро намирах?*

*Къде отлетя? Отнесе го
вихърът.*

*Семейният живот може да е
чудесен.*

*Но пред отглеждането на
малък наследник.*

Дори адът бледнее.

*Затова повтарям думите, с
които започнах:*

*Къде е животът, който водех
доскоро?“*

*Коул
Портър*

1

Лежа си в леглото, заслушана как Франк пак прави секс. Звукът е нещо като „дан-дан, дан-дан, дан-дан, дан-дан, дан-дан“: коитус като ямбичен пентаметър, което си е необичайно, между нас казано. Чувам само неговия глас: сам със себе си ли прави секс, питам се, понеже е прекомерно приказлив за солово изпълнение. Ако си решил да нашляпаш набързо малкия калпазанин, едва ли ще си даваш зор да коментираш играта. Какви ли ги приказва? „Много си готин, Франк, копеле. Леле, как ме възбуждаш! Хубаво ли ти е така, Франки, момчето ми?“ Господи, каква гадост. Чак тръпки ме побиха. *Перверзен тин!*

Не заслужавам такъв живот, честна дума. Никога не съм наранявала някого нарочно, плащам си данъците, обичам си детето и какво получавам в замяна? Перверзен сквернословел съквартирант: мъж, който си лежи и сам си приказва мръсотийки. Ау, повдига ми се. Уф, ще повърна. Я да взема да включа лампата и да направя няколко тегела из стаята.

Е, все пак соловото изпълнение внася известно разнообразие. Обикновено слушам дует.

Но май се изказах неподготвена, понеже ето я и тазвечерната хубостница, която досега мълча като пукал: „Иии“, изцепва се тя — сигурно е от Йоркшир. Много високи тонове взима, не може да ѝ се отрече. „Иии.“ А, ясно: „Франк-иии“.

Е, така сигурно е малко по-добре. Но все пак... наистина много, ама много се радвам за Франк, че прави толкова много секс — все някой в тая къща трябва да намазва и със сигурност това не съм аз. Но бих предпочела да не ги слушам. Не че го правя — да ги слушам. Просто най-случайно *дочувам*. То просто не може иначе. Ох, ще ми се да бях без уши и да имах купища елегантни тюрбани, като пралея ми, която естествено си *имаше* уши, но вие схванахте идеята.

А историята продължава неумолимо: „Дан-дан, дан-дан...“. (Сексуалната техника на Франки е много внушителна: дотук са минимум двайсет и пет минути. Доминик приключваше за половината

на това време, плюс предварителната игра. Само че той беше англичанин, така че какво може да се очаква? Извадих късмет, че се отървах с непокътнат задник.)

Знам какво си мислите: че ми е много лесно да си седя или по-скоро да си лежа тук и да се оплаквам, а пък ако не ми харесва, тогава да престана да подслушвам като някакъв воайор или по-скоро екутъор^[1] и да си пусна музика или да взема един душ, или просто да *отида някъде*. Но аз не мога. Два часа през нощта е: скърцането на паркета, да не споменаваме внезапното пускане на вода или Пучини ще покажат съвсем недвусмислено на Ромео и Жулиета, че чувам всичко. Освен това съм уютно сгушена в леглото: никъде не ми се ходи. Пък и вали. Тук вечно вали.

Божичко, що не вземе да побърза? И защо са толкова тънки тези стени? Дели ни цяла баня: на практика не би трябвало нищо да чувам. Това е голяма, тлъста четвъртита викторианска къща: човек би помислил, че стените са дебели като талпи. Сигурно нарочно са ги направили тънки, та поквареният викторианец да чува как се чукат прислужниците. Гнусни, перверзни, смахнати англичани (трябва да престана да приказвам така, даже да мисля така: аз самата съм наполовина англичанка).

Слава богу, че Хъни е скатана през два етажа. Това не е Приставната песен на Брамс, *comme on dit a New York*^[2].

— Ооох, боже — неочаквано се провиква Франк, като че ли агонизира. — Ооох, боже.

— Иии — обажда се тя. — Аааа. Аааа. — След което, някак странно примитивно: „Уа Уа Уа Уа“. — Точно така четири пъти. Явно си пада по простиците гласни.

След което писва като заклана. Ясно и отчетливо изпищява:

— Върху лицето ми. Ъх. Ъх. Оооооооо, да. Оооооооо, да. РААААХ.

И тогава, най-накрая, настъпва тишина.

Е, очевидно атмосферата на другата сутрин е малко неловка. Не смятах да казвам нищо, както обикновено, но се събудих едновременно скапана и в зверски лошо настроение. Заспах чак след три, а Хъни се събуди в шест, като всички малки деца. Мери, нейната детегледачка и

бавачка, най-сетне дойде да я поеме за няколко часа и двете се оттеглиха в хола, вьоръжени с мозайки, книжки с картинки и богатата колекция кукли.

Хъни изглежда свежа като краставичка. Аз приличам на сбръчкан стар дъб, особено под очите. Още няма девет часа и сме в кухнята, Франк е загърнат в любимия си оръфан кариран халат и изстискава портокалов сок. Портокалите са в тон с окосмяването му (по тялото, главата и срамните части, предполага се). Та, ако си въобразявате, че това е едва от онези истории. А любовта на живота ми през цялото време *ми е била под носа*, много се лъжете.

Иначе Франк не е за изхвърляне: чаровен, умен, забавен, мил и изключително преуспял в професионален план — понастоящем моят бивш съпруг Доминик продава картините му за десетки хиляди долари. И лицето му не е лошо: изсечена челюст, сиви като кремък очи и уста, която изглежда потенциално жестока (много секси, мисля си), докато не пусне своята прекрасна, леко глуповата обезоръжаваща усмивка. Тялото му е страхотно: стройно и все пак широкоплещесто, но не прекалено мускулесто, и великолепни стегнати ръце от рисуването.

Та, на книга, да, пич и половина. На книга, щях да прочета описанието и да извикам: „Дръж, дъще“. На книга щях да правя секс с него и да го обучавам в красотата на съгласните звуци. Но това е на книга и макар че всичко гореизброено е вярно, има един непреодолим проблем.

В пристъп на отчаяние мога да се прежаля и да легна с някой светъл русокоско. Или бледолик Тициан, може би, или каквито там извинения за „риж“ можете да се сетите. Но Франк не е просто червенокос. Той, както казах, е оранжев като портокалите, които изстискава: не просто риж, ами направо флуоресцентен. До него средностатистическият морков изглежда бозав.

Бедата не е само в косата му. При мен проблемът с червенокосите — и да, най-спокойно признавам, че имам проблем, така че хич не ми досаждайте с разсъждения като „Как би звучало, ако замениш «червенокосите» с «чернокожите»?“ — понеже *аз знам*, знам колко ужасно звучи — се крие в останалото окосмяване. (Чернокожите, както знаете, никога нямат рижи косми.)

Ако беше само главата, можех да накарам моя риж любовник да носи непрекъснато шапка или можех да го обръсна. Е, пак щеше да има лек мармаладов нюанс, но ако не си слагах контактните лещи, сигурно почти нямаше да го забелязвам. Не, бедата е в другите косми. В рижите косми на гърдите и рижите косми по ръцете и краката и — стигнахме до най-лошото — *рижите косми под мишниците*, целите влажни и накъдрени след любенето... и срамните косми. Орангутанските оранжеви срамни косми на някой като Франк. Просто не мога да го преглътна: на някой хора им се повдига при вида на косми по гърба или на мъже с изпъкнали женски задници (което винаги е ужасна гледка, признавам си) или прастария проблем с малката пишка. Или — господи — от мъже с цици. За мен най-отблъскващи са рижите срамни косми: *no pasaran*.

И това не е всичко, за съжаление. Има и други неща, които не мога да подмина толкова лесно — и шеговито — като рижото окосмяване. Работата е там, че Франк е небрежно промискуитетен по начин, който едновременно ме стряска и очарова: жизнерадостно, без угризения, непрестанно навит. Кое е хубаво, естествено, но си има граници: всяка жена, с която Франк спи, се превръща в бройка — моментално забравена, нищо незначеща бройка в тефтерчето му.

Той е разсеян и в други отношения. Най-случайно знам, че Франк има дете в Нюкасъл, откъдето е родом (Франк никога не носи палта). Дете — дъщеричка — което никога не посещава и никога не споменава. А детето логично си има майка, за която Франк никога не обелва дума. А за мен това е проблем, при това сериозен: толкова голям, че не смея дори да го попитам. Онемяла съм от собственото си отвращение. Така че нека просто да кажем, че Франк не е мой тип и да сложим точка.

Но ето че се отплеснах.

— Добро утро, Стела — засиява Франк и ми подава чаша портокалов — уф! — сок. — Как спа?

Повдигам вежда и го поглеждам многозначително. Той схваща намека и по келтски бледото му лице плъзва червена вълна.

— Можеше да проявиш малко учтивост и да ми купиш подарък — подхвърлям строго.

— Какъв, примерно китка цветя? Че то е все едно да се извиня на хазяйката — усмихва се той.

— Аз си мислех за тапи за уши.

— О, господи — казва Франк и скрива лицето си с ръце по обичайния начин. — О, боже. Много, много съжалявам.

— Няма нищо — успокоявам го аз. — Но честно, Франк, правиш го непрекъснато и ако винаги смяташ да си толкова, ъ, гласовит, то тапите за уши наистина са добра идея.

— Да — съгласява се Франк, вторачен в пръстите на босите си крака, които са сгърчени от ужас. — Честно, Стела — изобщо не знаех, че ще стане така, иначе, виж...

— Какво? Иначе какво?

— Ами, можехме да отидем у тях или някъде другаде.

— Обаче никога не го правиш, нали? Всичките ли са бездомни? Карай, дано да си е заслужавало. Как беше? — Гаврътнала съм сока и сега вися до кафе машината. — Кафе?

— Да, моля. Как беше?

— Сексът, Франк.

Франк, забелязвам със задоволство, е поаленял. И тая яркооранжева вълна над червеното лице прилича на онези жилетки, дето се носеха в края на деветдесетте.

— Стела, миличка, не можеш да ме питаш такива неща — заявява той, като се мъчи да не заеква. Поклаща глава. Чуди се какво да измисли. — Аз съм порядъчно католическо момче — изтърсва накрая.

— Отврат! Да не мислиш, че разговаряш с майка ти. Първо, вече не си момче ами трийсет и пет годишен мъж. Второ, католицизмът няма място тук, честно казано.

— Стела — прекъсва ме Франк.

— Трето — прекъсвам го на свой ред аз, — трето, Франкиии, няма нищо почтено, нито католическо, нито дори момчешко в *свършването върху лицата на жените*. Мадама от класа, а? Отдавна ли я познаваш?

Франк трясва сока си на плота и го разплисква.

— По дяволите, Стела! Имай малко уважение!

— Ами, като твоего към жените ли?

— Стела! Престани!

Застиваме в неловко мълчание, вторачени един в друг. Май прекалих, мисля си. От друга страна, много се нервирам, когато хората — англичаните — се стягат за нещо, което си ги чул със собствените си уши да правят. Ще натисна още мъничко: да видим колко му стиска.

— Уа. Уа. Уа. Уа — ревам право в лицето му. — Уа, Франки, миличък.

Франк изглежда дълбоко потресен. Прокарва ръка през косата си, която се вие на заоблени върхове като бити белтъци, ако белтъците бяха оранжеви. След което се усмихва и аз също се усмихвам и двамата избухваме в кикот.

— Ти си ужасно създание — заявява той. — Вършиш ужасни неща.

— Присмял се хърбел на щърбел — отвърщам аз.

Той превърта очи.

— Наистина, Франки. Знам, че не е моя работа, но „уа, уа“?

Франк се напъва да изглежда ядосан и не успява. Разсмива се през носа, после с цяло гърло. Когато се смее, от очите му потичат сълзи, което винаги ме разсмива. Ето, пак така стана. Смеем се, после той изсумтява, след което пак сме приятели.

Сигурно се чудите защо живея под един покрив с рижав сексуален маниак. То е дълга история, но е най-добре да ви я разкажа от игла до конец, та да приключим с досадните обяснения и да преминем по същество.

Аз се казвам, както вероятно сте забелязали, Стела. Всъщност се казвам Естела, но толкова ми писна от неправилното произношение, с което ме обстрелваха всеки ден — „И-стел“, „Е-стели“, „Ес-туел“, че дори „Естър“ — и да ме карат да им го диктувам буква по буква, че преди няколко години го поангличанчих. Аз, както вече споменах, съм наполовина англичанка, по майчина линия. Баща ми е французин (и май че е гей, но не съм съвсем сигурна; определено е най-непостоянният мъж на земята, както сами ще се убедите). Отраснах в Париж, говорейки френски, въпреки че мама, като типична упорита английска снобка, която живее в чужбина двайсет години и нарочно не овладява тънкостите на езика, вкъщи винаги ми говореше на английски.

Та растях, овладявайки два езика, макар че очевидно, след като живеях в Париж, всичките ми ежедневни дела — училище, приятели, магазини, ресторанти — се провеждаха на френски. Всяка година прекарвахме лятната ваканция в Англия, където отсядахме сродниците на майка ми в тяхната къща в Източен Съсекс и това, в съчетание със смазващата реакция на майка ми в мига, щом изтънченото ѝ ухо доловеше някакво подобие на френски акцент в речта ми — „Миличка, полъхваш на жабарка“ — означава, че говоря английски като, ами, като местна.

(Странно от страна на майка ми да се омъжи за французин, а после да се сконфузва от французонщината, нали? Когато имитира някой французин, започва да говори носово. Но забелязвам, че това се случва при повечето женени за „чужденци“ англичани: половин минутно опиянение от блаженството на екзотиката, последвано от двайсет години дълбок срам.)

Когато бях на четиринайсет, мама и татко се разделиха и ме изпратиха за две години в пансион. Тогава именно осъзнах, независимо дали ми харесваше или не, че макар да говорех английски не по-зле от Джуди Денч, в света на средната класа, който населявах, бях безнадеждна чужденка. Обичах семейството си повече от конете, не можех да ям кайма, умеех да се целувам с език, харесвах цигарите и вкъщи ми беше позволено да пуша по една на ден, отказвах да играя на народна топка, понеже щеше да ми съсипе прасците (знам: ужасно е от моя страна — но е вярно), и така нататък и така непростимо чуждестранно нататък. Все пак успях да се сприятеля с няколко момичета с конски физиономии и станах много добра на тенис, така че двете години не бяха съвсем изгубени.

Няма да ви отегчавам със студентските си години — две в Сорбоната, една в Кеймбридж, зубрене на романски езици. Стига ви да знаете, че не залягах много над книгите, ходех по купони и, общо взето, си живеях царски. След Кеймбридж се омъжих за момчето, с което излизах през летния семестър. Бяхме едва на двайсет и две и цялата работа беше обречена на провал. На практика продължи две глупави, разлигавени години, а раздялата беше съвсем приятелска: Рупърт даже е кръстник на Хъни.

За мое горко и самотно съжаление — сега още един приятел нямаше да ми бъде излишен. Рупърт, след като се наслади на ергенския

живот на свестен западен лондончанин — развявайки си байрака — реши преди шест месеца да си пусне брада и мустаци и да се пресели в Хъбрайдс, където изучава птици, яде раци, носи груби пуловери и по неговите собствени думи е блажен и честит. Странно как хората винаги се връщат към изконното: спомням си как майка му ми разказваше, че като дете по цял ден събирал пера и се катерел по дърветата да търси птичи гнезда.

Аз известно време обикалях Европа, а после, на двайсет и седем годишна възраст, се върнах в Париж и започнах работа като преводач. Имах прекрасен живот: апартамент в Маре, добри приятели, фантастично бистро точно под апартамента — изпращаха ми истинска soupe a l'oignon^[3], когато ме мъчеше настинка или махмурлук. Единствената муха в сладкото беше работата: превеждането на безкрайни документи за разрастване на петролно-химически компании не е кой знае колко вълнуващо. Все пак изглеждаше, че колкото по-скупна и техническа беше работата, толкова по-добре се заплащаше, така че си живеех царски. Любовните истории тук-там по пътя поддържаха нещата в приятен зигзаг и като се обърна в блаженството на ретроспекцията, май бях напълно доволна.

Бях на трийсет и четири, когато се запознах с Доминик Мидхърст, макар че моят изнежен баща, който открай време храни слабост към съвременното изкуство (в даден период от детството ми — трябва да е било в края на шейсетте), реши, че трябва да заживеем в гола бяла къща с бял линолеум и огромни смущаващи, пораждащи кошмари платна на трупове, доколкото си спомням, макар че не може всичките да са били такива. Освен това в тоалетната на долния етаж си имахме малка, графично-реалистична картина на еректирал, съвсем розов penis, която доста логично се казваше Le Penis, от неизвестен автор, макар винаги да съм подозирала, че беше творение на папа.

Когато се запознахме, Доминик, който е две години по-млад от мен, тъкмо започваше да съгражда своята империя. Беше разбрал значението на пиара и рекламата много преди всички останали и си беше събрал конюшня от млади концептуални художници (какво означава това? Че има ли художник без концепция? Това е същото като обявите за къщи, построени по „архитектурен план“); художници, които обичаха да украсяват клюкарските страници на таблоидите с една или друга изцепка.

Баща ми купи няколко картини — въпреки че трудно можеха да се нарекат картини — за своя пореден апартамент и няколко месеца по-късно се оказа, че Доминик има нужда от някой, който да му превежда все по-дебелите, подробни каталози. Странно, тъй като никога не бе проявявал особена симпатия към Доминик, баща ми предложил мен. Макар да не бях очарована от идеята баща ми да ми намира работа, нито от изобразителното изкуство, а още по-малко от бледия, рус, хилав Доминик, другият ми вариант за професионално развитие беше да се преместя в Брюксел, където да превеждам за Европейския съюз. Да работя за Доминик означаваше да остана в любимия си апартамент, да продължа да похапвам лучена супа и да запазя връзката си с един собственик на книжарница с фетиш към боси крака (необясним, както всеки фетиш. Така де, крака). Така приех работата и започвах да превеждам квазибезумните каталози.

В някакъв момент Доминик реши, че ще е по-лесно за всички, ако преместя работното си място от вкъщи в неговата парижка галерия (по онова време имаше две галерии — едната в Париж и другата в Лондон: той прекарваше по равно време и в двете), като нерядко произведението висеше пред мен, за да го опиша по-ясно. Освен с превеждането на каталозите, в които нелепи псевдовъзторжени чувства се изразяваха с гръмки, нелепи псевдоизречения, поех организационните въпроси на галерията, което включваше по някой и друг официален обяд с Доминик и потенциалните купувачи.

Подобно на майка ми и Джейн Бъркин^[4], Доминик говореше само най-елементарен френски със силен акцент: много чаровен, дръзко бързо, но недостатъчен за сериозно обсъждане на различните достойнства на нашите разнородни художници. Когато клиентите си тръгнаха, двамата оставахме да пийнем заедно коняк и постепенно си дадохме сметка, че ни е приятно да си правим компания. „Ти ме размиваш, Стела“, каза веднъж той с чувство на шокирана, не съвсем приятна почуда, която човек би използвал, за да каже „От теб ми се доаква“.

Та, така започнахме да излизаме, но ни трябваша две години: нищо общо със старата *coup de foudre*^[5]. Докато киснех в задната стаичка на галерията, бях забелязала, че той си падаше по отнесенни дългокраки блондинки с изкусно филирана коса: типа мадами, които изглеждат най-добре в спортни коли (Дом имаше две, и двете червени.

Ако голяма кола = малка пишка, мислех си, дали две големи коли x 2 = „Ама още ли не си го вкарал?“).

Е, аз краката ги имах, но само дотам: във всяко друго отношение бях физическата антитеза на неговия любим тип. Аз съм висока, с тъмнокестенява коса до рамената, веднъж поетично описана от Доминик като грива с цвета на натурален шоколад, и очи в тон. Не изглеждам зле — много си харесвам миглите — но не би ви хрумвало „поло и шампанско“, като ме погледнете, а полото и шампанското бяха основни приоритети за Доминик. Той си падаше по жените с невидими с просто око микроманикюристики, които непрестанно лъскаха безупречните им нокти.

Моите нокти бяха изгризани и по онова време не носех нито грим, нито високи токчета. Обличах се от (френски) битаци, в стари рокли четвърта ръка на „Диор“ и „Баленсиага“. Изглеждах забележително, както винаги си казвам, но в световната столица на модата сигурно съм била доста самобитна.

Той също не беше мой тип: приличаше на братята на приятелките ми от училище. Нали се сещате: някак белосан и колосан англичанин, със смотана подстрижка на колежанин и подчертана слабост към кубинки от Челси и износени бледорозови ризи от „Търнбул & Асър“. Но като търговец на картини този имидж беше облагороден с изряден престорен акцент и колекция модни черни сака на „Прада“, които целенасочено объркваха впечатленията за класовата му принадлежност. Неговите художници, струва ми се, явно смятаха Дом малко за смотаняк. Той пък не си правеше труд да ги изважда от заблудата им.

Но тогава, две години след като се запознах с него и около шест месеца след първия служебен обяд, Доминик ми се нахвърли (англичаните винаги се нахвърлят, сякаш искат да те приковат с карфица за стената, преди да успееш да избягаш). Не беше трудно да се поддам. Времето, което той прекарваше в Париж, ме убеждаваше, че не е непоправим англичанин, особено по отношение на секса. Не искаше да ме пляска по дупето, нито ме караше аз да го пляскам, например. Доминик беше чаровен, остроумен, говореше френски безстрашно лошо и постоянно ме водеше по разни m'as-tu-vu ресторанти, където от дъжд на вятър разни хора го разпознаваха. Как можех да му устоя?

Не се оженихме, което ще рече, че официално заживяхме заедно през 1999, като през същата година се преместихме в Лондон. Аз бях на трийсет и шест и от десетина години не бях стъпвала там. Дълбоко в сърцето си знаех още тогава, че това в никакъв случай не е любовта на живота ми. То нали това е смисълът да не се жениш: винаги можеш да си тръгнеш без особени усложнения. На теория. Дори тогава, обаче, теорията изглеждаше малко половинчата. Мисълта ми е, или обичай някого и се ожени за него, или не го прави и си задръж собствения апартамент. (Кое то аз за съжаление не направих: моят апартамент в Маре беше обявен за продан, а всичките ми неща бяха опаковани в кашони и изпратени в Лондон.)

В негова чест, Дом също не ме провъзгласи за любовта на живота си. Вместо това каза: „Ще ни бъде много забавно, Стела. Ще имаме всичко, каквото поискаме. Ти си единствената жена сред познатите ми, която не ме отегчава“. Бях очарована от последното изречение, както щеше да е всяка на мое място. И тогава, макар да бяхме от поколението, което не се женеше — понеже е прекалено буржоазно, което е много смешно, като се има предвид обкръжението ни, той отвори една старинна кутийка на „Картие“ и ми подари пръстен със смарагд от трийсетте години, когато аз не очаквах нищо или нещо „временно“ с метални шипчета и камъни, подобни на люспички слюда. Та, в крайна сметка, така стана.

Доминик беше прав. Много се забавлявахме, харесвахме се един друг и не обсъждахме факта, че креватните действия бързо станаха незначителни. Той удържа обещанието си. Животът ни изглеждаше блестящ отвън. Всяка седмица в нашата голяма, просторна къща на Примроуз Хил пристигаха дузини покани за вечеря. Посещавахме от две до три партита на вечер; а растящата слава на Доминик означаваше, че макар да продължавахме да движим с неговата тайфа художници, нашият социален кръг се разрастваше все повече и повече, в хола ни киснеха най-различни артистични екземпляри, както и по някой друг обещаващ млад политик, медиен магнат или изгряващ актьор.

Когато се роди Хъни — година по-късно, превръщайки ме, както учтиво изтъкна моята акушерка, в „късна“ първескиня — не би било

преувеличено да кажем, че познавахме половин Лондон, а другата половина ни познаваше нас. Светът, или поне Лондон беше нашата стрида и ако от време на време се чудех защо в стридата нямаше перла — е, причината сигурно беше в моята разглезеност. И ако част от мен се питаше защо бременността не ни бе подтикнала да завържем възела — струваше ми се невероятно грубо да не се ожениш за някой, който си е направил труда да износи детето ти и да го изтласка през бедната си вагина — ами да, така си е.

Никога не съм възприемала тъпата идея на нежененето: виждаше ми се някак несправедлива за жените и когато Хъни дойде на бял свят, чувството се усили. Колкото и да се лъжем, че „това е само лист хартия“ и да пускаме шеги за вериги и полета, всъщност коя жена, ако ѝ се удаде възможност, не би се метнала на въртележката? Но тъй като вече се бях омъжвала веднъж, си казвах, че желанието да повтора, е чиста проба алчност. По онова време си казвах много неща.

Истинските проблеми започнаха да изникват малко след раждането на Хъни, когато най-накрая изтъкнах на Доминик онова, което през последната година беше станало болезнено очевидно за мен: а именно, че социалните кръгове, в които се бяхме наместили, може да бяха бляскави, но хората в тях бяха умопомрачително тъпи. В пристъп на лошотия Дом наричаше повечето от своите художници „малограмотни пунгаши“ (и тайно ги презираше), които толкова вярваха в известността си, че намираха тъпоумната си простотия за невероятно, главозамайващо очарователна. Всичките се наливаха като каруцари и завършваха вечерта драйфайки и със свалени гащи като задръстени пубери, които се напъват да се правят на „бесни копелета“. Проблемът беше, че някои от тези т.нар. умни млади хора бяха прехвърлили четирийсетте и на човек, или поне на мен, му идеше да потъне в земята от срам заради държанието им. Доминик се преструваше на развеселен, а после се обаждаше на неговите хора в клюкарските рубрики.

Аз пък губех способността да се спогаждам с тях, щом ги опознаех както трябва (което ставаше за броени секунди; в повечето случаи нямащо нищо за опознаване). Понякога си умирах от желание да посоча на въпросния цар, че е гол. Само че не можеш да го

направиш, когато си съпругата на неговия агент: вместо това трябва да се усмихваш и да казваш неща като „Влюбена съм в Лайнара. Толкова е гениално да създадеш красота от собствените си, ъ, фекалии“, а после да изглеждам възторгната, докато художник А или Б обяснява на пресекулки, все едно превежда от патагонски, плюсовете и минусите на творческия/отделителния процес. По това време започнах да развивам своеобразен вътрешен синдром на Турет: думите, които излизаха от устата ми, бяха съвършено разумни, но думите, които препускаха в главата ми, бяха побъркани.

Другите фронтове също бяха обречени. Шепата стари приятели от училище на Доминик, сега членове на парламента и журналисти, си бяха чиста проба подмазвачи. Справедливо мога да кажа, отърсвайки се от остатъчната симпатия, че ни харесваха само заради нашите така наречени приятели. „Във вашата къща човек може да се срещне с най-невероятни хора“, подшушна ми веднъж съпругата на един политик с хихикане, познато от майка ми, което означаваше „Може да е страшно забавно, но не е никак изискано“. Собствените ми приятелки от училище бяха вече омъжени жени, ръководещи големи домакинства в графствата: симпатични, но в никакъв случай сродни души, които непрестанно дрънкаха за пони клубове, разменяха си рецепта за конфитюр и оплакваха несъществуващия си сексуален живот. Те също ме смятаха за странна птица: след като години наред ме бяха възприемали като лошата французайка Клодин от Кулите Мълоури, проявяваха достатъчно интерес към външното лустро на живота ми, за да поддържат връзка, но въпросното лустро им бе толкова чуждо, че всички разговори завършваха с престорено подръпване и фразата „О, Стела. Какъв интересен живот! Не знам как успяваш“. Аз исках да ми завиждат, но те очевидно не ми завиждаха.

Опитвам се да кажа, струва ми се, че бях самотна. Не за окайване, в никакъв случай, а старата истина, че на каквото си постелеш, на това ще легнеш важеше с пълна сила. Но когато се появи моята сладка малка Хъни, аз взех да се питам в какво семейство растеше. Нашата аристократична къща с пет спални беше някакъв елегантен приют за клиентите, приятелите и останалия антураж на Доминик, дори когато него го нямаше (все още прекарваше половината време в Париж). Аз слизах долу с нея за първото сутрешно хранене, по нощница с петна от кърма, и заварвах разни непознати, проснати на

откровено грозните дизайнерски мебели. Вече съм стара за това, повтарях си аз, пък и никога не съм имала тръпка за този рокаджийски начин на живот. Искрах истинско семейно огнище, както човек, винаги копнее за противоположното на собствения си живот. Стана ясно, че нещо трябва да се промени и тъй като Дом не искаше или не можеше да зареже живота си, реших аз да се отстраня от него. Разделихме се преди една година, когато Хъни беше на осем месеца. Не съжалявах: неприязънта към живота на Доминик беше едно, но постепенно бях взела да храня и неприязън към него.

Доминик, който е вманиачен тиранин в работата, се държа за чудо и приказ при раздялата, което не може да се каже за повечето ни приятели. Макар да не бяхме женени, той ми даде къщата, солидна издръжка — която допълвам с някой и друг превод — и се изнесе, много удобно, в Токио, където подготвя откриването на галерия номер четири (номер три е в Лос Анджелис), оборудван с гадже японка. Веднъж месечно се вясва за по няколко дни. Положението не е идеално за Хъни — нейният основен контакт с баща ѝ е посредством колетите „Хелюу Кити“ от Япония, изпратени по факса рисунки и малки бележки — но твърди, че е много привързан към нея и аз не виждам защо да не му вярвам. От друга страна, сега къщата е пристан на блажения мир, без потресаващи изненади в човешки облик, когато слизаме за закуска, няма мръсотия и Хъни е най-веселото, чуруликащо осеммесечно бебе, което можете да си представите, така че явно сме постъпили правилно.

Изцяло преобзаведох къщата, като финансирах това начинание с парите от продажбата на две от най-кошмарните произведения на изкуството, които Доминик ми бе подарил по време на брака ни: гигантска скулптура на четириметров мъж, приличащ на спечения брат на Морфей, който изхожда света, крещейки от болка („Мен ме боли повече, отколкото теб“, гипс и цигарена пепел, 1996, продадена за — сериозно — 20 000 лири); и една скица на жена с лице на комар („Ужилена“, молив и химикал, 1998, 8000 лири) от Кевин Оутън, който

не знам дали има крайници — струва ми се, че е държал химикалката с уста.

Така че на мястото на бетонните подове и неръждаемата стомана сега има дъбов паркет и вишневочервени шкафове (кухнята). На мястото на ужасяващите двойни дивани от седемдесетте, изсечените линии и бледосивите стени сега има свежа жълта боя, меки канапета, цветя и пастелни пачуърк възглавници (хола). А спалнята ни, по-рано ъгловат минималистичен кошмар, сега е приглушено осветен, страстно розов будоар на греха. Почерпих вдъхновението си от стила на шикозните публични домове в Ню Орлиънс. Само дето си нямам с кого да прегрешавам.

Не харесвах повечето хора от обкръжението ни с Доминик, но не им го показах. Продължих да ги храня, поя, подслонявам и да им пържа яйца на сутринта. Ходех на скучните им вечери и прекарвах уикендите във вилите им, разговаряйки с тях. Бях любезна в границите на възможното. Носех подаръци на децата им, въпреки че голямата част от тях се държаха като чудовища и бяха толкова тъпи, че най-подходящият подарък би бил кесия от амбалажна хартия. Дори отидох на почивка с неколцина от тях, преживяване, много подобно на това да се озовете на шоу за манияци на тема Викторианска епоха, притисната между Тъпчо и Брадатата Дама, с тяхното отроче Туловище, което се търкаля на пода и издава нечленоразделни звуци; трябваша ми седмици, докато се оправя.

Вижте, не казвам, че въпросните приятели на Доминик трябваше да ми се врекат във вечна вярност, когато се разделих с него. Но те изчезнаха, доказвайки, че някои клишета са се запазили, понеже са верни. Вярно, неколцина от мъжете, които ме поканиха на вечеря, се отдръпваха, когато не се разхлипах чаровно, не оплаках тъжната си участ, нито пък взех да ругая Доминик, и се изнасяха точно преди десерта, с различна степен на грубост. И да, две от жените ми звъннаха да видят дали съм „добре“ и останаха някак разочаровани, когато чуха утвърдителния ми отговор (а пък няколко дами станаха странно бдителни към съпрузите си в мое присъствие, като че ли техните шишкови, оплешивели благоверни бяха клонинги на Брад Пит, следователно неустойими за мен). Но дотам.

Те съвсем не ми липсват, но човек би помислил, че през 2001 г. хората бяха проумели, че приятелската раздяла не изисква

задължително целият свят да вземе страна. Но те взеха страна. Доминик е богат, преуспял, познава всички и прави страхотни купони. Аз съм някаква неработеща домакиня, оставена в голямата къща, която не познава почти никой — не и в истинския смисъл на думата — и въпреки че поканите не секнаха съвсем, понякога се чувствам като някакво ужасно издържано създание, което снове нагоре-надолу из клетката под погледите на минувачите.

Франк, да е жив и здрав, единствен остана с мен. Запознахме се преди две години в Париж, Доминик по цял ден имаше срещи и Франк, вече звезда, трябваше да бъде развличан (той рисува грамадни, шест и повече метрови платна с крави: не са ми слабост, но той поне може да рисува — кравите изглеждат така, сякаш всеки момент ще се доближат до вас и ще измучат). Заведох го на обяд в „Л’Ами Луи“, където ядохме превъзходно печено пиле и пихме великолепно бяло бургундско чак до следобед, след което отидохме да напазаруваме свещи от „Диптик“ на булевард „Сен Жермен“, а после отидохме да видим тъжната килия на Мария Антоанета в парижкия затвор. „Не започвай“, казах аз, докато се изкачвахме по тъмните, тесни стълби. „Какво?“, попита Франк. „Знам, че революцията е била необходима и така нататък, и така нататък, но няма да ти позволя да подмяташ шеги, че всички благородници са заслужавали да ги замъкнат на гилотината. Не и докато разглеждаме вещите й.“

Той не го направи, а по-късно каза, че би искал да види Версай и това ми се видя толкова странно, толкова невероятно — Франсис Кийн, художник като поп звезда, носещ отличителните знаци на средната класа като почетен медал, да поиска да види най-хубавото, най-богатото, най-блестящото нещо в Париж — това ме омагьоса.

Станахме големи приятели и когато Франк потърси къде да живее при завръщането си от Берлин, където беше работил през последните шест месеца като консултант в някакъв немски музей на модерното псевдоизкуство, аз му предложих стая в моята къща. Тук е от три месеца и в много отношения това е чудно: той е домошар, при това не стига, че готви, ами две седмици след пристигането си ни подсигури услугите на Мери О’Конър, стара приятелка на майка му, която да се грижи за Хъни. Явно нещо не му е наред по отношение на обвързването — бройката на жените, изкачили стъпалата на дома ми, е неоспоримо свидетелство. И все пак, какво толкова? Това си е негова

работа: не виждам мен какво ме засяга. Само ми се иска да можех да гледам на лудориите му с онази развеселена незаинтересованост, която бих притежавала, ако аз самата си имах някого. Но аз съм сама и фактът, че Франк непрекъснато прави секс, ме разстройва и ако не внимавам, може да ме изпълни с огорчение. Крайно време е и аз да намажа.

[1] Игра на думи: voir (фр.) — гледам, écouter (фр.) — слушам. — Бел.прев. ↑

[2] Както казват в Ню Йорк (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Прочута френска лучена супа. — Бел.прев. ↑

[4] Английска певица и актриса (1946–2004). — Бел.прев. ↑

[5] Буквално, ударени от гръм (фр.). — Бел.прев. ↑

2

Знам, че постоянно опявам колко странни са англичаните, но явно част от мен не е съвсем убедена, понеже в известен смисъл съм се женила за двама такива. Трябва да положя повече усилие, решавам, и да не съм толкова критична, а тук, в тазсутрешната поща, е скрит моят шанс: картичка от Изабела Хауърд, една от бившите ми приятелки, която не съм виждала от месеци, ме кани на вечеря в петък. Кое то е утре — доста неучтиво кратко предизвестие, но не съм в позиция да възразявам. Франк или Мери ще трябва да поемат функцията на бавачка.

Човешка компания! Нови хора! Буквално хуквам нагоре да се преоблека — малко елече, зелена жилетка с кафява космата яка, лилава пола от туид и любимите ми обувки, граховозелени чехли. Вече сме октомври, но мразя чорапогащниците. Усмирявам косата си с ластик, мацвам малко вазелин на устните си *et voilà*. Е, не съм лачена мадама, но съм готова да посрещна деня.

Франк сигурно е отишъл в ателието си; никъде не се вижда. Изтръгвам Хъни от скута на Мери, понеже днес сме на забавачка. Фелисити, една от съседките ни, наскоро забелязала, че имам дете приблизително на същата възраст като нейното и ме покани в „Щастливите зайчета“, импровизирана забавачка през няколко преки. Занятията са във вторник и четвъртък, като майките се редуват две по две да четат на децата приказки, да им сменят памперсите и т.н. Останалите майки също са там и следят положението, така че едва ли е много трудно. Днес ще ни бъде за първи път аз ще поддържам Фелисити като Помощница и ще започна да усвоявам нещата.

Нямам търпение да опитам. Не познавам почти никой в квартала, да не говорим за хора с малки деца, а понякога се чувствам прокажено самотна, докато бутам количката на Хъни нагоре по Примроуз Хил или по Хампстед Хийт, копнеейки да си имам дружка, с която да си бъбрим, а после да поседнем да пием кафе. След днешния ден, дай

боже, може и да си имам. Надавам нелеп тъничък писък на вълнение, който Хъни неуморно имитира по пътя до входната врата.

— Ние сме мишлета — съобщавам ѝ весело аз. — Ние сме цвърчащи мишлета.

— Мама — заявява Хъни, която не е много по приказките.

И докато бутам количката по мокрия паваж, усещам, че ни предстои чуден ден.

Църковната зала, в която се помещават „Щастливите зайчета“, е невероятно мръсна. Линолеумът е омазан и прашен, столовете са покрити с черни следи от пръсти и лепнещи петна. Тези майки не знаят ли за съществуването на почистващите кърпички „Доместос Уайпс“? И защо някои представители на средната класа са толкова пристрастени към мръсотията? Сигурно защото си въобразяват, че е бохемска и антибуржоазна, но, боже мой, фризирана красавица с идеален тен и тънки траурни ленти на ноктите е едно, а това е съвсем друго. Да не говорим, че мръсотията е сигурен знак, че се намирате на място, където всички жени са получили частно образование, името им завършва на „а“ и се възприема не като представителка на буржоазията, ами нещо по-весело, по-непредсказуемо, по-свободно: бохемка. А Примроуз Хил, където живеем ние, е центърът на бохемата. Понякога наистина зажаднявам за педантично излъсканите плотове и дезинфекцирани подове на истинската средна класа, примерно в Балхъм.

Господи, мръсотията. Защо, примерно, всичките тези деца са със сополиви носове, които никой не бърше? И отвсякъде лъха на напълнени памперси. Както и да е, най-добре да се преструвам, че всичко е напълно в реда на нещата (макар че не е: ако детето ви е напълнило памперса, сменете го, за бога — в акитата няма нищо бохемско).

Усмиввам се плахо на ятото майки — половин дузина или нещо такова — които седят като насадени на детските столчета и следят с гордост протеклите сополи на отрочетата си, и ми се свива сърцето. Полъхват на тъпотия, но ето че някой се доближава отляво. Грамадна слоница, облечена — нима е възможно през 2001? — в пристегнат в кръста пастелносин гащеризон. Ноктите на краката ѝ са сбръчкани и

мръсни. Едната ѝ грамадна, осеяна с вени гърда виси отвън, налапана лакомо от малък злосторник с леко птичи очи. Вижда ми се поне четиригодишен. Исусе Христе! Зърната ме заболяха само като я гледам. Извърщам се, но май не достатъчно бързо. Жената, създанието — напомня ми на крава: Франк сигурно би могъл да я нарисува — ми мята мрачен поглед, вероятно засякла нескрития ужас по лицето ми. Има същите очи като сина си: навяват на мисълта, че притежателят им с удоволствие би забил човка в топлия ти труп.

— Ехо! — провиква се Фелисити, като пляска с ръка. — Хора!

Всички погледи се насочват към нея.

— Това е Стела — обявява тя, сочейки ме.

Присъстващите ме оглеждат бавно от главата до петите, а аз се чувствам като първолаче. Чехлите май не бяха много добра идея: тук селската непринуденост и nelaкираните нокти са по на мода.

— А това малко вързопче — Фелисити посочва към ръцете ми — е Хъни. На каква възраст е Хъни, Стела?

— Хъни е на осемнайсет месеца, Фелисити — отговарям аз в същия тон, от което ми става смешно, но не посмявам да се изхилия.

— Ай — възкликва мило, но безсмислено тя. — Осемнайсет месеца. — После повишава глас: — Хъни е на осемнайсет месеца, хора. — Това не предизвиква кой знае каква реакция от тълпата, която продължава да зяпа незаинтересувано.

— Точно така — заявява Фелисити с някакъв необоснован ентузиазъм. (Да не е на прозак? Не я чувствам достатъчно близка, за да я попитам.) — Сега. Да ви представя. Това е Марджъри — тя е шефката — и малкият Юън — казва тя и посочва жената с вимето. — Ще продължа в посока на часовниковата стрелка, Стела. И така, отдясно: Ема и Рейнбоу, Амелия и Пердита, Вениша и Чайна, Кейт и Икабоуд, Сузана и Манго, Джулия и тризнаците — сигурно са зачената ин витро, хрумва ми — Хектор, Кастор и малкото Поли — на галено от Полукс, той е момче, но ние тук не признаваме половите стереотипи, нали, хора? Не, плюем на тях. О, и Луиза с Александър — добавя тя под носа си: явно се срамува от имената им.

Удостоявам Луиза-с-Александър с широка усмивка, на която тя веднага отвръща; струва ми се, че всеки момент ще изпадна в истерия. Икабоуд? Манго? Наречете ме маниакална зубрачка на старогръцката класика, но Хектор? Хектор, чието осакатено тяло било влачено от

колесница, докато му се размазала физиономията? И Пердита, което означава „изгубената“? Къде им е умът на хората, когато кръщават децата си? Знам, че и „Хъни“^[1] не е много разпространено, но ние я нарекохме така само защото в пристъп на оптимизъм решихме, че така всички ще се държат мило с нея. Нима е възможно да се заядеш с някоя Хъни?

— Тааа-каа — изчуруликва Фелисити с приповдигнат тон. — Приключихме с представянето. Разполагай се, Стела. Ей там има чайник, ако искаш да — и тук неочаквано нахлузва гласа на чистачката — „сърбнеш едно чайче“, след което ще се хванем на работа. — Тя повишава отново глас и плясва с ръце: — Свободно време, хора, свободно време.

О, мили боже, каква непредразполагаща групичка. Оставям Хъни до един куп мърляви кубчета и се понасям към чайника, но моментално хуквам обратно, привлечена от писъка на Хъни, последван от сърцераздирателен плач. Едно малко, но неестествено мускулесто момче я е съборило на пода и е стъпило на ръката ѝ, тъпчейки я с маратонката си.

— Ей! — крясвам аз като хамалка. — Веднага престани. — Избутвам го — ръката му лепне — и вдигам Хъни.

— Ой — казва тя. — Ой бой. — И заплаква.

Дебелото дете ме гледа злобно, горната му устна е спечена от засъхнали сополи. Кожата му е с цвета на ухабено бельо. Трябва да е към тригодишно.

— Повече не прави така — предупреждавам го аз, показвайки му една съвсем малка част от гнева, който изпитвам. — Не бива да нараняваш хората, пък и виж колко по-малка е тях. — Целувам Хъни и пак я оставям долу.

— Кубчетата са си мои — заявява детето, изритва ги и не уцелва Хъни на косъм.

— Легото е на всички — казвам аз, — а ти дори не си играеш с него.

Момчето кляка до Хъни, така че се озовават на едно и също ниво.

Преди да успее да му попреча, той завира лице в нейното и я ухапва силно за бузката.

— Оу! — изпищява Хъни.

Не е редно още от първия ден в „Щастливите зайчета“ да започна да бия децата, но, честно казано, много се изкушавам.

— Казах ти, дръж се прилично — изсъсквам. От гласа ми капе отрова, което ме подсеща, че не съм една от онези мили жени, които обичат еднакво всички деца. — Сега върви да си играеш някъде другаде. Хайде, изчезвай. — Чупката, копеленце, ще ми се да добавя, но се сдържам, естествено.

— Ики, миличък — възкликва някакъв глас зад мен. — О, Ики. Да не си направил някоя лудория?

— Уяяая — рева Икабоуд — то не е рев, ами по-скоро побъркан вой. — УААА. — Изритва майка си по краката, когато тя се доближава до него. Виждам я как се свива от болка.

— Лудория ли? Друг път — стъпи върху ръчичката на дъщеря ми, а после я ухапа по лицето — уведомявам жената — майката на Икабоуд, Кейт, както се оказва изтормозена наглед женица с непрофесионално боядисана коса като на старица, със странни туфи над ушите — като се мъча да надвикам писъците на Хъни. — При това само за пет минути.

— О, Ики — въздъхва Кейт. — О, И. — Не може ли да каже нещо друго, примерно „Съжалявам“? Защо не вземе да му откъсне главата, образно казано, понеже е малко лайно? Тя се обръща към мен с недоволен вид. — Надявам се, че не сте му се скарала? — пита ме с обвинителен тон.

— Ами, да, точно така направих. Вижте. — Показвам ѝ ръката на Хъни, върху която се откроява червеният отпечатък от маратонката. По бузата ѝ личат следи от зъби.

— Ние никога не гълчим Ики — заявява Кейт. — Не вярваме в порицанията. Той изразява гнева си както умее и тъй като е дете, го прави физически.

В този момент ми кипва. Кипва и прекипява.

— И аз изразявам гнева си по единствения начин, по който умея — отвърщам, полагайки гигантски усилия да не повиша глас. — И тъй като съм възрастна, го правя вербално. Макар че сигурно ще предприема и физически мерки, ако настоявате.

— Ики просто е изморен — заявява Кейт. Вените на врата ѝ се издуват и тя ме гледа с нескрита омраза. — Момчето се е изморило,

нали — добавя тя, използвайки същия тон, с който говорехме на кучето ни.

— Тогава ви съветвам да си го приберете вкъщи — казвам аз със същия равен тон — и да го сложите да си легне.

— Фелисити явно не ви е обяснила основните правила на занималнята. Гълченето на децата е голяма отживелица. В наши дни... — тя ме измерва с поглед: този израз се отнася до възрастта ми, струва ми се, макар че тя едва ли е много по-млада от мен — вече не вярваме в дресирането на децата. Те просто си растат и еволюират органично, като... като *растения*. — Кейт ми хвърля още един мръсен поглед, изсумтява яростно и пренебрегвайки слисаната ми физиономия, отпрашва нанякъде, повлякла Икабоуд след себе си.

Растения ли? А смрадта на осран памперс, както забелязвам, идва от него. Как не, изморен. Върховната мантра на всички пишман родители от средната класа е „той просто е изморен“. Отрочето ви е тикнало ръчна граната в лицето? Омазало е стените с екскременти? Запалило ви е косата? Разхожда се по масата и рита чашите на пода? Заклало е бебето с кухненски нож? О, ама „той просто е изморен“. Което веднага повдига въпроса, вечно оставащ без задоволителен отговор. *Щом е толкова изморен, защо не е в леглото, по дяволите?*

Иде ми да се разкрещя; смешното е, че ръцете ми треперят, Хъни е притихнала и аз отново я оставям на пода. Сега вече наистина имам нужда от чаша чай.

— Здравей, аз съм Луиза. — Хубавата блондинка, с която се спогледахме преди малко, стои до мен. Потупва ме по ръката и ми се усмихва, като ми подава млякото. — Не ѝ се връзвай. Има разни доста особени възгледи за възпитанието. Икабоуд не ходи на гърне, например — Кейт не одобрява гърнетата — добавя тя и превърта очи.

— Аз съм Стела. — Двете разменяме усмивка. — Отвратителен малък пикльо.

Луиза се изкисква, което ѝ прави чест.

— Нали? — съгласява се реторично тя. — Абсолютен кошмар. И за жалост не е единственият. Както несъмнено ще откриеш — тази сутрин ти си дежурна, нали? Тогава ще те оставя на мира. Просто исках да ти се обадя и виж, не се притеснявай.

— Ами, благодаря за подкрепата — отвръщам аз и веднага ми става по-добре. — Доскоро.

— Надявам се — промълвява стеснително Луиза. — Тук понякога се чувствам като попаднала в лудница. Ти — тя се усмихва — се отличава с рядкото качество да изглеждаш що-годе нормална.

— Само така си мислиш — тронаво се опитвам да се пошегувам аз, но съм очарована: намерих си приятелка! Е, потенциална приятелка: пълна противоположност на Дойната крава в ъгъла, която най-сетне е прибрала грамадното си виме и наблюдава гордо малкия Юън, който се понася с подскачащата, сгърбена походка на тийнейджър към стайната катерушка, а по кравешката ѝ физиономия се разлива доволно, удовлетворено и — уф — *пасторално* блаженство.

Добре. Може би проблемът е в мен. Може би вината е в мен и съм особена и имам странни чуждоземни възгледи и споделям праисторическото схващане, че децата трябва да имат някаква бегла представа какво е и какво не е нормално. Ако проблемът е в мен — а май така излиза — тогава се извинявам. Но, Исусе Христе всемогъщи, това беше някакъв сюрреалистичен ужас. Тъкмо придумах децата да попеем — тъкмо бяхме стигнали до „Хей, ала-бала“ — Юън, синът на Марджъри, си изу сините панталони, клекна, изгрухтя и се изака до библиотеката. Никой нищо не каза. Акото си стоеше кротко на пода, приковало погледите на всички ни, а Марджъри заяви най-небрежно „О, стана малка беля“, взе го с гола ръка и го изхвърли в кошчето. Не в тоалетната, която се намира точно зад ъгъла, а в кошчето за отпадъци.

После Юън се плъсна на пода, навирил във въздуха големите си момчешки крака, докато майка му избърса надве-натри дупето му с мъничка тоалетна кърпичка.

После, докато правехме спагети от червен пластилин, Икабоуд ощипа Манго по лицето.

Нищо. Икабоуд има проблеми с гнева заяви майката на Манго в някакъв жалък опит за самохипноза, макар да ѝ личеше, че е ядосана.

— О, той просто е изморен — заяви Кейт, майката на Икабоуд, при което, срамувам се да призная, аз се изхилих високо — двамата с Икабоуд явно ще имаме сериозни противоречия — и си навлякох още един мрачен поглед.

За всеобща радост Поли или, иначе казано, злочестото момченце Полъкс, прескочи всички полови стереотипи и избра да се маскира

като балерина за часа за игра. Майка му го увери, че е много хубав така, миличък, а аз се помъчих да не мисля за доктор Фройд. Братът на Пати, Кастор, не проговори нито веднъж, въпреки че е на две и половина и си игра вманиачено с едно и също влакче в продължение на два часа, като пицеше като див звяр всеки път, когато някой се доближеше до него, затова се постарях да забравя за всички статии за аутизма, които съм чела.

Рейнбоу, Пердита и Чайна, които са около тригодишни, бяха страшно погълнати от играта да си показват гащичките. Пердита обясни на другите две, че майка ѝ нарича вагината ѝ „котенце“.

— Мяу, мяу, котенце — повтаряха трите в хор в продължение на половин час: една крачка вляво, една вдясно и *вдигаш* полата. — *Мяу, мяу, котенце.*

А сладкият малък Александър, който е на две и половина, седна кротко на пода до слисаната Хъни и ѝ чете на ужким книжка за мечките.

Двете с Луиза отиваме на кафе и познайте какво? Тя също е самотна майка. Въпреки че винаги се чувствам като измамница, когато се причислявам към тази категория, аз наистина съм самотна майка. Самотна майка, която живее в голяма къща и разполага с детска издръжка, което не е същото като самотна майка, която едва свързва двата края с детските надбавки на седемнайсетия етаж на жилищен блок, но все пак. Съпругът на Луиза я заменил за „по-нов модел“, сподели тя, което е доста трагично, като се има предвид, че тя е на трийсет и четири. Живее в един апартамент над екологичната пекарна на Риджънтс Парк Роуд и работи почасово като шапкарка. Докато пиехме кафе и похалвахме топли препечени филийки със стафиди, завързахме онзи тип свенливо-възторжен разговор, който провеждат двама самотници, когато открият, че харесват сходни неща. И така, Луиза и Александър ще ни дойдат на гости идната седмица и тя каза, че трябва да излизаме заедно на разходка в парка. Така че всяко зло за добро: „Щастливите зайчета“ не се оказаха пълно разочарование.

— Ще се видим във вторник! — беше извикала Фелисити на изпроводяк. — Марджъри ще учи децата на йога!

— Йога? — попитах аз Луиза.

— Това е професията ѝ — учителка по йога — обясни тя.

— Тогава защо тежи сто кила? Така де, не може да се нарече стегната и стройна, нали?

— Може пък да е сто кила и много гъвкава — отвърна Луиза и двете се заливахме от смях по целия път нагоре. Да, нещата определено вървят на добре.

[1] Honey (англ.) — букв. мед, миличка, сладичка. — Бел.прев. ↑

3

След следобедната дрямка на Хъни отидохме в „Сейнсбъри“ и се прибрахме към шест, изтощени (с малко дете в тролея: пълен кошмар). Целият хол беше обсипан с лилии Казабланка: във вази, в кани, в малкия чайник от севърски порцелан, който ми подари баща ми за осемнайсетия ми рожден ден, и натъпкани в разни чаши и буркани за сладко. Цялата къща беше пропита от деликатното ухание на лимон и розмарин. В същия момент се появява Франк, спретнат в моята кухненска престилка на розички.

— Реванш — заявява той и пуска глуповатата си усмивка. — В знак на разкаяние. Цветя плюс печено пиле, печени картофи, карамелизирани моркови и шоколадов флан.

— Нямахте нужда — казвам аз, грейнала, като се навеждам да разкопчая токата на количката. — Но се радвам, че си се сетил.

— Вече знам, че пътят към сърцето ти минава през стомаха. И наистина съжалявам за снощи — подхвърля Франк и взима Хъни, докато аз ровя под количката за трите смачкани пазарски торби. — Здравей, Хъни.

— Ко ста'а — изтърсва Хъни и му се усмихва. Не знам защо приказва като проста селянка. Това е едно от великите тайнства: защо моята дъщеря говори като Пам Айрис?

— Нямахте нужда. Ти си голям мъж — позволено ти е да правиш секс. — Макар че толкова много секс с толкова много различни хора не е хубаво, мисля си. — Както и да е, отивам горе да я изкъпя, прочитам й набързо една приказка, след което цялата съм твоя.

— Добре — казва Франк. — Вечерята ще е готова към осем. А, между другото, баща ти се обади.

Мили боже.

— Какво каза?

— Ами, май ще идва за няколко дни — ще ти звънне по-късно.

— Знаеш ли — казва Франк, докато вечеряме, — че откакто се нанесох, не си излизала нито една вечер.

— Не е вярно — излизала съм няколко пъти, Франк. Освен това поредният проклет превод ми виси на врата, а мога да работя само вечер. Пък и ти бръмчиш достатъчно и за двама ни. Би ли ми налял още малко вино?

— Да, подай ми чашата си. Е, значи почти нито веднъж. Трябва да излизаш повече. Знаеш, че ми е приятно да гледам Хъни, пък и винаги можеш да помолиш Мери.

— Ами, да — казвам и набождам един морков. — Мога. С мащерка ли ги задушаваш? Фантастични са. Въпросът е къде да отида? Нямам желание да се замъкна на кино като някоя откачалка. Какво следва да правя — да кръстосвам улиците ли? Да отида на гарата и да се повъртя един-два часа край будката за моментални снимки?

— Няма ли с кого да излезеш и да се видиш? — Франк изглежда искрено загрижен, да е жив и здрав, от което ми става неудобно и тягостно.

— А, сетих се. Утре вечер съм канена на вечеря в Изабела Хауърд. Видя ли? Ха! Не съм чак толкова зле.

— Добре, аз ще гледам Хъни. И не съм казал, че си зле. Но какво да кажем за останалите вечери? Не можеш все да си стоиш вкъщи. Сега ти е времето, Стела — имам предвид, абе, срещи.

— Ами, истината е, че копнея за среща. Но с кого, Франк? Сериозно?

Той се засмива.

— Стига, моля те, Стела. Не може да е чак толкова зле. Ти си привлекателна жена. Имаш интересно лице. Ще ми бъде приятно да те скицирам някой път.

— Аз не съм крава. Макар че днес се запознах с една крава в забавачката. Искаш ли да ти дам телефона ѝ? Пълна селянка.

— Не рисувам само крави, ако искаш да знаеш — заявява той, явно обиден. — Така де, умея да си служа с молива, така да знаеш. Рисувам портрети — просто не ги показвам.

— Знам, знам. Добре, нарисувай ме — отвързвам с пълна уста аз. — Ще бъде забавно. Та, щом съм привлекателна и не съм чак толкова чудовище като характер, къде е обектът, Франк? Покажи ми обекта.

Той пак се засмива.

— Ами, обектът не може да знае по телепатия, че ти съществуващ. Няма да те намери, докато ваеш грънци в къщата ти на Примроуз Хил. Ще трябва да си подадеш носа навън, Стела. Да излезеш да го потърсиш.

— Сега ме изкара някаква агорафобичка^[1]. Аз обичам да излизам навън. Би ли ми подал картофите?

Франк ми ги подава. Ох, божествени са тези картофи: хрупкави, лепкави по краищата от пилешки сос и овкусени с розмарин.

— Ядеш като францужойка — отбелязва той.

— Какво означава това?

— Ами ядеш, сякаш си гладна.

— Понеже съм гладна, тъпчо. Време е за вечеря. Нима предпочиташ да побутвам храната из чинията и да си взема само едно мъничко морковче?

— Не, не — отговаря Франк. — Просто ми прави приятно впечатление. Англичанките ядат все едно не им харесва, особено южнячките. Ти, от друга страна, не само повтаряш, ами и потретваш.

— Което ирландците често произнасят като „путръетваш“, ако си забелязал. Абе, аз обичам и да почетвъртвам, ако остане достатъчно. Особено ако някой си е направил труда да ми сготви вкусна вечеря като тази. Би ли ми сипал още малко пиле?

В продължение на една-две минути дъвчем доволно.

— Ти къде си забиваш мадамите? — питам го аз. — Маниачки на тема изкуство ли са?

— Понякога. Поне в Берлин беше така. Но друг път просто се запознаваме някъде, нали знаеш, насам-натам. На някой купон или в заведение. Искаш ли да те взема с мен другия път?

Не смятам, че говори сериозно, но въпреки това има право: не мога само да си седя тук и да събирам паяжини.

— Да, моля те — казвам. — Какво ще кажеш за идния петък? Можеш да ме научиш да залагам капана, понеже съм позабравила. Ще бъде много вълнуващо.

— Добре — съгласява се Франк. — Другия петък ще има купон, а преди това можем да пийнем някъде. И със сигурност ще забиеш гадже, Стела, стига да искаш.

— Нямам търпение. Какво стана със снощната вресла, между другото? Госпожица Подхранваща маска. Обади ли й се?

— Ами, тя беше само бройка. — Франк свива рамена.

— Ти това ли ми предлагаш? Понеже отдавна съм надживяла етапа на бройките за една нощ. Твърде жалки са. Аз съм майка, както знаеш. — Казвам го все едно съм пресвета вода ненапита.

— Ти — заявява Франк и ме посочва с ножа си — открай време се биеш в гърдите, че обичаш секса.

— Е, и?

— Ами щом обичаш секса, излез и си намери. Не е задължително да е жалка свалка.

— Така ли?

— Така.

— Не ти вярвам. Освен това не съм в течение с модерния секс етикет. В наши дни сигурно всеки свършва върху лицето на всички и това се смята за напълно нормално или даже за очарователно старомодно. Аз не бих могла да го понеса. Плюс това забравяш най-важното: не съм била с друг мъж след Доминик. — Щеше да ми се струва странно, че не правя секс със съпруга ми. Направо сюрреалистично.

— Той не ти е съпруг.

— И никога не е бил, щом толкова държиш на подробностите. Фактът обаче е, че ще ми бъде адски неловко да го направя с нов човек след толкова време.

— Сигурно си права — отстъпва Франк. — Но все някога ще трябва да го направиш, така че можеш да започнеш да разчупваш леда. Няма смисъл да шикалкавиш.

— Какъв хубав израз, Франки.

— Знам — захилва се той. — Избрах го нарочно. Готова ли си за десерта?

И в това време звънва баща ми. Пристига в Лондон на пазар, както ми съобщава.

— В Париж няма ли магазини, папа?

— Non, chérie^[2] — граква той с пропития си от никотин глас. — Магазините са за старци, а аз напоследък се чувствам изпълнен с живот. Кръвта ми кипи и трябва да навестя шивача си. Нали ще ме подслониш за два дни? Смятам да дойда идния петък.

— Естествено. Само че вечерта ще излизам.

— Ще се забавлявам сам.

— Тъкмо ще си приказваш с бавачката.

— Каква бавачка? — изръмжава той. — Аз ще гледам детето. Ще пийнем нещичко и ще изгледаме някой филм.

— Хъни е само на осемнайсет месеца, папа — казвам и ми иде да се засмея: представям си баща ми, накипрен в холивудски халат, захапал цигара, как налива на Хъни коктейл с джин и сяда да ѝ обяснява идейните внушения на Трюфо^[3].

— Сериозно? — пита той, искрено учуден. После въздъхва. — Божичко, колко бавно растат бебетата, нали? В сравнение с останалите бозайници. Ако беше кученце, досега да е навлязла в пубертета. Е, добре, тогава ще гледаме някое анимационно филмче. За Бъгс Рабит или нещо подобно.

След което изрича думите, които всяват ужас в сърцето ми от тринайсетгодишна:

— Купил съм ти фантастичен тоалет, Естел.

Баща ми обожава да ми купува дрехи. Проблемът е, че не купува тоалети, ами костюми за маскарад. Когато бях на тринайсет, ми се наложи да прекарам цяла седмица облечена като Кармен, с грамадна червена рокля с волани, за да задоволя тогавашната му мания по фламенкото (майка ми пък трябваше да ходи вкъщи с мантиля и непрекъснато събаряше разни неща; малко по-късно се разделиха). Костюмът на Кармен не беше чак толкова лош, като се замисля сега. През годините баща ми ми е купувал още дрехи за Брунхилда (в комплект с перука), Офелия (с влачещи се зелени хартиени водорасли), Будиция („в чест на корените на мама“), каубойски (който остана непонятен за мен, но, както казах, баща ми явно е гей) и т.н., и т.н.

Той купува дрехите и сяда в очакване да ги облека, след което настоява да ме заведе на обяд или вечеря, по време на която квичи от удоволствие пред красотата на костюма, в който ме е спретнал. Голям ексцентрик е, струва ми се, но е мил старец и просто не мога да го обидя, отказвайки да намъкна роклята, която ми е избрал.

Баща ми вече се киска доволно.

— Имаш ли къде да отидеш, Стела? Понеже ще ги шашнеш, ако облечеш моя подарък. Направо ще ги сбръчкаш. — Много си пада по тези архаични изрази от седемдесетте, да е жив и здрав.

— Ще видим. В колко часа ще пристигнеш у нас?

— Към четири, предполагам. Ще взема такси от „Уотърлуу“. Доскоро, mon ange^[4].

— А bientôt, папа^[5].

Обръщам се към Франк, развеселена от виното.

— Май ще се наложи да си направим карнавал — съобщавам му. — Баща ми пристига и както обикновено ми носи театрален костюм.

— Аз съм съгласен — засмива се Франк. Това, което харесвам в него, е, че няма нужда да му се обяснява: той просто се пуска по течението на идеята.

Качвам се горе, порядъчно подпийнала, и стигам до извода, че денят беше прекрасен. Запознах се с потенциална нова приятелка, също както и Хъни, милият Франк ми приготви вечеря и наистина нямам търпение да се види с баща ми, напук на подаръците. Освен това утре вечер ще излизам, както и идния петък: ами че това започва да прилича на нормален живот.

[1] Агорафобия — неоправдан, понякога придружен от световъртеж страх, който някои хора изпитват на публични места или големи открити пространства. — Бел.прев. ↑

[2] Не, мила (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Франсоа Трюфо (1932–1984) — френски кинорежисьор, актьор и критик, един от създателите на „новата вълна“ във френското кино. Филми — „451 градуса по Фаренхайт“, „Жул и Жим“, „Последното метро“ и др. — Бел.прев. ↑

[4] ангел мой (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Доскоро (фр.). — Бел.прев. ↑

4

По лондонските стандарт ние имаме грамадна градина — май е към 30 метра. Докато си пия сутрешното кафе, забелязвам, че тревата плаче за подстригване: трябва да я окося, може би за последен път до края на пролетта. Гаврътвам последната глътка кафе, оставям вестника (все по-често се питам каква е целта на вестниците: да те побутнат към ръба, ако вече ти иде да се самоубиеш?) и нахлузвам ботушите, които стоят до вратата.

Косачката е в бараката, а в бараката е пълно с паяци. Пропъждам ги със затворени очи и измъквам масивната машина. Известно ми е, че трябва да вдигна ножовете или пък да ги спусна, затова завличам косачката на тревата и я обръщам наопаки, за да разуча устройството ѝ. Ножовете ми се виждат ръждясали. Но градината е прекрасна: една роена, избуяла джунгла.

— Здравейте — възкликва някакъв писклив глас.

Обръщам се. Никой не се вижда.

— Насам — обяснява гласът. — До храста.

Поглеждам в посока на звука и до бодливата зеленика наистина съзирам някакво човешко лице. Това е лицето на Тим, моя съсед. Той и семейството му се нанесоха преди около шест месеца и понеже сме в Лондон, досега не сме разменяли две думи, ако изключим по някое и друго „добро утро“.

В него има нещо двуутробно, мисля си тази сутрин, сигурно защото светлината пада под такъв ъгъл, че очите му проблясват крайно необичайно. Всъщност, целият излъчва нещо особено и макар да изглежда съвършено нормално — не че съм в позиция да съдя хората, — нещо навява на мисълта, че в училище всеки ден са го бяхтили и още не се е оправил.

— О, здрасти, ъ, Тим, нали? — казвам с разсеяна усмивка.

Инспектор към ХЕИ ако съм запомнила правилно. Жена му си стои вкъщи. Че защо не е на работа?

— Тъкмо се каня да окося тревата — продължавам аз. — Ти наясно ли си дали ножовете трябва да се вдигнат или свалят?

Защо се крие зад храста, питам се аз. Изглежда нелепо, като надзърта така пред бодливите листенца като гном. Но ето че той полека тръгва покрай тухлената стена, която разделя двете градини, и изниква точно над портата.

— Тимоти Бъркър — казва той с леко носов комичен глас. — На вашите услуги.

— Стела де ла Кроа. Дългичко е — добавям по навик. — Можеш да ми казваш „Стела“. Здравсти — казвам пак, като вече го виждам в цял ръст. Облечен е със синя карирана риза и избелели кафяви панталони.

— Джанис заведе момчетата в Майорка — признава си доброволно Тим.

Джанис трябва да е благоверната — червена коса и много златни бижута. Момчетата са на около десет и дванайсет.

— Много мило — казва. — Да не е краят на срока?

— Именно — отвърща Тим и кимва тържествено. — Именно.

Виждам, че се кани да го потрети, затова изчуруликвам весело:

— Имаш ли представа как се движат тези ножове? Ще ти бъда много признателна, ако ми помогнеш.

— Как се *вдигат* ножовете — изкисква се Тим. — Вдигат се, не се „движат“. Ти си францужойка, нали? Тогава защо не пррриказваш така?

— Просто така — свивам рамена аз. — Как се прави? Ножовете, имам предвид.

— Ахаа — възкликва Тим. — Ахаа.

Започва да ми става досадно, затова отправям небрежна усмивка в негова посока и му обръщам гръб, за да се посветя на косачката.

— Твоичкият няма ли го? — провиква се мощно Тим на три крачки от мен, като ме стряска.

— Разделени сме — казвам аз, обръщайки се отново към него.

— Усетих се — заявява Тим и се хлопва прекалено силно по челото. — Сетих се. Имах предвид новичкия.

— Моля?

— Онзи червенокосият — подхвърля Тим и тутакси заговаря като дядо ми. — Високият снажен момък.

— Това е съквартирантът ми — отвърщам аз. — Казва се Франк.
— Викай му както искаш — подсмивва се Тим. — Всякакви ги има, мадам, или трябва да кажа мадмоазел.

Вече започва да ме нервира, затова тръгвам към стената.

— Наричам го съквартирант, понеже наистина е такъв. Живеем под един покрив. Той е нещо като наебател.

— Хиинишш! — захилва се Тим, захлупил устата си с ръце като селянка. Питам се дали е с всичкия си.

— Наемател, наемател — поправям се аз. — Той ми е квартирант и в момента го няма, а пък аз наистина трябва да се залавям за работа, така че ако нямаш нищо против — махвам към косачката, усмихвам се за сбогом и се връщам при моите ножове.

— Идвам — провиква се Тим, преминавайки от сковано към делово настроение. — Не е трудно.

Оказва се, че вдигането — или в този случай спускането — на ножовете изисква само да завъртиш едно голямо пластмасово копче, а после да вдигнеш един малък лост. Не схващам защо Тим просто не ми го каза; висим тук от десет минути и досега можех да съм приключила. Той обаче има много сръчни ръце; големи, четвъртити длани с дълги пръсти и чисти, розово-бели нокти.

— Готово — обявява той след секунда.

— Много ти благодаря — казвам аз.

Той не помръдва, нито се изправя, ами остава наведен, дружелюбно усмихнат. Със сигурност знам, че е инспектор, което означава, че не може да е малоумен, иначе не би могъл да работи, да инспектира разни неща или каквото там върши. Но не е на работа, нали? Вкъщи си е навръх петък. Озадачена съм: Тим да не е бавноразвиващ се?

— Днес не си ли на работа? — питам го. Вече съм се изправила, но това за съжаление означава, че той коленичи с глава право срещу чатала ми.

— Взех си свободен ден — отвърща Тим и най-накрая се надига.

Стоим в мълчание — някакво принудено мълчание, крайно непонятно: как се стигна дотук, мили боже?

— Е — подхвърлям аз, — сега наистина трябва да се залавям за работа.

— Аз ще окося вместо теб — изтърсва Тим, отново влязъл в час, като подръпва джобовете на панталона си. — Дай насам.

— Не, няма нужда...

— Ще ми бъде приятно. Къде е удължителят? — Сега поне говори като нормално човешко същество.

— Ей там, до масата. Много си мил. Какво да ти донеса? Чай? Чаша кафе?

— После — отвърща той.

Или аз си въобразявам, или той го изрече така, че да прозвучи натоварено с обещание. И въпреки че не го виждам съвсем добре, понеже слънцето ми свети в очите, мога да се закълна, че намигна.

— Всяко нещо с времето си — киска се той. — Всяко нещо с времето си.

Стана така, че Франк решил да се прибере за обяд, понеже бил забравил някакви снимки на крави, по които искал да работи. Като го видя, Тим доста се притесни, спече се отново, отклони предложената чаша кафе и прескочи оградата с вик „Au revoir“. Ама че странно човече. Все пак, както правдиво изтъкна, всякакви ги има (именно).

Франк, Хъни и аз се гощаваме с пастет от пушена скумрия и половин самун селски хляб, прокарани с ликьор от бъзов цвят, след което той се връща в ателието си, Хъни ляга за следобеден сън, а аз оставам да пробвам и избирам тоалет за довечера: първата ми вечеря от цяла вечност.

Когато си част от двойка и отидеш на вечеря, нещата са прости. Полагаш известно усилие, естествено, но в общи линии не си даваш много зор. Но вече не е така: наистина нямам представа как трябва да се обличам в моето новоразделено положение. По дрехите посрещат и така нататък: а аз не знам как да се рекламирам.

Към кой стил да се ориентирам? Леко вдовишки, та да е ясно, че животът ми като сексуално създание вече е приключил и си знам мястото, което е до камината, където да бродирам бебешки одеяла? Косата прибрана на кок, никакъв грим, рокля до глезените в тъмен цвят, примерно кафяво или тъмнолилаво, и нещо бяло, което да подсказва за неопетнена добродетел или поне за възвръната девственост — носна кърпичка, примерно? Или забрадка? Става. Само

че и аз не съм чак толкова сигурна, че ще скалъпя нужното изражение: тъга, примесена с доброта, примесена с примирение, като Оливия де Хавиланд в „Отнесени от вихъра“.

Или пък типът превзета учителка, толкова популярен сред съвременните разведени жени. Тот казва: „Сега, когато съм свободна от моя глупав партньор, се преоткривам като *une femme serieuse*. Между другото, записах приложна социология в Свободния университет“. Мога да си сложа очилата вместо контактните лещи, да използвам правилното произношение на всички чуждоземни храни — „Подайте ми пармиджаното“, „Прекрасна Риоджа, Сафеоле, моля“ — и да се задъхвам от вълнение всеки път, когато някой спомене котки или книжки „помогни си сам“ (странно как жените, които се представят за Танцуващи с вълци, винаги се оказват Жени, които се промъкват заедно с невестулките). Това е доста самобитен стил — искат се ръчно тъкани платове и неподдържана коса — но има голям успех при жените, както съм забелязала, особено ако доскоро си била засукана купонджийка.

Само че и той нещо не ме вдъхновява. Какво да облека, какво да облека? Е, винаги остава вариантът „Здравейте, момчета“. Нали се сещате: отскоро парясаната жена на определена възраст (макар че дайте да не забравяме, че аз съм на трийсет и осем, а не на шейсет и две), която се появява гримирана до ушите, със смело деколтирана рокля, токчета, които шашардисват всички мъже в стаята, лъскава прическа с изрусени кичури, карминови устни и старият номер с пърхащите ресници. Пазете си съпрузите! Този стил, струва ми се, крие подчертани комични възможности, въпреки че има опасност да ви вземат за мадама от бранша. За съжаление този път ще пропусна, понеже ролята изисква известна хирургическа намеса: трябва ви грамадни наперчени цици, които започват поне от врата ви, а оранжевият тен е просто задължителен. Както и уроци по тантристки секс (тук Марджъри от забавачката може да ми бъде полезна?), така че да сте в състояние да седате до разни непознати мъже и да прошепвате развълнувано „Свършвам с часове“.

Ох, ама че тъпотия. Сериозно, какво да облека? Щях да съм по-наясно по темата, ако знаех в качеството на каква съм поканена: дали съм редова, най-обикновена гостенка, или нашата услужлива домакиня ме сватосва с някой свободен мъж? Дали просто попъльвам бройката —

така де, поканиха ме в последния момент, или има някакъв план? Ако е така, би трябвало да ме осведомят за подробностите: ако приемем, че има свободен мъж, нарочен за горкичката самотна мен, тогава що за волна птица е той? Да се наконтя ли или да не се престарavam? Елегантна или — каква ужасна дума — небрежна? Прическа? Грим? Обувки? Боа с пера? Бикини без дъно? Примерно, би било ужасно да се появя на токчета, ако Свободният мъж е нисък. Следва ли да му покажа, че все още съм в час, като облека нещо модерно? Когато се зазяпах последния път, се беше върнал стилът на осемдесетте: значи трябва да намъкна развлечен блузон и ръкавици без пръсти?

Може би трябва да звънна на Изабела и да я попитам направо. Здравей, Изабела. Нали знаеш, че даваш вечеря? Е, ще ми се отвори ли парашутът за безразсъден секс? Как смяташ, Изи — дали ще забия нещо? Да си сложа ли пискюли на циците? Фередже? Какво?

Накрая се обаждам на Луиза от забавачката. Тя явно е минала по този път, понеже съветът ѝ е непоклатим.

— Бъди естествена — казва тя. — Облечи се както ходиш обикновено. Не се смущавай или сконфузвай, ами се дръж нормално. И най-вече се забавлявай. Това е просто една вечеря. Нали ще ми звънеш утре да ми разкажеш как е минало?

Обещавам да ѝ се обадя. Щом затварям слушалката, се изкъпвам, заливам се с „Шалимар“ и скачам в любимата ми малка черна рокля, която всъщност е сиво-зелена: копринена финтифлюшка тип нощница с тънки презрамки, с фантастична кройка, която подчертава хубостите (гърдите) и скрива недостатъците (корема). Намятам една бонбоненорозова жилетка, нахлузвам пурпурните розови патъци от рафия^[1], които имам от сто години, обесвам някакви халки на ушите си и хуквам надолу по стълбите, за да поискам мнението на Франк, като пътьом поръчвам такси.

Франк и Хъни лежат на любимия ми розово-червен персийски килим и градят някакви масивни творения от кубчета: много мила картинка, само дето пак ме подсеца за забавачката. Господи, другата седмица трябва да отидем отново — нима е възможно? Най-добре да не мисля за това сега.

— Е? — завъртам се аз. — Как мислиш, става ли?

— Миришеш вкусно — отвърща Франк.

Хъни е в синята си пижама със зайчетата, Франк, много трогателно, е нахлузил синьо пижамено долнище (без зайчета) и бяла тениска. И двамата са с току-що измити коси. Изглеждат възхитително.

— Мама — изгуква Хъни.

Взимам я в скута си и вдъхвам сладкия аромат на косата ѝ, като се питам кога речникът ѝ ще еволюира.

— Добре, но аз не те питам как мириша! Как изглеждам?

— Супер. Прекрасно.

— О, Франк, кажи ми честно. Дай подробности.

Хъни изпълзява от скута ми и се връща при играчките. Тя самата прилича на зайче с това пухкаво памперсово дупе.

— Секси. Като елегантна циганка.

— Въпросът е дали изглеждам добре. Не съм убедена, че искам да приличам на елегантна циганка. Като циганката от „Дидакой“^[2] с черната вратовръзка ли имаш предвид? Господи, колко я обичам тази книга. Не гледай толкова тъпо, Франк.

— Коя е тая Дида?

— „Дидакой“. Ще ти разправа утре, невежо. В момента искам да знам дали изглеждам потенциално секси и потенциално делова едновременно? Така де, ти си художник и си падаш по тези бохемски истории. Но щеше ли да ме харесаш, ако беше — не знам — banker?

— Това някакъв жаргон ли е?

— Не — нали познаваш Изабела? Тя винаги кани по двама-трима баровци от Сити или поне навремето беше така.

— Ако аз бях banker, на всяка цена щях да те опъна, преди да се прибера при малката си женичка в Уимбълдън.

— Дръж се сериозно, Франсис. Пък и в Уимбълдън няма банкери.

— Ой Уомбъл — изтърсва Хъни с много доволен вид.

— Умно момиче! — прегръщам я и я целувам: на мама генийчето. Двете с нея много обичаме тези стари филми по кабелната телевизия — като дете така и не можах да ги гледам, само „Барбароните“ на френски, затова са нови и за двете ни.

— Стела?

— Да, Франк?

— Не го прави с banker. Вземи, приготвих ти джин. За да се отпуснеш.

— Наздраве. Нямам такива планове, но сега, като се замисля, банкерският секс може да е хубаво нещо. Те работят много, нали? Така че са много изморени и богати и човек може да се уреди с много спокоен, подреден, буржоазен живот. С прислужници. Господи, аз копнея за прислуга, а ти?

Франк вдига очи. Седим в споделено мълчание и гледаме как Хъни реди усърдно камари от кубчета. Сега си давам сметка, че обожавам къщата си. Лилиите още ухаят, лампите излъчват златисто сияние, меките канапета изглеждат приветливи и уютни, а през френските прозорци към градината (която може да се похвали с безупречно окосена трева) прониква влажно, горско уханье. Само след месец ще може да си палим огньовете.

Таксито пристига.

— С вдигната или разпуснатата коса? — питам Франк, изведнъж обзета от ужас.

— Разпуснатата — отсича Франк, разпуска я вместо мен и я набухва с пръст.

— Полека, Казанова — ухилвам се аз.

Той ми отвръща с усмивка и многозначително поклащане на бедрата.

— Ще те изпратя.

— Не ме чакай — провиквам се аз и се качвам в таксито.

[1] Вид лико, от което се изработват чанти, обувки, бърсалки и др. — Бел.прев. ↑

[2] Книга на Румер Годен, по която е заснет едноименен филм. — Бел.прев. ↑

5

Къщата на Изабела Хауърд в Айлингтън е едно от онези творения на декораторското изкуство, за които леденият, бездушен собственик плаща хиляди лири стерлинги, та да ѝ придадат топъл и одухотворен вид. Това обикновено включва модерния стил с ниски масички, свръхизобилие от възглавници, необосновано скъпи килими от магазините в Нотинг Хил и купища етнодреболии, предполагащи, че живущият там: а) е пътувал много гражданин на света, а не някакъв задръстен провинциалист и б) има „усет“ за красотата. Лампите са стъклени марокански фенери. Канапетата са наметнати със старинни сарита. Отляво на камината се мъдри каменен Буда. Моментално разпознавам интериора, тъй като съм виждала много подобни къщи от Клапхъм до Хампстед и даже мога да ви кажа, че въпросният декоратор е един застаряващ педал с неопределен акцент, който се подвизава под името Рики Молилари, известен на клиентите си с абсурдното прозвище господин Рики.

Господин Рики има два стила: луксозно етно, както в къщата на Изабела (той един вид изобрети този стил, решавайки хитро преди четирийсетина години да оползотвори почивките си в Танжер) и максимален минимализъм, който в общи линии си е старият минималистичен стил — отворени пространства, подове, покрити с балатум или бетон, неудобни ъгловати мебели в черно, сиво или шоколадовокафяво — но комбинирани с черешово дърво, книги (които са част от обзавеждането), модерно изкуство (обикновено от бившия ми мъж, Дом) и орхидеи (леко повехнали) или кактуси, засадени в нелепи и причудливи кашпи, примерно варели за бензин. Господин Рики купува книги от битака, базирайки избора си на височината и цвета на гръбчетата, понякога с изумителен резултат: леко прашасалите, сладки бледозелени гръбчета на „Приказка за окото“ или „120 дни в Содом“ в елегантна тоалетка, принадлежаща на възрастна дама, която живее от ботокс и омлети от яйчен белтък, примерно.

Не споделям размислите си с Изабела, естествено, ами вместо това спирам да я поздравя за красотата на къщата ѝ.

— Наистина ли ти харесва? — пита тя, като ме докосва по ръката. — Подреждането ми отне цяла вечност. (Истината е, че господин Рики изпраща клиентите си на почивка в Южна Франция или нещо подобно за две седмици, през които той и неговите многочислени помощници „оправят“ къщата с главоломна скорост.)

Изабела, която трябва да е към четирийсет и пет годишна, беше омъжена двацет години за Марк, издател, който я напусна преди шест-седем години заради една от своите авторки, психически обременена млада жена с много щръкнали гърди. Марк беше неприлично богат, съчетавайки тлъста заплата със семейни пари, и облекчаваше съвестта си, като даряваше голям процент от годишния си доход на своята бивша жена. Изабела се преоткри като слаба, пъргава шампионка по организиране на партита, като за нула време се вгради неусетно във всички възможни светски кръгове в Лондон и се сдоби крадешком с телефонните номера на техните основни играчи. Най-голямата ѝ краста са „младите хора“. Събира ги всяка седмица на вечеря и три пъти в годината на нещо, което нарича „моите големи неща“ (от което мен винаги ме напушва смях: обичам дебелашките шеги). Аз преди известно време изпаднах от списъка ѝ, макар че, съдейки по тази вечер, явно ме е реабилитирала — което ми е приятно, понеже, каквото и да приказвате за Изабела, тя е своеобразен гений в даването на партита и вечери, които много рядко са тъпи.

Останалите гости вече са се събрали в залата за рисуване, меко осветена от розови стъклени фенери и грамадни алени свещи. Отнякъде долитат приглушените звуци на джаз. Ниската, резбована маса за кафе — дълга около два и четирийсет — е обсипана с розови цветове, а всички равни повърхности са осеяни с малки сребърни чинийки с вкуснотии. (Франк би казал, че е напълно в мой стил да пикирам при хапките, преди да забележа хората.) Цялостният ефект е леко необичаен, но не е лишен от чар.

— Е, Стела, скъпа, какво ще пиеш? Обичайната селекция или някой от моите коктейли?

— Ммм, коктейл, моля.

Изабела ми подава висока чаша с шампанско, захар и свежи ментови листенца.

— Е, познаваш ли се с всички?

Надзъртам през съблазнителния сумрак: не, всъщност май не познавам никого.

— Здравейте — казвам и приближавам смело до двойката край камината. — Аз съм Стела.

— Стела беше с Доминик Мидхърст — услужливо добавя Изабела. — Нали, скъпа? Как е Дом? Знаеш ли?

— Добре, струва ми се. Прекарва доста време в Токио. — Наистина ли трябва да ме определят по мъжа, с който съм била свързана за кратко? Вижда ми се необичайно в наши дни.

— Здравейте — обажда се мъжката половинка от двойката. — Джордж Бигзби. Боя се, че не харесвах особено нещата на мъжа ви. — Разсмива се дружелюбно, очите му проблясват. — Всичките тези инсталации. Аз повече си харесвам Рубенс. — Лицето му е доста червено и доста дебело и има голям нос. Но изглежда весел и мил.

— Аз също — отвръщам с усмивка аз. — Напълно съм съгласна с вас.

— Това е съпругата ми, Ема — добавя Джордж, посочвайки една бледа, безплътна жена, облечена в нещо като одежди на фея — ефирни парцали в пастелни цветове обвиват тънката ѝ момчешка фигура: по-скоро ДжакOMETИ^[1], отколкото Рубенс. Минава ми през ума, че сигурно страда от хранително смущение — че в наши дни кой не страда?

— Здравейте — усмихвам се аз.

— Здравсти — отговаря Ема и ме измерва грубо от главата до петите, при това без особен ентузиазъм.

— А това тук — обажда се Изабела — някоя по-неопитна домакиня би ме оставила да кибича в мълчание до Ема — е Уилям Купър, с когото много държа да се запознаеш. — Тя ми хвърля многозначителен поглед иззад гърба му: това ще да е набелязаният Свободен мъж. — Уилям е пластичен хирург, така че ако се сприятелиш с него, може да се уредиш с безплатна липосукция!

— Ау! — възкликвам аз и едва не хлъцвам. Няма що: свободният мъж е в идеалната позиция да ме накара да се почувствам физически несъвършена.

— Не че имате нужда от липосукция — подхвърля галантно Уилям Купър, оглеждайки мазно корема ми. — Поне засега. Много ми

е приятно да се запознаем. — Той плъзва поглед нагоре по гърдите ми, след което ме фиксира в очите и ме дарява с доста секси усмивка.

Охо, мисля си аз. О-хооо.

Уилям Купър има кадифен глас и е абсурдно красив (дали работи върху себе си? Трябва да го попитам), пък макар и прекалено изпипан. Кожата му е опъната, лъсната, без нито една поразка, нещо крайно неестествено за мъж на неговата възраст, а именно на ръба между четирийсетте и петдесетте, струва ми се (е, да не забравяме приглушеното осветление). Изключително белите му зъби светят в сумрака, както и ноктите му (дали си прави маникюр?). Косата му е черна и при оглед отблизо установявам, че има сини очи: ммм, много харесвам тази комбинация. Макар че този тип външност винаги ме обърква: от естетическа гледна точка е направо разтърсващ, но се отличава с едно изкуствено качество, което не изглежда никак естествено. И все пак, няма спор, че е засукан.

— А аз съм Трий^[2] — казва една жена и се присламчва към нас. Виж, това е друго нещо: представителка на вид, който тутакси разпознавам. Трий има дълга, права като клечки коса, много скъпо подстригана и изсветлена така, че въобще да не си личи, отметната от нейното изсечено, негримирано, не особено младо (или интелигентно) лице и захваната с малки шнолки. Слаба е до степен да изглежда маймуноподобна и е облечена в *dernier cri*^[3] на бохемския шик — за вас и мен, някакъв неописуем парцал, за Трий, приказна дрешка за 800 лири стерлинга. Има пръстени на краката и, по мои очаквания, поне две татуировки. Убедена съм, че живее някъде много близо до Портобело Роуд в пететажна къща, занимава се с нещо „творческо“ и — това ще стане ясно на масата — страда от невъобразимо жесток брой алергии.

— Много ми харесват обувките ти — пропява сладичко Трий. Акцентът ѝ е съвършено аристократичен. — Много маниашки.

— Мерси. Имам ги от сто години.

— Рафия — отбелязва тя. — Каква красота. Естествен материал. — Трий се протяга. — Капнала съм, честно казано. Преплувах няколко дължини, преди да дойда, и сега ми се доспа.

— В „Порчестър“ ли? — подхвърлям аз, искайки да проверя теорията си.

— Не, вкъщи — свива рамена Трий. Бинго! Има си плувен басейн в градината.

— С какво се занимаваш, Трий? — питам аз.

— Обучавам се за музикален терапевт — отвърща тя, тутакси оживена.

— Какво е това?

— Ами, работиш с хора със сериозни увреждания и ги лекуваш с красотата на музиката. Имам си барабан.

— Bravo — заявявам аз с надеждата да не звуча саркастично. — Какъв точно?

— Ами, ъ, барабан на мъдростта и мира — обяснява Трий. — С мъниста. Абба Бабу ми го даде. — Като вижда, че не зацепвам, добавя: — Това е моят гуру. Ходя в неговия ашрам за три месеца всяка година. Индия е много духовно място, не мислиш ли?

— Не знам. Аз съм била там само веднъж. Най-много ми харесаха магазините.

— Има пера.

— Гуруто или ашрамът?

— Не, барабанът.

— Ммм — казвам аз, останала без думи.

Приглушеното жужене на разговорите се прекъсва от пристигането на една толкова мъжествена жена, че човек не би се учудил кой знае колко, ако открие, че тя всъщност има пенис. Беше много висока, някак снажна, но без да е едра, с поразителна външност. Беше облечена с мъжки черен панталон и мъжки, но много красив, черен кашмирен пуловер върху ослепително бяла риза. На краката ботуши; шест или седем дебели, изчистени сребърни пръстени на източените, елегантни пръсти и късо подстригана прошарена коса, пригладена назад, за да разкрие малки, плоски уши и скули, на които биха завидели жените наполовина по-млади от нея: тя самата беше прехвърлила шейсетте. Имаше много бледосини очи и интелигентно, благовидно лице.

— О, Барбара, скъпа — възкликна Изабела и скочи. — Таткова се радвам, че успя да дойдеш.

— Добър вечер, Изабела — казва Барбара с обигран глас. — Приятно ми е, че съм тук. Добре ми се отразява да излизам от къщи от време на време — добавя тя, обръща се към мен и се усмихва. Мирише

на „Ветивер“ на „Герлен“, един от най-прекрасните мъжки парфюми в света. — Понякога ми се струва, че крайниците ми рискуват да атрофират.

— Стига глупости, Барбара — ти изобщо не се свърташ вкъщи — заявява Изабела и я потупва нежно по ръката. — Ти си светски водовъртеж. Вземи си нещо за пиене — добавя тя и хуква към каните с коктейлите си.

— Аз съм Стела — представям се аз на Барбара.

— Без презиме? Тогава аз съм Барбара. — Тя ми хвърля дързък, открит поглед право в очите, раз-прас. — Ела да поседнем заедно. Не обичам да стърча права, когато съм без бастун.

Отравяме се към канапето и сядаме една до друга.

— Кои са тези хора? — пита Барбара.

— Всъщност и аз не ги познавам. Този е пластичен хирург. — Посочвам Купър.

— О, да, познавам го — Уилям Купър. Опъна физиономията на сестра ми миналата година; тя пък взе, че се влюби в него. Струва ми се, че имаха някаква задявка с Изабела.

— Сериозно? Колко интересно. Кога? Чудя се дали се е пипнала тук-там. — Много благородно от страна на Изабела да ми го прехвърли, мисля си. Така ли *постъпват* жените сега? Вероятно: нали всички се оплакват, че мъжете не достигат.

— Дали се е пипнала? Дано да не е. Мръсна работа е това пластичната хирургия. Доста жени от моето поколение си съсипаха лицата. Появяват се най-неочаквано разни бучки години след това.

— Уф! — Правя физиономия. — И така, до него стои жена на име Трий, която учи за музикален терапевт. — Барбара я поглежда и ми се усмихва толкова многозначително, че не мога да не се ухилия. — А онези там до камината са съпрузи — продължавам аз. — Не знам с какво се занимават, но мъжът изглежда доста жизнен.

— За разлика от нея, нали?

— Да.

— А ето я и скъпата Изабела. Сигурно знаеш, че ми е кръщелница.

— Не знаех. Колко мило. Имате ли свои деца?

— Не, скъпа — усмихва се Барбара. — А ти?

— Едно, дъщеричка. На осемнайсет месеца. Казва се Хъни.

— Какво сладко име.

— Нали? И тя е сладко момиченце.

— И какво правите двете с Хъни по цял ден?

— Ами, нищо особено. Е, аз от време на време превеждам по нещо, но основно си стоим вкъщи в Примроуз Хил. Двамата с баща й сме разделени. — Слава богу, Барбара ми спестява баналностите — колко жалко, колко тъжно, о, скъпа, какво се случи, на които никога не съм имала отговор.

— Аз пък живея в Хампстед — казва вместо това Барбара. — Може някой път да излезем заедно. Обичаш ли да се разхождаш?

— Да — стига да не вали из ведро, всеки ден гледам да водя Хъни на забавачка, а после на разходка в парка.

— Може да се разходим заедно, ако искаш. Макар че аз ходя много бавно.

— Чудесно — казвам аз, при това съвсем искрено.

Убедена съм, че Барбара е лесбийка, което изобщо не ме притеснява, като изключим факта, че май излъчвам гей флуиди, понеже всички лесбийки неминуемо ми се пробват. Което понякога ме навява на мисълта дали съм се ориентирала към правилния отбор. Ако всяка една лесбийка, която съм срещала някога, ме е разпознавала като представителка на същата порода, *може би са по-наясно от мен*. От друга страна, Барбара е много възрастна лесбийка и ако исках да се впусна в изследване на сексуалността си, бих предпочела да го направя с някоя мацка на моята възраст. Нещо повече, не мога да си представя как би изглеждал сексът без участието на penis от плът и кръв. Лигав, предполагам, като преяждане със стриди. Изохвам наум: колкото и да се напъвам, не мога да се очаровам от идеята за страстни сафически действия. Но сигурно трябва да имат някакви преимущества, щом толкова много хора ги практикуват? Много объркващо. Сигурно лигавенето не е задължително. Пък и чуждите гърди са интересни, както си спомням от банята в училище. При някои момичета съчетанието от две зърна и един пъп създаваше впечатлението за някакво свършено лице — големи, доста ококорени очи (зърната), малко носле (пъпчето), космата триъгълна уста (пубиса) — което ме омагьосваше. Но фактът си остава: омагьосана или не, не изпитвах желание да се доближа до лицата им, нито да ги награбя.

Трий се доближава да поговори с Барбара и аз изпадам в някакво сънено настроение. Уилям Купър: как ли стоят нещата там? Защо все още е свободен? Дали е професионален кавалер на жени — един по-стар, по-скупчив Франк? Или може би подобно на Франк е майстор в занаята, виртуозен тъпкач и се раздава безрезервно в помощ на женската половина от човечеството. Чувствам се доста изгладняла за секс и въпреки че при нормални обстоятелства не бих прибегнала до варианта мазен пластичен хирург, в момента не съм съвсем самата аз. Освен това той е невероятно красив, дори да не изглежда напълно естествено. И поне има пенис. Поне така се надявам.

Сигурно е ужасно блед в сравнение с лицето му, освен ако не го маже с лосион за изкуствен тен.

Ама защо мисля за такива неща? Какво ми става? Ей, страшна работа е това сексуалната неудовлетвореност.

Оказва се, че Уилям Купър не маже с лосион за изкуствен тен своя горд член. Знам, понеже го видях.

На вечерята ме настаниха до него. Купър, както бързо се изясни, беше страшно навит: онова, което започна като лек флирт, от типа, който бихте завързали с леко изкукалия прачичо на съпруга ви, се превърна в нещо много по-сериозно в хода на вечерта и изпитото вино.

Аз се пуснах по течението: кой не обича да го ухажват, а на мен не ми се беше случвало от години. Само че ухажването на господин Купър се оказа доста напористо, съставено от *double entendres*^[4], комплименти за бюста ми и проблясване с неестествено белите му зъби. Странното е, че колкото по-настойчиво флиртуваше той, толкова повече му отвърщах аз (за което е виновно виното, както и лицето му). Техниката му може и да бе неописуемо евтина, но в сумрака той наистина изглеждаше много секси.

А после дойде десертът: плато сирена, крем брюле с плод от страстниче и вносни смокини. Бях се обърнала наляво, за да поговоря с Джордж Бигзби (излязох права за Трий: натъпкана до козирката с алергии към пшеница, млечни продукти, риба и алкохол, бедничката), когато почувствах как нечий крак пълзи по прасеца ми — нечий обут в кашмирен чорап крак, съдейки по допира. Опулих се срещу Джордж, който ми отвърна с още по-озадачено опулване, след което се обърнах

надясно. Уилям Купър ми намигна и продължи с милувките. Галенето не беше чувствено, ами някак енергично — нещо като здрава разтривка — но какво пък. Огледах сътрапезниците си, които бяха потънали в задушевен разговор. Извърнах се към Уилям, за да кажа нещо — нямах представа какво точно — но онова, което видях, ме накара да онемее (изключително рядко явление при мен). Купър изпълняваше кунилингус на една смокиня.

Държеше злочестия плод, предварително разполовен, с двете си почернели, четвъртити ръце, а вътрешността на смокинята проблясваше розово на светлината на свещите. После, извивайки тялото си, за да не откъсва очи от мен нито за миг, той пристъпи към — ами, *излизването*, с розовия си език, който беше изплезил твърд и заострен: бавни, протяжени лизания нагоре-надолу, след което, о, ужас, все по-бързо и по-настойчиво, насочвайки език към центъра на вагината смокиня: с кратки удари към клитора на смокинята. На този етап той притвори очи и (заклевам се) издаде едно гърлено „ааах“, като езикът му продължаваше да се стрелка напред-назад, докато смокинята, предполага се, свърши. Цялото представление трая около минута и половина, а когато се огледах отново, като че ли никой не бе забелязал.

Бях *изумена*. И-з-у-м-е-н-а. Както и вие на мое място. Мисълта ми е, мили боже. А после се изумих още повече, когато Купър избърса устата си, облиза устните си и прошепна в ухото ми „Подмокри ли се?“, използвайки, струва ми се, самодоволния тон на гласа си. Трябваша ми няколко секунди да се съвзема, след което казах: Пресъхнах, всъщност. Суха като сухар, което по някаква съвпадение е названието на един вид австралийски плата. Това беше самата истината, макар да трябва да призная, потънала от срам (да, така е — наистина — срамувам се), изпитах лека, съвсем мъничка тръпка, докато траеше нелепото изпълнение. За нищо на света не бих го признала пред него, оттук и — надявам се — хладният ми отговор. Но вместо да сведе поглед смутен и да промълви: „Не знам какво ме прихвана“ (правилният отговор на което щеше да е „Смокинята, друже“), Купър се ухили доволно, намигна ми отново и ми пусна ръка под масата.

Та, очевидно идва един момент, когато мацката трябва да вземе решение, и сега случаят беше точно такъв. Какво да правя? Рядко се

бях натъквала на нещо толкова абсурдно като смокилингуса — слава богу, че нямаше сервирани стриди или миди, иначе той и тях щеше да ги излиже, пускайки разни гнусни забележки за „морския им вкус“ — но, от друга страна, на харизан кон и т.н. Не че се възприемам като харизан кон, моля ви се, но това тук определено си беше покана, а напоследък не ми отправяха много покани. (Макар че що за постъпка е това: не можех — не мога — да си представя да ме поканят на вечеря и аз да реша да впечатля седналия до мен мъж с ентузиазирано изпълнение на фелацио на някоя наденица. Ами ако си я вкарам в гърлото и взема да се задавя и гостите трябва да ме спасяват, докато главата на наденицата надзърта безпомощно през отворените ми устни?)

И така, *que faire*^[5]? Получих неколкоминутна отсрочка от седящата отляво на Купър Ема, която го попита дали е вярно, че липосукцията е вредна, и трябва с мъка да ви призная, че взех решение. Да, реших, че понеже практически съм ръждясала от сексуален застои, ще се пусна на Купър. Защо не? Той беше подчертано засукан, очевидно навит, имаше дълъг език и повече никога нямаше да го видя, така че голяма работа, че съблазнителската му техника включваше сексуален тормоз над плодове. Колкото повече мислех — подкрепяйки се с още две чаши вино — толкова повече се убеждавах, че сексът с Купър бе много добра идея. Идеалният начин да наруша сухия режим — спретнато, разумно решение на проблема ми. Щяхме да отидем някъде след вечеря, да се изчукаме набързо, да си докажа, че все още ставам за секс, че даже и за оргазъм, и да се прибера. Супер. Крайно време беше да преспя с някой, който не е Дом, и да заживея живота си. Веднъж взето, решението ми се видя даже примамливо.

Двете с Барбара си разменихме телефоните, докато пиехме кафе в ателието, след което си погледнах часовника и взех да подхвърлям приказки за детегледачки.

— Би ли ми поръчала такси? — помолих Изабела.

— В каква посока си? — попита Уилям Купър, без да губи време.

— Примроуз Хил.

— Ще те закарам — заяви той.

— Да, закарай я — намеси се Изабела прекалено очевидно.

— Ще я закарам.

— Няма да се отклониш много. Не можем да оставим госпожа Мидхърст да се прибира сама.

— Именно — отсече Купър.

Благодарих на Изабела — като за момент се зачудих дали е прието да се казва „Много ти благодаря, че ми организира свалка“ — и се сбогувах с останалите. Трий също ми тикна телефонния си номер и си взех палтото. („Грабвай палтото, бройката е забърсана“, изкисках се вътрешно, вече убедена, че съм прекалила с пиенето.) Сакото на Уилям беше морскосиньо с кадифена яка, от онези, в които спретват малките момченца с бавачки, когато ги изпращат да разгледат градините на Кенсингтън.

Колата му беше паркирана точно пред къщата: черен джип с кожени седалки. Щом отвори вратата, поседяхме половин минута под ужасно силната, безмилостна светлина, като междуременно аз осъзнах, че тенът на лицето му — абе какво толкова ме дразнят мъжете с оранжеви проблеми? — идва от шишенце, а косата му най-вероятно е боядисана. И двете наблюдения бяха отрезвяващи. Но само малко.

— Е — каза Уилям, щом светлината угасна, удостоявайки ме с хищна усмивка, а зъбите му проблеснаха апетитно в мрака. Не знам защо, но оголените резци винаги ме възбуждат.

— Хм — рекох замислено аз. Ясно бе, че не можехме да отидем у нас: би било все едно да нацвъкаш гнездото си. Е, нямаше да е точно оцвъкване, но атмосферата на домашния уют щеше да пострада от спомена за Уилям, изтегнат гол-голеничък на хубавото ми легло.

— Искаш ли да пийнем нещичко? — попита Уилям и включва двигателя.

— Да — отговорих аз.

— У вас или у нас? — изрече мазно, като отново оголи зъбите си.

— У вас — усмихнах се аз.

— Добре — прошепна Уилям и стисна коляното ми. — Много добре. Не е далеч.

Изведнъж ми хрумна, че доктор Уилям можеше да бъде убиец или побъркан, или извратен тип, или какво ли не. Можеше да ме завлече в апартамента си и, не знам, да ме изтезава с електроди, да ме държи в кашон и да ме храни с котешка храна. Вярно, бяхме се

запознали при нормални обстоятелства, пък и докторите обикновено не са побъркани — но, от друга страна, да не забравяме доктор Крипън^[6]. Реших да пусна един есемес на Франк, та поне един човек да знае къде съм.

— Какво правиш?

— Просто съобщавам на съквартиранта си, че ще закъснея.

— Определено — ухилва се похотливо Уилям. Облиза устни и отново стисна крака ми, но този път нагоре към бедрото; или смяташе, че имам уродливо къси крака, или се придвижваше нагоре. — Добре. Защо не й звънеш?

— Всъщност е той. Много бързаш.

— Какво написа?

— О, ъ, просто, „ще закъснея“, за да не се тревожи. — Което беше лъжа: бях написала: „Збх дктр за скс аконвв врн до 2 обдсев плцята“, преди да натисна „Изпрати“. Никога не успявам да схвана идеята на есемесите. Всичките ми напомнят на онази обява, дето я бяха разлепили в метрото преди години: „Ако мжт прчтт тва сбщние, мжт стнт скртрка и нмрт дбр рбта“. Което години наред ме навеждаше на мисълта, че секретарките са *млк пбркни*.

— Свърши ли? — попита Уилям.

— Да. Сега съм готова да проверя креватните ти обноски, докторе. Мъчи ме ужасна болка в, ъ, долните части.

На Уилям явно му стана много приятно и ме погали по бедрото.

— Ммм — добавих аз. — Ох, нямам търпение. Ще си сложиш ли стетоскопа?

— Ти искаш ли? — прошепна дрезгаво Уилям, като излезе от Юсгън Роуд и пое по Марилбоун Хай стрийт.

— Предпочитам пълен преглед — отвърнах аз, усещайки, че съм се увлякла. — Но без ректума, естествено. Никакви анални действия.

— Какво? — възкликна Уилям, свивайки рязко, за да избегне един фиат пунто. — Какво каза?

— Мразя аналния секс — обясних аз. — Просто ти го казвам овреме. Старая се да ти бъда полезна. За да избегнем разочарованията. Надявам се, че не си разочарован?

— Ъ, не. Не — отвърна той. — Това е, ъ, добре. Ето, че пристигнахме — каза той и спря пред някаква викторианска къща.

Купър, логично, обитаваше типична ергенска квартира, която беше толкова пропита от духа на седемдесетте, че се наложи да го попитам на колко години е (отговорът, естествено, беше „достатъчно възрастен, за да ти разкажа играта“). В хола имаше няколко коцкарски черни кожени канапета и приглушено коцкарско осветление и дълъг, пухкав диван и една цяла стена беше облицована с опушени коцкарски огледала.

— Имаш ли нещо на Бари Уайт? — попитах, което беше замислено като шега.

— Естествено — отвърна мазно и някак тържествено Уилям Купър.

— Сладур — изръмжах аз с най-дълбокия си глас, а после се разсмях, впечатлена от собствената си убедителност.

Купър, който ми беше обърнал гръб и бърникаше нещо сред дисковете, сякаш се стресна от звуците ми.

— Ето — каза той, като се обърна и ми хвърли особен поглед. — „Най-големите хитове“.

Оттук нататък всичко стана много бързо. Бари гръмна, осветлението почти изчезна, неговото сако падна, моето също. А после — о, не, о, не — той започна да танцува. Докторът изпълни някакъв кръшен, виещ се танц и като че ли това не беше достатъчно, ами взе да сваля вратовръзката си, като не спираше да се кълчи не съвсем в тон с музиката. Стиснатите му юмруци бяха на нивото на поклащащите се бедра и се движеха напред-назад като влакче. Винаги съм се питала дали ловкостта на дансинга е признак за ловкост в леглото; ако е така, очертаваше ми се много постна нощ. Стоях там, като наблюдавах представлението с растящ смут и се питах дали да не си тръгна, когато той заговори.

— Ела тук — каза доктор Купър с дрезгав глас. — Ела да ме разпалиш.

— Добре — рекох аз и пристъпих напред. — И аз ли, ъ, трябва да танцувам?

— Да — изръмжа Купър, завря лице във врата ми и го — уф! — близна. — Танцувай с мен, палавнице.

Нали знаете какво става, когато страшно много ви се иска да се разсмеете, но не бива, от което ви става още по-смешно? Точно така се получи. Искях да изсумтя, да се изхилия, да се задавя от смях, да се

тръшна на пода и да се хвана през корема и да вия, но не го направих. Освен това страшно ми се искаше да се изчукам — и знам колко ужасно изглежда отстрани, или поне колко непонятно, но трябва да ми повярвате: в него имаше нещо невероятно секси. Докторът имаше хубаво тяло, въпреки че се кълчеше и мятеше насам-натам като побъркан. Затова затанцувах.

Накрая — доста бързо, всъщност — ръката му се озова в гащите ми. Той ме обърна и застана зад мен, така че и двамата се озовахме срещу огледалата. Никога не съм изпитвала особено желание да се гледам как се кърша полугола под звуците на Бари Уайт, затова затворих очи, естествено. Уилям го изтълкува като знак за върховен екстаз.

— Накарах ли те да свършиш? — прошепна влажно гласът му в ухото ми, последван от някакво странно скрибуцане: звучеше като кръстоска между Остин Пауърс и пони, при това произнасяше „свърши“ св-р-ъш-и.

— Ммм — казах, понеже какво може да каже човек, без да прозвучи грубо? — Всъщност, още не съм. — Което вече *прозвуча* грубо, затова добавих като някоя вдовствата херцогиня: — Не, но съм, ъ, убедена, че ще успееш. В най-скоро време. След малко.

— Ще те накарам да свършиш разтърсващо — заяви много категорично Купър. — Така както никога досега. — И пак изцвили: — Ииихаааа.

— Ах, ти, жребецо — изтърсих учудващо аз. Цялото това цвилене ме беше навяло на мисли за понита и явно бях възприела съответния език. — Ще тръгваме ли? — попитах, сочейки неопределено в посоката, където предполагах, че се намира спалнята.

— Нямах търпение, нали? *Нямаш търпение* — рече Купър, видимо доволен. Изглежда се в огледалото, като разроши с ръка косата на тила си. — Ах, ти, малка мръснице.

— Именно. Тръгваме ли? — подканих го, понеже наистина трябваше да направим нещо, преди да изгубя смелост или да избухна в истеричен смях.

— Малка, малка мръсница — повтори той. След което ме улови за ръка и ме поведе към спалнята, без да спира да се кълчи.

[1] Алберто Джакомети (1901–1966) — швейцарски скулптор и живописец, обича да изобразява издължени и изтънчени фигури. — Бел.прев. ↑

[2] Tree (англ.) — дърво. — Бел.прев. ↑

[3] Dernier cri — последен вик. — Б.прев. ↑

[4] двусмислици (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Какво да правя? (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Доктор, живял в началото на XX в. в Англия, убил по особено жесток начин съпругата си, след което нарязал тялото ѝ. — Бел.ред. ↑

6

Тук няма да се впускам в подробности. Преимуществовата: чаршафите може и да бяха сатенени, но на тавана нямаше огледало, което бе хубаво. Доктор Купър имаше доста голям пенис, също така. Беше много атлетичен, пък макар и по неговия си изкуствен начин. Знаеше един-два хитри номера. Остави ми дупето на мира, както се споразумяхме. Получих един малък оргазъм. Не бива да мрънкам, понеже точно затова дойдох.

От друга страна, не виждам защо пък да не мрънкам. И така, недостатъците: когато се озовахме в спалнята и аз започнах да се събличам, той се покатери на кревата и взе да ръмжи като тигър. Да, съвсем сериозно: rrrrrrrr. След което взе думата и не млъкна докрай. Нямам нищо против някой друг коментар, но в случая ме заболяха ушите — да не говорим, че речникът, който използваше, беше в стила на Остин Пауърс. Освен това смятам, че ако ще се впускате в порой от мръсни приказки, не е зле да имате просташки, каруцарски акцент — типичен за фондовите жилища в Глазгоу, примерно казано. Буржоазната интонация на доктор Купър изобщо не се вписваше в лафовете, които използваше, и аз много бързо се отегчих от начина, по който казваше „писана“ и „патлак“. На всичкото отгоре мисля, че доктор Купър си боядисва космите на гърдите, понеже когато приключихме, на гърдата ми остана някакво странно, тъмносиво петно. Сигурно се потапя целият във вана с боя. А пенисът му е упорито бозав; проблясваше призрачно блед в мрака и изглеждаше едновременно сляп и албинос.

Щом деянието беше извършено, аз изчаках десетина минути и взех да се стягам за тръгване. В главата ми се въртяха какви ли не мисли: 1) че след трийсет и пет годишна възраст жената в *никакъв случай* не трябва да е отгоре, тъй като всичко провисва; 2) че беше учудващо естествено да правя отново секс; 3) че май трябваше да се опазя за някой не чак толкова смешен; 4) че постъпих съвсем правилно — докторът може да е малко смешен, но чукането си беше съвсем

свястно; 5) че много мразя, когато мъжете лежат, без да свалят презерватива след това, а пенисът им изглежда един такъв малък и сбръчкан и облечен в некачествен, евтин прозрачен дъждобран.

— Как беше, котенце? — попита Купър, докато си нахлузвах гащите.

— Чудно — отвърнах аз, търсейки си чорапогащника в тъмното. — Много хубаво. Благодаря ти.

— Къде отиваш? — поинтересува се той. — Не искаш ли... — облиза устните си, които заблестяха като хрчка в мрака — не искаш ли... още? А? А? Още, ах ти, малка мръснице.

— Ами, не, Уилям. Трябва да се прибирам. Дъщеря ми ще се събуди след няколко часа. — Споменаването на Хъни ме накара да се почувствам някак нечиста, лоша майка, уличница. Продължих да си събирам нещата, които бяха разпилени по пода.

— Сестра — рече Купър. — Сестра?

— Моля? — Защо говореше без глаголи? — Не, всъщност, си има бавачка. Е — благодаря ти, че ме, ъ, *прие*, ха-ха, ъ, довиждане.

— Сестра, госпожа Мидхърст е готова за прегледа — подхвърли похотливо Купър, обръщайки се към своята въображаема помощница. — Пълен преглед, струва ми се. — И отново изцвили, шавайки противно с ръка под чаршафа.

Ох, каква съм глупава, малоумна тъпачка. Защо споменах, че ще си играем на доктори? Изведнъж идеята ме изпълни с нещо, което не беше много далеч от отвращение.

— Ей сега ще си донеса инструментите — продължи Купър и стана от леглото, като продължаваше да нарежда на въображаемата си медицинска сестра.

— Наистина трябва да тръгвам — казах аз, изправих се и излязох след него от спалнята. — Но ми беше много приятно, че се запознахме. Не, наистина — наложи се да добавя, тъй като той взе да рови в докторската си чанта и размаха доволно стетоскоп и чифт гумени ръкавици. — *Наистина*, наистина трябва да тръгвам. Така че, ъ, довиждане.

— Ела идната седмица на контролен преглед — заръча Купър, изтъпанчен до вратата гол-голеничък, с изключение на гумените ръкавици, които беше нахлузил. — Ще ти се обадя за потвърждение — намигна ми той.

— Чао — извиках аз и хукнах надолу по стълбите.

— Ррррр — изрева той зад гърба ми. — Ррррррррррр!

Стоях на Мерилбоун Хай стрийт и се оглеждах за такси, без да знам дали да се смея или да плача, затова направих и двете.

— Е? — попита Франк на другата сутрин. — Смятах да те оставя да се поизлежаваш. Мери дойде и заведе Хъни в зоопарка, между другото. Май има някакво специално изложение на сови. Какво стана?

— Ти ли я събуди? Много си мил. — От месеци не бях имала махмурлук, пък и макар че може да е психосоматично — тазът леко ме наболява: имам чувството, че ходя като разчекната.

— Няма проблем. Е, разправяй!

— Чакай малко, в момента си правя чай. Снощи всичко ли беше наред?

— Абсолютно. Тя си легна в седем и половина и се кротна като къпана. Прочетох ѝ две приказки от „Анджелина Балерина“. Много ги обича, нали?

— Да, повече от самия живот. Надникнах в детската стая, когато се прибрах снощи, беше някъде към два.

— Не съм те чул. Хайде, Стела, за бога: разправяй! Какво стана? Кой е докторът? Някой секси локум?

— О, Франк.

— Изглеждаш разбита, честно казано.

— Разкатана — изтърсваме двамата едновременно.

— Абе, не беше точно секси локум — обяснявам аз. — Що-годе засукан пластичен хирург. На име Купър. Беше у Изабела. Боядисва си окосмяването и има много бели зъби. Както и оранжева кожа.

— Стела! — възкликва Франк, полуужасен-полуубеден, че си измислям. — Легнала си си с оранжев пластичен хирург? Каж ми, че се шегуващ, пиленце.

— Уви, не, Франк. Не се шегувам. — Отивам глътка чай. Цялата ми глава гори. — И ръмжеше ей така: ррррр — споделям аз.

— Какво?

— Гол. На кревата. Взе да ръмжи. Рррр. Имаше и сатенени чаршафи, моля ти се. Шоколадовокафяви.

— Божичко — прошепва Франк и сяда до мен. — Защо ръмжеше?

— Сигурно защото си въобразява, че е животинско и страстно, Франки. Защо, ръмженето не влиза ли в твоя съблазнителски репертоар?

— Не — отвърща Франк.

— Да, прав си — казвам аз, — иначе щях вече да знам. Човек трябва да е благодарен за малките отстъпки.

— Щом казваш — подхвърля Франк и ми хвърля изпитателен поглед.

— Освен това издаваше много смешни конски звуци — признавам.

— За бога, Стела. Тоя да не е доктор Дулитъл? Нещо друго?

— Ами, да. Нарече ме палавница.

Франк се задавя с кафето си. Аз се опитвам да си намажа препечената филийка с масло, но ми идва в повече. Преди да се усетя, по бузите ми потичат сълзи от смях (поне си мисля, че са от смях; много се надявам да са от смях), Франк е на път да се задуши.

— Рррр — рева той, въвн от себе си. — Хей, палавнице. — Надига се и се понася из кухнята, като размята въображаемите си лапи, дебне и се приготвя за скок, ръмжи като тигър, намига ми „коцкарски“ и ръмжи, естествено.

— Престани — хълцам аз и се задавям от смях. — Не се присмивай на моя любим.

— Извинявай. — Франк застава до мен, близва пръста си и го лепва на лицето ми. — Ссссс — изсъсква той. — Леле! Ти париш! — След което отново избухва в неудържим смях.

Смея се толкова неудържимо, че май наистина ще взема да се напишкам.

— И мъжете ли правят така? — питам го, когато успявам да се успокоя. — Искам да кажа, и мъжете ли изпадат в истерия на другата сутрин?

— Понякога — отвърща Франк, който все още се киска. — Но не в толкова остра форма. О, Стела, Стела, Стела — къде ти беше умът?

— Работата е там, че самото чукане не беше лошо — обяснявам му аз. — Но въведението...

— Ссссс — пошушва Франк.

— Въведението беше комично, честно казано...

— Рррррр — добавя безмилостно той.

— Но самият акт ставаше.

— Надявам се наистина да е било така — заявява Франк. — Много се надявам, Стела.

— И все пак ми се струва, че изпълнението не беше на нужната висота. Според теб защо стана така? Ти ми каза — обеща ми, — че сексът след дълга суша ще бъде лесен и приятен, помниш ли?

— Да, но не допусках, че ще хукнеш да гониш мъже със сатенени чаршафи, които се мислят за тигри. Първо, не виждам защо трябва да се подлагаш на такива мъчения, щом си искала само едно чукане. Така де, можеше просто да отидеш на някой купон и да забършеш някой нормален пич. Какво е това петно на гърдите ти, между другото?

— Той е нормален. Къде? А, това ли. Боя за коса, струва ми се. Май си боядисва космите на гърдите.

— Секси — подхвърля Франк. — Адски възбуждащо, като се замисля.

— Престани — отсичам аз. Понеже не искам моят нов полов живот да бъде истерично смешен; за момент дори се нервирам: вярно е, Франки наистина обеща и сега аз трябваше да изглеждам преситена, доволна и обвита в тайнственост, вместо да се хиля като малоумница с него. — Поне не е покрит с рижава козина. Може би трябва да вземеш пример от него, Франки. Няма нищо лошо в боядисването.

— Много ви е остър езикът, госпожице — подхвърля някак дружелюбно Франк. — Не се връзвай. Само те закачах. Е, време е да вървя в ателието. Навита ли си да излезем довечера? — Кимвам. — Тогава ще се видим по-късно. Приятен ден. Не се впрягай.

— Тръгвай — казвам аз, обзета от нов пристъп на кикот. — Тръгвай, Веднага. Вън.

Всъщност не знам какво очаквах: не точно да се перча гордо из къщата и да си припявам „Ние сме шампионите“ за акцент, но нещо подобно. В края на краищата, то си е победа да правиш секс след близо година суша, при това не със съпруга си. Наистина трябваше да се чувствам малко по-радостна и не толкова отвратена. Е, не точно

отвратена, но някак *мърлява*, като тийнейджърка, която е позволила на някой да стигне прекалено далеч в градинката зад училищната дискотека. О, по дяволите. Нямаше да се чувствам така, ако бях мъж. Щях да съм в бара, да се хваля с грамадния си член и да разправям как жените проливат горещи благодарствени сълзи всеки път, когато имат честта да го зърнат.

Е, поне прескочих бариерата: Метнах се отново на коня. Ура и бурни аплодисменти за мен.

Точно днес, моля ви се, е денят, когато Рубърт, моят първи — и единствен, формално погледнато — съпруг, решава да ми се обади. Както споменах, струва ми се, Руп заряза живота на лондонски плейбой и заживя на далечен шотландски остров и движи само с птици от „пернатата разновидност“, както би се изразил моят странен съсед. Понеже се оженихме много млади, възприемам Рупърт почти като съученик или стара приятелка. Не се чуваме често (макар че той редовно ми изпраща сладки картички с тюленчета или морски птици), но редките ни разговори са непринудени и шеговити и можем да изтърсим всичко, каквото ни дойде наум, без да се притесняваме от последствията.

Та, честно казано, той е най-подходящият човек, на когото да се похваля. След като му задавам обичайните въпроси за дивия живот, изтърсвам топлатата клюка.

— Снощи правих секс с един мъж, Руп — съобщавам аз.

— О, браво — провлачва той със смешния си превзет глас — наполовина джентълмен — наполовина лошо момче.

— Мерси. Много съм доволна от себе си.

— Не допусках, че живееш като монахиня.

— Беше точно така, Руп. Бях се превърнала в монахиня. Стоях на сухо. Но вече край.

— Много добре. Кой е той?

— Доктор на име Уилям Купър.

— Пластичният хирург? Майка ми ходи при него.

— Сериозно? За какво? Защо всички, освен мен ходят при пластични хирурзи?

— Не знам. Стела, той не е ли малко, ъ, старичък?

— Не мисля така, скъпи. Горедолу на нашата възраст е — може би малко по-стар.

— Хм, майка ми ходи на шейсетия му юбилей, ако не греша, а това беше най-малко преди две години. Ей, какъв свиреп тен има тоя човек. Живее някъде около Харли стрийт. И много обича да си показва зъбите.

— Неееее! — проплаквам аз. — Неееее! Неееее! Рупърт, това не може да бъде. Не може да съм пропиляла първото си чукане от цяла вечност за някой, който може да ми бъде баща. О, господи. О, не. Нищо чудно, че в апартамента му беше такава тъмница.

— Старият Купър. По мои изчисления трябва да е бил на двайсет и четири, когато те е заченал — заявява Рупърт като някакъв вманиачен математик. — Обаче е ужасно добре запазен — от собствената си ръка, доколкото чувам. Преметнал те е, така да се каже. Макар че сигурно си има своите предимства. Беше ли неприлично обигран? — Убедена съм, че в момента се смее вътрешно. Не, сигурно се превива от смях.

— Ами, сигурно. Владее ги номерата.

— Ох, ужас.

— Никак даже. Номерата са хубаво нещо. Англичаните хич ги няма в тази област. Смятат, че е нормално да те ръгат две минути и половина и да ти пръхтят в лицето.

— Така ли? — възкликва Рупърт, явно заинтригуван. — Добре, но къде човек може да придобие знания за тези приказни номера? Трябва да разуча няколко.

— Нямам представа. От книгите сигурно. Или от проститутките. В идеалния случай, от богатия си сексуален опит или вроден талант за див секс. Като заговорихме за това, Рупърт, как е твоят любовен живот?

— Не бъди хаплива, гадна и отмъстителна. Ти си тази, която преспа с прадядо си.

— Попитах те какво става с любовния ти живот, жребецо?

— Ами, доста добре е — точно затова ти се обаждам.

— Да?

— Чудех се дали ще ме подслониш за една-две ноци идната седмица. Имам нещо като среща.

— Естествено. Ама защо ще биеш толкова път за една среща? Не можете ли да се видите някъде в Шотландия? И коя е тя?

— Ами, тя живее в Лондон. Казва се Кресида, работи като бавачка. Запознахме се на сватбата на моя братовчед Хари, помниш ли го? Та, ми се видя малко прекалено да я накарам да прекоси цяла Британия, за да вечеря с мен.

— О, Рупърт — току-що си спомних. Баща ми пристига за няколко дни в петък. Това притеснява ли те? Има достатъчно място и за двама ви, но нали няма да те смущава?

Рупърт открай време гледа на баща ми с голяма доза подозрителност: убеден е, че татко си пада по него. Доколкото ми е известно, досега няма основателни свидетелства за това.

— Не, нямам нищо против. Сигурно ще може да ме обучи в един-два трика старият Жана-Мари.

— Той не се казва Жана-Мари, задник такъв. Той ми е баща, Руп, така че бъди добър да проявиш малко уважение. Можеш поне да му научиш името.

— Извинявай. Старите навици и т.н. Много си мила, Стела. Ще пристигна около часа за чай в петък. Просто не ме оставяй сам с него.

— В петък вечер ще излизам, така че ще останете насаме. Така ти се пада. Доскоро. Не забравяй да се изкъпеш. (Забелязала съм, че англичаните от неговата класа, а той е голям сноб, са доста нечистоплътни. Докато бяхме женени, непрестанно напомнях на Рупърт да се окъпе, а той все не го правеше; вонеше на куче и мокра вълна, което не е нито романтично, нито приятно.)

— О, господи. Наистина ли ще остана сам с него? Е, щом се налага, ще стоя с гръб до стената. Чао, скъпа — не се сърди. И браво, че си свалила Купър.

Мога да се закълна, че чух сподавен смях точно преди връзката да прекъсне.

Три дни по-късно ми се обадиха от „Драна на колела“. Благодариха ми за кандидатурата и ми казаха, че в Камдън действително има хора, които се нуждаят от помощта ми. Дали бих искала да отида да поговоря с областния управител? Бях спокойна до пристигането на пощата, която съдържаха картичка от Рупърт:

„Сетих се за един много хитър начин да съчетаеш две от любимите си неща, скъпа — яденето и старците. Чао до петък, много обич, Р.“

Много съм объркана. По отношение на секса се върнах в отделенията. Понеже, макар да искам да съм сексуално активна, нямам никакво желание да ставам смешна.

Вече е вторник, което означава едно-единствено нещо.

— Ой зайчета — гука Хъни.

Мда, забавачката. Но не е чак такава трагедия. След занятията сме канени на обяд у Луиза — всяко зло за добро, само дето това зло е с размерите на световен катаклизъм. Тъй като всички жени в групата се обличат преднамерено кошмарно, решавам да постъпя по същия начин с надеждата, че ще се сбlijим повече, ако сме облечени в еднакво отвратителни дрехи. Малко ми е съвестно заради Луиза, която последния път се беше накиприла смело в елегантен бледорозов кашмирен комплект от блузка и жилетка, но трябва да мисля в перспектива: не мога да прекарвам две или три сутрини седмично, мразейки всяка една секунда. Трябва да се помъча да се впиша в обстановката.

Та, ето го. Тоалетът, в който съм облечена, буквално ще ви избодне очите (остра пронизваща болка точно зад очните ябълки). Спретната съм в тениска, изостанала от някой мърляв приятел на Доминик, която години наред ми служеше за постелка на чекмеджето за чорапогащници. Тениската е кафява. Но не като шоколад или кестен, ами като ако. С цвят на детска диария, най-точно казано. В центъра на предницата има концентрични червено-оранжеви кръгове, заобиколени от кремаво-бежови петна. Последните приличат на гуано^[1]. С две думи, това е удивително грозна дреха, сътворена сякаш от слепи аборигени и ято прелитащи гълъби.

Но чакайте, още не сме свършили: върху тениската съм намъкнала един огромен работен гащеризон в стила на седемдесетте. Беше на Франк — рисуваше с него — но дори той го захвърли в името на добрия вкус. Гащеризонът (целият ми тоалет е под знака на оборския тор, като се замисля) е огромен, затова се наложи да го навия, на всичкото отгоре е оплескан с боя в кравешки тонове, все едно токущо съм се отъркаляла в червеникавокафяви фъшкии. Довърших ансамбъла с очуканите кларкове, дето ги държа до вратата: оръфани,

кални, кафяви, естествено. Вдигам косата си, мацвам малко вазелин на устните си и хуквам надолу по стълбите.

— Ий — възкликва ококорена Хъни, което на нейния бебешко-селски език трябва да означава „Леле, ей на това му се казва *наистина* ужасна гледка“.

— Знам — прошепвам аз и приглаждам къдриците й. — Под прикритие съм. Да тръгваме, а?

— Ой да — съгласява се Хъни и поемаме.

С прискърбие трябва да ви призная, че втория път не е по-добре. Напротив: *много* по-лошо е. Още не е настанало време за почивка, а аз не спирам да се ругая, затънала в пристъпи на вътрешен синдром на Турет, като същевременно кипя от гняв. Искам да убия майките в „Щастливите зайчета“ по много бавен и мъчителен начин — да ги опека на шиш, след което да ги разчлени, примерно.

Какво им става на тези жени? Всичките са откачалки — побъркани откачалки. Има ли нещо по-лошо от това да се чувстваш странна птица, когато „нормалните“ са пълни идиоти, чалнати отклонения от плът и кръв? Сигурно и на вас ви се е случвало да копнеете да се приобщите, ако ви дадат възможност? Е, това беше същото, само че в негатив. Аз съм мажоретката, обречена от смотаняците на пренебрежение. Би трябвало те да ме умоляват да ги избира: тук аз съм термалната, незадръстената, онази, която си мие мишниците от време на време и има адекватно мнение за отглеждането на деца. Но не: въпреки хитрата ми маскировка усещах как обстановката се нажежаваше всеки път, когато избърсвах нечий нос, казвах на някое малко келеме да пази тишина, докато му разказват приказка, или се чудех на глас дали четиригодишните не са прекалено големи за памперси. Явно не са. Очевидно в „Щастливите зайчета“ „ние“ оставяме детето да реши само кога памперсите са му омръзнали, обяснява ми Марджъри. Изхождането в гърне налага нашите представи за допустимо поведение на децата по начин, който „ние“ намираме за осъдителен. Не е честно спрямо детето, естествено. (Аз ще ви кажа какво не е честно: да си цапам ръцете с акитата на чужди деца, това не е честно. Всъщност. Понеже попитахте. Не че са ме накарали насила, де.)

Сутринта се точеше като черво. Даже по-бавно. Скастриха ме всеки път, когато постъпвах като нормално човешко същество: не само заради обърсаните носове, ами и за разтърваването на пищящи деца и за почитването на лепнещи повърхности с „Доместос“ (явно белината е опасна, а мръсотията не), или за избора на приказката „Елфите и общарят“, вместо някоя *bien-pensant* книжка за, примерно, деца-инвалиди, извинете, деца с неравностойни способности — с две майки. Аз си мислех, че тези неща излязоха от мода още през осемдесетте, ала не: ако искате някое тънко книжле за братчета и сестричета без ръце или обстоен разказ за живота на някакво петгодишно хлапе в Калахари, изборът е главозамайващ (и двете книги са написани, естествено, от бели буржоазки, които живеят някъде наблизо).

Проклетият Икабоуд пак се намърда в Къта за рисуване (това е друга особеност: всички скапани, мръсни, изпотрошени боклуци втора ръка са окичени с гръмки имена). Книжният кът представлява две мърляви торбички с боб. Кухнята е очукана маса със сива мушама. Кътът за игра е разнебитена дървена катерушка. Съкровищницата е кутия с играчки, които бих се чувствала неудобно да дам дори на сиропиталище. И, о, тайнство на тайнствата: всички жени тук живеят в къщи или апартаменти, които струват над 300 000 лири. Какъв е проблемът? Защо не вземат да купят няколко шибани нови играчки и свястно оборудване? Защо трябва да се преструваме, че сме бедни? Трябва да попитам Луиза. Това и друг път съм го забелязвала при англичаните от средната класа: тъкмо те обличат децата си с дрехи втора ръка и се гордеят, че ги возят в ръждясали, разнебитени детски колички. В парка децата на работническата класа си личат по спретнатите дрешки и хубавите колички; децата на буржоазията са слаби и бледи, с изтормозен вид. Защо?

И все пак днес научих една нова дума. Думата е: пиш-пиш опашка. Много сладко, нали? Благо звучна думичка, нали? Пиш-пиш опашчица е изразът, с който Марджъри — маниачката на тема кърмене с виме като на юница — нарича пишката. „Не забравяйте да си изтръските пиш-пиш опашниците“, инструктира децата тя — и двете, които на практика са тийнейджърите — които успяха да измъдрят как да използват тоалетната без чужда помощ.

— Пиш-пиш опашчица? — повторих аз, мъчейки се да потисна потреса в гласа си. Така де, ако сте четиригодишно момче и изведнъж някой ви каже, че пенисът ви е опашка — опашка отпред на тялото, която на всичкото отгоре пикае. Това е страшно объркващо, не мислите ли? *Фройд ряпа да яде!*

— Да — заяви Марджъри, която никога не ми се усмихва. — Тук така ги наричаме.

— Че какво лошо има в „патка“? — питам аз.

— Всичко — отвърща Марджъри, която трябва да вземе някакви мерки за мустака си. — Първо на първо, това е име на животно. Може да доведе до дискриминация — изсумтява неодобрително тя. — А ние осъждаме дискриминацията — добавя, като ме изключва от въпросното „нас“ по начин, който сам по себе си е дискриминиращ. Размърдва масивното си туловище и ме оглежда бавно от главата до петите за втори път тази сутрин. Нахално е думата, която ми идва наум — дебело, мързеливо и нахално. На всичкото отгоре в този момент се сещам за пишката на Уилям Купър, цялата бяла и ларвоподобна. Потискам желанието да потръпна и продължавам смело напред.

— О — казвам. — Добре, а защо не „пенис“? Такова животно няма.

— Не. Ние насърчаваме използването на биологически коректни понятия от шест години нагоре. В „Щастливите зайчета“ предпочитаме дружелюбни названия за децата под пет.

— Сериозно? И как стигнахме „ние“ до тези решения? Има ли сред нас хора, квалифицирани в детската педагогика, например? Защото аз примерно карам по инстинкт. А ти?

— Аз съм висококвалифицирана — заявява Марджъри. — Затова съм Отговорничка по игрите.

— Ами? Понеже, поправи ме, ако греша, тази стая — размахвам ръка — ми се вижда много мизерна. Оборудването е изпотрошено и старомодно. Тоалетните са отвратителни. Просто се чудех дали изобщо тази забавачка може да се нарече забавачка. Или как точно си се квалифицирала като Отговорничка по игрите. С цялото ми уважение, Марджъри, но ти не си играеш с децата, нали? Седиш си в ъгъла и кърмиш Юън и караш хората да ти носят чай.

— Трябва да те информирам — изсъсква Марджъри, — че през последните пет години съм ръководила забавачки из цял Северен

Лондон. Определена съм от родителите.

— Не се съмнявам — казвам и се навеждам да избърша носа на Пердита. — Просто се питах каква квалификация имаш, това е. Но ако не искаш да ми кажеш, няма проблем. Та, за какво говорехме? А, да, за пиш-пиш опашките. Виждаш ли, името ми се вижда малко смуцаващо, както казах. Защо не го наричате „чурка“ — предлагам услужливо, за да я нервирам — макар да съм наясно, че назоваването на пениса „чурка“ вероятно ще доведе до дълги години на кушетката в кабинета на психоаналитика.

— В никакъв случай — заявява Марджъри спокойно, но излъчвайки силно неодобрение. — Колкото до твоите забележки, пет пари не давам за тях. Ако „Щастливите зайчета“ не ти харесват, Стела, съветвам те да потърсиш друга забавачка.

— На Хъни ѝ харесва — казвам аз. — Затова съм тук.

— Точно това имам предвид. На теб може да не ти харесва, но на децата им е добре. И съдейки по дългогодишния си опит, никога не съм ръководила забавачка, която децата да не харесват.

— Всичко наред ли е? — пита притеснено Фелисити и изскача зад мен като човече на пружина.

— Просто си бърбехме — отвръща Марджъри и се усмихва кисело. — Изяснявах разни неща на Стела.

— Божке — казва Фелисити, като си играе с перления си гердан. — О, боже. Знаеш ли, Марджъри, че Стела много се постара.

— С парцала и „Доместос“ — подхвърля Марджъри. — Да, забелязах.

— Бързо! — обаждам се аз. — Проверка от ХЕИ. Повикайте детската полиция.

— Тя — обръща се Марджъри към Фелисити — направи пренебрежителен коментар за тазседмичната книжка.

— Не знаех, че е *малко* тазседмична книжка — затапвам я аз. — И коя е тя?

— „Когато мама умря“ — отвръщат двете в хор.

— По дяволите — изцепвам се аз.

— Виждаш ли? — възкликва Марджъри. — Виждаш ли? Същото каза и преди малко.

— Темата е трудна — трепва Фелисити. — Но всички смятаме, че книжката я разглежда прекрасно. Чувствително. Една приятелка на

Марджъри ни я изпрати от Америка.

— Това е забавачка за деца под петгодишна възраст — заявявам аз. — Няма да им чета истории за умрели майки.

— Проблемът е важен — срязва ме Марджъри. — Всички ще умрем. Всички ще умрем: и ти, и аз, и децата. Всички деца умират. Добре е отрано да са наясно със смъртта, това е нещо съвсем естествено. Смъртта е напълно естествена.

— Майката в рая ли отива? — питам аз.

— Не — отвързват двете в хор.

— Отива ли изобщо на някакво хубаво място?

— Погребват я в земята и тя се връща при Майката Природа — обяснява Марджъри. — Според мен това е прекрасно. Цикълът на живота.

Нямам време за това, наистина: мога да споря с Марджъри, докато ми цъфнат налъмите.

— Всеки има право на мнение — казвам по-примирително, отколкото ми се иска.

— Хората порастват, Стела — изтърсва Марджъри. — Може би и ти ще пораснеш благодарение на времето, прекарано в „Зайчетата“.

— Сигурно. И знаеш ли, Марджъри — ти също, надявам се.

— Винаги съм отворена за нещата, които ускоряват личностното израстване — заявява тя. — Винаги.

Фелисити я отвежда, а аз се залавям да мажа филии с „икономичен“ ягодиов конфитюр. Мирише ми на неприятности, но хич не ми пука.

Тъкмо си тръгваме от „Щастливите зайчета“ и започва да вали из ведро, а когато стигаме до Риджънтс Парк Роуд, вече шурти порой. Позвъняваме на вратата на Луиза, но уви сигурно още не се е върнала от зъболекаря. Дъждът се лее, затова се скриваме под козирката на екологичната пекарна и чакаме.

Стояхме там три-четири минути — Хъни сгушена на сухо и топло под найлоновия порук на количката, а аз разчорлена и подгизнала от дъжда, който бие странично — когато забелязвам някакъв мъж, който върви към нас. Върти си задника като шафрантия — ей така от хълбоците — и е обут в панталон а ла осемдесетте с два

светлоотразителни канта, огромен черен блузон с качулка и лого, което не разбирам, и една от онези мънички шапчици, дето са любими на чернокожите тийнейджъри и изглеждат като направени от чорапогашник. В общи линии Али Джи, но от плът и кръв, нахлупил задължителните черни очила, нищо, че вали.

Привидението спира пред магазина за здравословни храни и започва да рови из джобовете си за ключовете, което може да означава само едно: щом Луиза живее в апартамент В, той трябва да е в апартамент А. Което пък означава, че може да ни пусне да влезем — предпочитам да седя на сухите стълби, отколкото да се давя тук. Затова изскачам изпод навеса.

— Извинете — казвам.

— Йоу — отвръща мъжът.

— Тук ли живеете?

— Да.

— Бях канена на обяд във вашата съседка, Луиза.

— Айе — заявява той с неочаквано северняшко наречие или може би е. — Ай.

— Ами, тя още не се е върнала и ъ... — посочвам небето, — ще се измокрим до кости.

— Айе — изтърсва отново той, като тиква ключът в ключалката. И маратонките му не са много читави.

— Та се чудех дали не можете да ни пуснете вътре — можем да я изчакаме на стълбите.

Мъжът ми хвърля продължителен, изучаващ поглед, също както Марджъри преди малко, но с малко повече одобрение.

— Сладко — подхвърля той. — Влизай. — Акцентът му е чиста проба Южен Лондон.

Заемам се да маневрирам с детската количка през тесния вход: бих я вдигнала, но тя е заспала.

— Благодаря — казвам на мъжа.

— Споко. Чаша чай? — пита той. — Тъкмо се канех да си запаря.

— Това е толкова мило, да, с удоволствие, ако не те притеснявам.

— Ами мъника?

— Ще я оставя тук, струва ми се — заспала е като къпана и сигурно няма да се събуди.

— Горе — подхвърля той и поема пред мен.

— Аз съм Стела, между другото — уведомявам го и тръгвам след него.

— Янг Ца — отвърща той, което ми се струва невероятно: сигурно не съм чула правилно.

— Извинявай — казвам, когато стигаме до входната му врата, която е боядисана в камуфлажни шарки. — Не ти чух добре името.

Той вече е свалил слънчевите очила и макар да е полутъмно, не забелязвам никакви признаци за източен произход в чертите му: сигурно ми се е причуло.

— Янг Ца — повтаря той.

— А, ясно — усмихвам се аз. — Окей.

— Я-н-г-с-т-а — произнася услужливо той.

— Божке — възкликвам съвсем като Фелисити. — Колко интересно.

— Я сам диджей — заявява той, като че ли това обяснява всичко, което всъщност е точно така. — Ем Си Янгста. Знаеш ли го?

— Съжалявам, не — аз съм повече привърженик на Радио 4 — свивам рамене извинително. — За последен път ходих на рейв парти през 1988, горе-долу преди петнайсет години.

— Аз съм бащата — казва простичко Янгста, което ме обърква за известно време. — Я сам бащата — бърза да се поправи той.

— Супер — изтърсвам аз. — Сигурно е много забавно.

— Яко — съгласява се той и бутва вратата. — Влизай.

Стените на Янгста са покрити с плакати с неговата особа. Явно минава за голяма работа, от Кингс Крос до Ибиса и Ая Напа. Всъщност никога не съм се замисляла за диджейството: то е част от една младежка култура, за която съм твърде стара, макар да съм я зървала понякога по сателитната телевизия. Аз си харесвам АББА и непретенциозната поп музика, примерно Кайли Миноуг, и не бях съвсем искрена, като казах Радио 4 — понякога слушам и Радио 2 и припявам на Дийн Мартин. (Това много ме депресираше, но после го надживях: от тази електронна музика, дето я пуска Янгста, само ме заболяват ушите и ми се разваля настроението.)

— Цейлонски, ърл греј или лайка? — провиква се Янгста от кухнята, което леко ме изненадва.

— Цейлонски, ако обичаш, с мляко, без захар.

Оглеждам стаята, докато той се занимава с чайника. Боядисана е в бежово и мляко с кафе, като някакъв осъвременен прочит на ергенското гнездо на Уилям Купър. Стилът е възраждането на седемдесетте, с велурени канапета, телешка кожа, просната на боядисания в черно под, и подкастриени в геометрични фигури растения, разпръснати тук-там. Отсрещната стена е отрупана с плочи и разни неща, които приличат на звукозаписно оборудване. В пепелника се ваят фасове от марихуана, на пода — чорапи. Стаята е просторна и типично мъжка, но очевидно принадлежи на човек с вкус.

— Заповядай — казва Янгста, пристигайки с две чаши, от които се вдига пара.

— Благодаря. Извинявай, че ти се натресох така. Убедена съм, че Луиза няма да се забави, но ако си имаш работа, не се притеснявай да ме изриташ.

— Не — отвърща той, като изува маратонките си, сваля слънчевите очила и се изтяга на канапето с цвят на гъба. — Току-що станах. Чак довчера съм на работа.

Прозява се, а аз отбелязвам, че може да говори нормално. Освен това забелязвам, че Янгста не е за изхвърляне. Така де, облеклото му е нелепо (не може да се каже, че е овен в агнешка кожа: той е дърт пръч, дядото на пръча, пръчът, преоблечен като най-мъничкото, най-бебешкото агънце на света). И говори така, сякаш му се иска да е чернокож и, да, като че носи мрежичка за коса, но ако беше ням и гологлав, определено не бихте го изритали от кревата. Има много пронизителни зелени очи. За косата нищо не мога да кажа, понеже е скрита под шапката, но май е подстриган първи номер. Освен това изглежда горе-долу на моята възраст, тоест твърде стар за диджей според мен. Вижда ми се малко нетактично да го зачеша за това сега, докато седя във фотьойла му и пия чая му. Затова си кютам кротичко, люблювам се на гледката, докато Янгста ми предлага цигара и ми се усмихва за първи път. Аз също му се усмихвам и се питам дали да му дръпна един малък флирт, докато дъщеря ми спи долу и докато не съм се опомнила как съм облечена. Все още съм в работния гащеризон, за бога. Изобщо не ми помогна в забавачката, а сега ми пречи да флиртувам.

Но в този миг, о, чудо.

— Тениската ти много ме кефи — казва Янгста за гуаното, което краси гърдите ми.

— Мили боже — възкликвам. — Сигурно се шегуваш.

— Много е яка — заявява той. — Ретро — харесва ми. Старата школа.

От доволство и слисване започвам да шавам с пръстите на краката си, обути в старите кларкове. Янгста им хвърля възхитен поглед, сякаш са накипрени в „Маноло Бланик“.

— Е — казва той.

Но го прекъсва едно възторжено „йо-хо“, което се разнася откъм стълбището. Луиза се е прибрала и трийсет секунди по-късно се появява на входната врата, която зее отворена.

— Стела — възкликва задъхана тя. — Толкова съжалявам. Зъболекарят се замота. Виж какво купих за компенсация — добавя тя и размахва две бутилки бяло вино. — Здравей, Ейдриън. Благодаря, че си се погрижил за нея.

— Ейдриън? — повтарям аз, слисана, като гледам ту Янгста, ту Луиза.

— Няма проблеми, Луз, братче — изтърсва Янгста с откровено смутен вид.

— Е, ъ, благодаря за чая — казвам аз, като ставам — и, ъ, беше ми приятно да се запознаем.

— Много гот — заявява отново Янгста. — Чао доскоро — само че както го казва, звучи повече като „чао до скив“.

Два часа по-късно, след обед — бутилка бяло вино, няколко органични маслини и плато сирене — Луиза ми показва своите шапки, снимка на бившия си съпруг, сватбения си албум и снимка във „Воуг“ на някакви обувки, в които е влюбена. Благодарение на виното сме преодолели всякаква неловкост или свенливост и сме минали направо по същество, споделяйки житейските си истории. Хъни и Александър си играят на пода в захлас.

— Тя спи ли следобед? — пита Луиза.

— Обикновено да, горе-долу по това време, но заспа в количката, така че не знам. Но виждам, че си търка очите.

— Обикновено и Александър спи по това време. Но не иска да ляга. Аз му пускам някаква касета и се гушваме на дивана, докато заспи. Кое то става бързо. Да опитаме ли?

— Защо не — кимвам аз. — Отивам в тоалетната. След което, какво ще кажеш да отворим и другата бутилка?

— Взе ми думите от устата — изкисква се тя. — Толкова се радвам, че и ти си родител с чувство за отговорност.

— Е, на тях им се спи, а навън вали, а пък аз нямам никаква работа. Но ако ти си заета...

— Аз нямам личен живот, Стела — тъжно признава Луиза. — Това е най-големият купон, който ми се е случвал от месеци. Отивам да донеса тирбушона.

Когато се връщам, видеокасетата вече е пусната, Александър си смуче палеца, а Хъни си върти кичур коса: всеки момент ще заспят.

— Този май не съм го гледала — прошепвам аз.

— Късметлийка — отвръща шепнешком Луиза.

— Ама са големи идиоти, нали?

— Няма спор. О, виж, Хъни заспа. — Дъщеря ми е затворила очи и вече похърква лекичко. Луиза я завива с леко одеялце. След десетина минути (половин бутика вино: не се шегуваме) Александър също е отмъркал.

— Страхотно. Та, Стела?

— Кажи — отвръщам, само дето излиза като „кай“ и двете се разкискваме. — Не хапнахме почти нищо — оправдавам се аз. — А сега сме пияни, при това по твоя вина.

— Да, но ми е толкова забавно — усмихва се Луиза и се протяга. — Да долея ли чашите?

— Ако обичаш. Какво искаше да ме попиташ?

— О, да. Кажи си, какво те възбужда?

— Моля?

Луиза посочва видеото.

— Тези там. Кой би целунала?

— Никой, за бога.

— Глупости. — Луиза отпива глътка вино. — Ако си закъсала. Ако си отчаяна.

— Ама тези тук са пълна скръб, Лу. Честно — не бих се прежалила с нито един.

— Е, хайде де — възкликва Луиза, а заразният ѝ кикот се надига отново. — Все трябва да има един, който поне мъничко ти харесва.

Навеждам се напред, леко поотрезняла, и се вторачвам в лицата, които се мерзелят на екрана на телевизора.

— С език ли? — питам.

— Естествено. Аз си падам по Тоби — подхвърля замислено Луиза. — От доста време, всъщност. Ето това е той. Ами ти? Хайде, моля те. Постарай се.

— Не ми харесва носът му — казвам, като примижавам срещу екрана и размахвам ръка. — Има нос като зурла, също като Лойд Уебър. Като Фред Уест.

— Как можеш да сравняваш сладкия Тоби с Фред Уест? — възкликва Луиза възмутена.

— Ами, не знам нищо за героя му, но наистина е сладур — примирявам се аз. Вторачвам се в екрана отново. — Но защо говори така? Да не е бавноразвиващ?

— Боже опази — възкликва Лу и прави загрижена физиономия. — А, ти го каза — заявявам и пак посочвам екрана. — Кой е този? Той ми харесва. Излъчва някаква сила, струва ми се. Как се казва?

— Джеймс.

— Точно така. Виждала съм го някъде, но не помня къде.

— Би ли го направила с него?

— Не! — изпищявам с престорен ужас. — Казах, че излъчва сила. Но това не означава, че искам да го прекарам. Виж, бих го направила с Тони Сопрано, а ти?

— Двата са един и същ тип — изтъква Луиза. — Джеймс и Тони. Джеймс определено е лошо момче, което е много секси. Но познавам мъжете от този тип — добавя мрачно тя. — Две срещи, страхотен секс, после ни вест, ни кост.

— Да, но поне ти е било приятно. Твоят Тоби не стига, че има нос като зурла, ами и е прекалено набит. Прилича ми на боксьор.

— Размерът няма значение, Стела. И не мисля, че е показател за надареност. Тоби е много надарен, ако ме питаш. — Втората бутилка вино е пресушена. Луиза проточва врат и оглежда Тоби от всички страни.

— Какво правиш, Лу? Пакета му ли оглеждаш?

— Да — отвърща тържествено тя. — Но нищо не се вижда.

— Е, това е понеже...

— Наистина се радвам, толкова се радвам, че се запознахме — казва Луиза. — Наистина съм щастлива, че си моя приятелка. Но мисля, че ти си падаш по едрите мъже. Така де, Том — ето го — може да не е от най-яките, но няма да му откажа. Сигурно защото него го познавам най-добре. — Тя въздъхва умислено. — Е, не в истинския живот, естествено, но имам чувството, че го познавам. Това му е цаката на тоя филм — наистина ти влиза в главата, също като „Ийсендърс“.

— Луиза! Той е Томас, а не „Том“. И е квадратен. И мазен. Пък и ненавиждам обещените му кръгли очи — обзалагам се, че има свръхактивна хипофиза. На всичкото отгоре има данни да напълнее до една-две години. С Джеймс поне ще ти бъде приятно. Джеймс е доста опасен, прилича на кука. И е стегнат. Я виж какво дупе има.

— Ще го правим кучешката — заявява небрежно Луиза, така че обещените очи няма да ми пречат. Предполагам — добавя тя, след като пресушава чашата си, — предполагам, че ти ще забиеш Гордън заради размера, нали?

— Кой е Гордън?

— Онзи в зеленото.

— В никакъв случай! За нищо на света!

— Ще го забиеш.

— Няма. Престани да ме размиваш, ще събудим децата.

— Не мога да повярвам, че ще го направиш с Гордън — упорства Луиза. — Каква си мръсница.

— Не бих го направила с Гордън. Аз пък не мога да повярвам, че ти ще го направиш с Томас, честно, обещил големите си базедови очи срещу лицето ти. Разочароваш ме, Луиза.

Мълчим дружелюбно и допиваме последните останки от виното.

След малко Луиза казва:

— И двете сме трийсетгодишни. В разцвета на силите си. И седим тук и обсъждаме измислено полово сношение с Томас Багера и неговите приятели. Как смяташ, Стела, дали не трябва, ъ, може би, да излизаме повече?

[1] птичи тор (исп.). — Бел.ред. ↑

8

От пълна липса на светски живот изведнъж забелязвам с радостно удивление, че сега в дневника ми се ниже малка върволица от срещи, записани на неговите неопетнени, девствени страници. Нищо кой знае колко вълнуващо, прощавайте, но, както казват американците, хей — пак е нещо. Можех да вечерям с Уилям Купър, ако исках — предал е на Франк две съобщения — но мисля да пропусна дъртия белопишльо (голям смях. Е, казвам смях, но всъщност изобщо не ми е смешно, но все още се изпотявам под мишниците от срам — нали се сещате, съпроводено с боджежи — при мисълта как моите *части* се трият с тези на Купър). На всичкото отгоре Франк сподели, че му било трудно да разговаря със сияйния без онази силна насмешка, която се долавя дори по телефона („Съжалявам, Стела — просто не можах да се съдържа“), така че старият тигър се е почувствал отблъснат и край на игрите с добрия доктор. Ррр. Уф — заболяват ме *гащите* само като си помисля за него.

Затова хуквам към телефона с ведро сърце и бодра крачка, когато иззвънява към единайсет часа тази сутрин. Ведрината и бодростта се дължат на: а) вълнуващото и гореспоменато подобие на светски живот и б) на новината, която Луиза ми предаде вчера — а именно, че след нашето запознанство Янгста, известен още като Ейдриън, ѝ е поискал телефона ми. О, хубаво, казах аз, на което тя отвърна „Много хубаво“ и ме попита делово дали искам да разучи възрастта или презимето му. Аз отклоних предложението въз основа на разсъждението, че жена, която нощем се мята в кревата и мечтае как ще го направи кучешката с Томас Багера, определено не е в позицията да дава съвети в областта на флиртуването.

Освен това пет пари не давам на колко години е или как се казва. Изглежда доста добре или щеше да изглежда, ако се отърве от лицевото окосмяване, и обещава да бъде забавен или поне интересен, с неговото дълбоко познаване на младежката култура. Човек винаги трябва да е в крак с тези неща, повтарям постоянно на Франки (чийто

отговор неминуемо е пренебрежителното „Ще ти се“, обикновено, след като съм го помолила да ми обясни защо захвърлените на пода мръсни гащи, примерно, са културно или естетически значими — да не споменаваме и завършени — колкото Вермеер. Същият този спор водех и с Доминик).

Е, може и да не разбирам младите (че младост ли е четирийсетакът?) британски художници, но искам да дам шанс на музиката на Янгста — макар че не ми стана ясна, докато слушах неговото радиошоу вчера. Говори завалено като хората в Сейнт Бартс (любима дестилация за почивка на моя баща), въпреки че е напълно възможно да не съм чула правилно, понеже си играех с Хъни и не внимавах. Освен това съм изявен музикален инвалид, понеже отраснах с музиката на Джони Холидей, Клод Франсоа и Силви Вартан (моят любим Клод или Кло Кло, както го наричаха, се изпържи във ваната с електрическо дилдо. Май го погребяха на държавни разноски. Другите двама, сега дядо и баба, все още не се предават. Vive le rock!^[1]). Но той — Янгста, имам предвид, не бедният изгорял като крушка призрак на Клод — винаги може да ми обясни тънкостите на модерната музика, докато обядваме в „Ле Капри“, примерно. Името Ейдриън си има своите предимства. Дзрр-дзрр, звъни телефонът: сигурно е той.

— Ииихааа — изрича някакъв глас, който не разпознавам. — Госпожа Мидхърст.

— Ти ли си, Доминик? — Съмнявам се: бившият ми не съпруг е в Токио, доколкото знам, но никой друг не ме нарича така, освен онези, които мама нарича „хората“.

— Нееее — отвърща гласът — дълбок, мазен, провлечен. — Опитай пак.

— Не знам кой си — казвам искрено аз. Сигурно е някой от „хората“, но извънредно образован. — Британската газова компания? Електроснабдяване? Телефонната компания? Търговия, в който случай не, благодаря?

— Грещиш — заявява гласът, сега съвсем леко разколебан.

— Дай жокер — въздъхвам аз. Мразя ги тези телефонни игри, пък доколкото ми е известно, моят събеседник може и да е някой мръсник.

— Ммм — изрича дрезгаво мъжът. — Ррррр.

О, не. Не. Това е Купър. Нямам сили. Дали да не взема да му затворя? Не, не мога. Бедният човечец ми даде каквото исках, в края на краищата: какво е виновен, че е леко отвратителен и че пенисът му е толкова бозав. Откъде има телефона ми? От Изабела, предполагам. О, господи.

— О — казвам, като прогонвам предсмъртния ужас от физиономията си и вплитам усмивка в гласа си.

— За малко да се хвана, че не можеш да ме познаеш — заявява Купър, възвърнал непоклатимата си увереност, сякаш готов да завърши изречението с някое сочно „ах, ти, малка немирнице“. Понижава глас, от което съвсем преграква. — Като се замисля, онази вечер ме беше хванала здраво. Палавница.

В този момент Купър сигурно е решил, че разговаря по телефона с истинско живо прасе, понеже аз нададох най-внушителното, ужасяващо, недвусмислено грухтене — обиден звук, който беше точният орален еквивалент на най-мощното изпърдяване. „Гррррух“, изцелих се аз, а после — за допълнителен сексапил — взех да се давя от смях.

Мълчание. След което:

— Ало? Добре ли си?

— Хааааааа — изхлипах аз, неспособна да си поема дъх.

— Мили боже — пошепна Купър.

Аз наистина се задавих, затова оставих слушалката на масичката за кафе и напъхах глава между краката си. Останах така половин минута, дишайки дълбоко през устата като много недъгав човек, който току-що е открил, че хич не го бива да плува, или някой с белодробен емфизем, докато успях да нормализирам що-годе дишането си.

— Извинявай — казах с ужасно продран глас, когато взех отново слушалката. — Не знам какво ми стана.

— Аз знам — рече Купър.

Ох, майко, каква конфузна ситуация. Вярно е, че нямам никакво намерение да се видя отново с Купър, но не искам да смята, че прекарвам сутрините си, грухтейки като свиня.

— Дай да не говорим за това — казвам му, като прочиствам гърлото си, което продължава да ме гъделичка. — Е, ти какво правиш?

— Мисля си за онази вечер — отговаря мазно той.

— Хм — подхвърлям небрежно аз.

— Знам какво ти стана преди малко — подхвърля Купър с вбесяващия си уверен, разгонен тон.

— Хм? — казвам отново аз, понеже все още нямам доверие на гласните си струни.

— Онзи звук, който издаде...

— Извинявай — бързам да го прекъсна аз. — Болна съм. Много болна. Не съм добре с гърлото. Не мога да дишам.

— Глупости — размива се похотливо той. — Вече съм го чувал този звук. Можеш ли да познаеш кога?

— Не — прошепвам обзета от ужас аз. Каквото и да каже, пак ще избухна в грухтене.

— Когато свърши — изръмжава Купър.

Едва не изпускам слушалката от потрес.

— *Моля?* — изсъсквам в доста сносна импровизация на госпожица Джийн Броуди в разцвета на кариерата ѝ. — *Какво каза?*

— Когато свърши онази вечер — повтаря той. — Когато получи оргазъм.

— Не е вярно, по дяволите! — крясвам аз. Боже мой, луд ли е този мъж?

— Така беше, уверявам те.

— Може и да съм свършила, Уилям, но със сигурност не съм изгрухтяла така. Мили боже! Какъв ужас! Като нерез! Грух-грух! Не! Не! Божичко!

— И преди малко пак свърши, нали? — продължава той, без да обръща внимание на избухването ми.

— *Не!* — изревавам аз колкото възмутена, толкова и отчаяна. — Не, не и пак *не*. По дяволите! Не съм свършила. Просто, ъ, изгрухтях по грешка. И те уверявам, че никога, ама никога не съм грухтяла в момент на оргазъм. Какво абсурдно предположение! Как смееш, всъщност, да ми се обаждаш и да ми казваш, че грухтя като свиня, когато свършвам? Как смееш, Уилям? Исусе Христе.

— Спокойно — отговаря Купър. — Просто посочих истината такава, каквато я видях.

До този момент крачех нагоре-надолу в стаята, обзета от дива ярост. Сега сядам, замаяна от ужас.

— Уилям?

— Госпожо Мидхърст.

— Наричай ме Стела — вече сме се чукали.

— Ммм — отвърща Купър. — Спомням си.

— Сериозно ли говориш? Тоест, има ли поне един грам, поне една унция, една пращинка истина в това, което току-що каза? — иде ми да ревна с глас.

— Че сумтеше неудържимо в точката, ъ, от която няма връщане назад, така да се каже?

— Да — прошепвам.

— Боя се, че да — заявява весело Купър.

Слушалката пада от ръцете ми, също като по филмите.

— Стела? — долита от пода гласът на Купър. — Ало?

— Закълни се в живота си. Закълни се в *патката* си.

— Заклевам се — казва той. — Но аз не бих се тревожил, скъпа моя. Някои жени изпускат по малко урина, а една наша обща приятелка реве като магаре. Познавам няколко момичета — обикновено от Клапхъм — които викат „татенце“.

— Смятам — казвам аз в отчаян опит да запазя поне мъничко достойнство, — че щях да знам. Така де, това е моето тяло и моят, ъ, звук.

— Именно. Всъщност, обаждам се да те поканя на вечеря.

— Какво имаш предвид под „неудържимо“? Че грухтях като заклана?

— Само веднъж, доколкото си спомням. Знам един фантастичен италиански...

— Ще ти се обадя по-късно. Сега трябва да затварям — казвам аз. Стомахът ми къркори от шока, а главата ми дрънчи като камбана.

О, боже мой. Грухтя, когато свършвам. *Няма надежда*. През целия си живот не съм изпитвала такъв срам. Веднъж в детската градина се напишках в гащите — споменът, за което е потресаващо жив трийсет и пет години по-късно. Още помня точния, смайващо златист нюанс на жълтото, което шуртеше неочаквано шумно по линолеума — и това беше достатъчно голям резил. И понякога не съм била достатъчно мила или тактична към околните, вярно е, но после винаги ми е било съвестно. Изпитвам, ъ, смесени чувства и към двамата си родители, но, мили боже, кой не го прави? През целия си живот не съм сторила нещо, което да заслужава подобно гротескно наказание. Господ да не си е изгубил ума?

Мушвам се в леглото, понеже не ми хрумва нищо по-умно, и глътвам един ксанакс, за да се успокоя. Първо решавам да позвъня на всички мъже, с които съм спала, и да ги попитам в прав текст, докато съм леко анестезирана и шокът ще бъде приглушен. Но вече не им знам телефоните, поддържам връзка само с Доминик и Рупърт, а Доминик спи в Токио, а Рупърт пристига тук утре. Ще го попитам тогава.

Не може да е вярно. Все някой щеше да ми каже.

Че нали току-що ми казаха.

О, боже.

Налага се да се надигна от бърлогата си и да нахраня Хъни, когато двете с Мери се прибират от забавачката (днес просто не можах да се изправа срещу Марджъри). Тя седи на кухненската маса и се опитва да направи змиорки („ой охлюви“) от пластилин, докато аз вися до печката и претоплям малко от вкусното пилешко къри, което Франк сготви вчера. В стомаха ми нещо продължава да тупти, да не ви разправам за бодешите под мишниците: под тях гори огън. Иде ми да се разрева с глас. Не, в никакъв случай. Понеже не ми стига срама, ами повече никога няма да мога да правя секс.

Е, това не е съвсем вярно. Има възможност. Бих могла да се науча да жестикулирам и да си намеря глухи гаджета. Или неми (безръки: не мога да рискувам да вземат да напишат нещо). Къде са безръките неми хора, когато имаш нужда от тях? Както вече казах, иде ми да се разрева с глас.

— Хей — подвиква Франк, който се задава откъм градината. — Какво има? Каква е тази мрачна физиономия? Здравей, миличка — казва на Хъни и я пощипва по бузката.

— Ой мой — отвърща тя.

— Нищо подобно — отвърщам аз и се усмихвам изкуствено, за да покажа, че съм щастлива като волна птичка, чурулих-чурулик. — Как мина сутринта в службата, скъпи?

— Главният счетоводител ми прави въртели — отговаря той (видяхте ли? Франк вината схваща шегата).

— Ще има ли достатъчно и за мен, или да си направя сандвич? — пита той, като наднича в хладилника. — Искаш ли сок?

— Налей на Хъни, ако обичаш. Има колкото искаш. Освен това яденето е твое — ти го приготви.

— Добре — казва Франк, донася чиниите и закопчава найлоновия лигавник на Хъни около врата ѝ. — Сигурно вече нямаш търпение да дойде утре вечер?

— Какво ще има утре вечер?

— Петък вечер, Стела. Ще излизаме.

— О, да — казвам, като си спомням колко се развълнувах, когато Франк ми предложи да ме изведе и научи да забивам гаджета. Сега ми се струва, че това е било преди цяла вечност, в някаква друга епоха, преди целият ми сексуален живот да отиде по дяволите.

— Ще има изложба в Шоърдич, после купон в Сохо, след което, ако не си капнала, друг купон на две преки от Олд стрийт.

— Да, но нали пристигат папа и Рупърт. Неудобно ми е да ги оставя сами.

— Стела! — казва строго Франк. — Ти им каза, че ще излизаш — нали те чух.

— Ммм — свивам рамена аз. — Фантастично е. Кардамон ли си сложил?

— Да, и канела.

— Страхотен готвач си — казвам и се пресягам да си сипя още ориз. — Защо не готвиш на мацките, с които излизаш?

— Защото те не се интересуват от ядене. Не сменяй темата.

— Добре. За утре: не знам дали мога да дойда, Франки.

— Защо? Защо се изчерви така?

— От уважение към теб.

Франк превърта очи.

— Не. Защото буквално не знам дали мога да дойда.

— Говори по-ясно, скъпа.

— Мога да излизам само с глухи — прошепвам и увесвам глава. — Или с безръки неми. И знам, че в това няма нищо лошо. Ти познаваш ли някой глух, Франки? Моля ти се, много е важно, но за съжаление изключва доста хора.

— Да не си дрогирана? — пита Франк. — Понеже говориш несвързано. Поглеждам Хъни, която се опитва да улови ориза с едната ръка и да гали „охлюва“ си с другата.

— Аз...

— Какво има, Стела? Да не си болна? Какви ги говориш бе, жена?

— Правя... — Не, не мога да му кажа. Но изгарям от срам: усещам как ми *горят* ушите.

— Какво правиш, Стела? Любов? Война? Кажи, за бога.

— Не знам дали мога да ти го кажа. Е, бих могла, но, както се казва във вица, после ще трябва да те убия.

— Какво правиш? — пита настойчиво Франк, като звучи ядосан и някак агресивен.

— Издавам ужасни, ужасяващи звуци, когато свършвам — изтърсвам накрая почти разплакала.

Франк оставя ябълковия сок и ме зяпва с полуотворена уста.

— Не се смей, Франки, умолявам те — изхлипвам мелодраматично.

— Не се смей — казва той, но устните му се накъдрят в усмивка, което ме принуждава да го замеря с шепа ориз.

— Какви звуци?

— Ами... ами... *груктя*.

— О, боже мой — възкликва той. — О, мили боже. — Опитва се да скалъпи сериозно и съчувствено изражение, но не става: виждам, че едва се сдържа да не се разсмее.

— Това е краят на живота ми — заключавам тъжно аз. — Поне се помъчи да проявиш малко съчувствие.

— Ама как точно груктиш? Така ли? — И Франк изквичавя мощно.

— Ами, сигурно да.

— Как, така ли... и изквичавя три пъти, всеки път по-силно от предишния, след което ме зяпва слисано.

— Прасчо — извиква Хъни, само че с пълна с пиле уста. После и тя изгруктява, като опръсква цялата маса и избухва в кикот.

— Ти го каза, Хъни — заявява Франк, който вече се киска. — Кви, кви — повтаря той, — кви-кви-кви_. — А Хъни му приглася радостно, докато кухнята започва да ехти от свински звуци като някаква кочина! — Е — подхвърля той, когато се успокоява, което отнема няколко минути. — Леле, каква изискана дама. Госпожица Парижки чар.

— Престани, Франк — казвам му аз, като се мъча да звуча хладно и строго, когато всъщност пламтя и потъвам от срам. Не биваше да му казвам. Имам чувството, че под мишниците ми има цяло семейство таралежи с наострени бодли.

— Стела?

— Не започвай. Моля те. Не трябваше да ти казвам. Какво пък — заявявам, събрала сила, — говори си колкото щеш. Ти може и да не издаваш животински звуци...

— Грух — прекъсва ме невъзпитано Франк. — Грух.

— Но си свършвал върху женско лице поне веднъж през последните три месеца. Така че сме квит.

— Не е вярно, по дяволите — понечва да каже Франк, но аз не му позволявам, понеже и двамата знаем истината.

— Аз разполагам с неопровержимото свидетелство на собствените си уши — заявявам. — Така че дай просто да си знаем тези нелицеприятни неща един за друг и да ги забравим като зрели хора.

Франк, който досега белеше ябълка за Хъни, сега започва да я храни доста разсеяно с малки парченца. Умът му, съвсем разбираемо, е другаде.

— Но, Стела — възкликва той. — Откъде *знаеш*? Сама ли се чу?

— Не, естествено. Нали в момента на оргазма изпадаш в нещо като несвяст? Човек просто не е в състояние да слухти за необичайни звуци.

— Тогава как можеш да бъдеш сигурна?

— Казаха ми.

— Кой? Може да се е пошегувал.

— Въпросният човек няма чувство за хумор. Освен това не е смешно. Та, както *казах*, дай да не говорим повече за това. Да сменим темата. Какво да облека утре вечер, например?

— Дядката — измърморва Франк, сякаш е достигнал до някакво особено опустошително прозрение. — Дъртият доктор от миналата седмица.

— Е, браво, Шерлок. Страшен си. Сега може ли да сменим темата?

— Голяма менажерия трябва да е станала онази нощ у тях, тигърът полегнал кротко до малкото прасенце — подхвърля Франк, за

да ме вбеси окончателно с библейските си препратки.

— Франк! — крясвам аз, а Хъни след мен: — Франк!

Франк млъква, но продължава да храни дъщеря ми с парченца ябълка със странното изражение на мъчно потискана истерия. Чак очите му се изблещават.

Затътрям се до плота и раздигам чиниите. Усещам, че Франк ме следи с поглед. Просто не може да се сдържи — мира не му дава.

— Някой подхвърлял ли ти е, примерно Дом? — пита той.

— Не.

— Никога?

— Не. Никой не ми е казал: „Стела, грухтиш като прасе, когато свършваш, скъпа“. Ама че простотия.

— Не се връзвай, бебчо. Сигурно е бил някой бройкаджия.

— Съмнявам се. И не ме наричай „бебчо“ — звучиш като Франк Бутчър — откопчавам ремъка на Хъни и я вдигам заедно с половин тон размазани ябълки от високия стол, точно когато Франк избухва в див смях.

— Нямах предвид в смисъла на Франк Бутчър — изкисква се той. — Искях да кажа...

— Както във филма — изведнъж се огъвам аз. — Бебчо. Много смешно, Франки. Ние с Хъни отиваме да постелем леглата за гостите — заявявам с цялото достойнство, което ми е останало. — А това, между другото, беше адски гадна шега.

Поемам нагоре по стълбите и дочувам как Франк най-напред изквичава, а после рева от смях. Чувам пляскането на едрите му ръце по бедрата му. По едно време даже изпуска нещо. Буквално е изпаднал в делириум.

— Кви — изсумтява тихичко Хъни във врата ми, когато стигаме до площадката. — Ой прасчо.

— Не, миличка, ой прасчо — казвам й тъжно. — Ой, Прасчо Засрамен.

[1] Да живее рокът! (фр.). — Бел.прев. ↑

9

Петък сутрин, пълен хаос. В къщата няма нищо за ядене, освен сухари, банани и остатъци от старо кърпиче, затова се каня да поема към „Уейтроуз“, за да попълня запасите, когато телефонът иззвънява, оказва се Рупърт, който ми съобщава, че е решил да дойде с колата си, вместо с влак или самолет, което означава, че не знае кога точно ще пристигне.

— Така че — информира ме той — помолих Кресида — това е моята дама, Кресида Ленъкс, да дойде направо у вас в шест и половина. Дотогава или ще съм дошъл, или ще съм съвсем наблизо. Става ли?

Сигурно става; резервирал е маса в ресторант на име „При Одет“ на десет минути пеш от дома ми.

— Добре — казвам му, — но моля те, постарай се да дойдеш навреме — баща ми пристига, плюс това ще излизам и трябва да се приготвя, така че ако не си тук, няма да вися с часове в хола и да забавлявам възлюбената ти, когато би трябвало да съм в банята и да се разкрасявам.

— Ще се влюбиш в Кресида — заявява небрежно Рупърт. — Ще можете да си говорите за бебета и други такива неща.

— Защо? Понеже и двете имаме утроба ли?

Рупърт се изкисква доволно; една от най-милите му черти е, че никога не се обижда от хапливите ми шеги.

— Ами да. Но тя също работи с деца, така че ще намерите много общи неща. Предполагам де. Добре, ще дойда навреме. Не се притеснявай. Чао.

После пак се опитвам да изтичам до „Уейтроуз“ и тъкмо пиша бележка на Мери с молба да поразтреби набързо хода, докато Хъни си подремва следобед, когато на входната врата се звъни.

— Бонжуор — изтърсва съседът Тим. Кибичи с ръце в джобовете на панталона си — по-скоро потури, между нас казано и ги дърпа навън.

— Здравсти — казвам аз. — Хващаш ме на вратата — чакам гости. Нямам нищо за ядене. Трябва да изтичам до „Уейтроуз“ и да се върна, преди да е свършила смяната на бавачката.

Тим продължава да стои като истукан, да си разтяга джобовете и да гледа като изтърван. Като се замисля, миналата седмица по същото време ми окоси тревата: явно не ходи на работа в петък.

— Ехо? — подхвърлям с ключовете в ръка. — Извинявай, Тим, но закъснявам, наистина трябва да тръгна.

— Ще те закарам — изтърсва накрая Тим, избирайки някакъв странен, приглушен глас, като че ли говори през фуния или изпод доспехите си.

— Не, няма нужда, наистина — казвам му, излизам навън и затръшвам входната врата след себе си. Той не помръдва, така че една-две секунди се озоваваме сврени един до друг на най-горното стъпало. Защо е толкова смахнат и неприятен?

— Сама ще се закарам — казвам.

— Държа да те закарам — настоява той.

— Много мило, но...

— Нямам какво да правя, нали Джанис и децата заминаха — обяснява той, като сега звучи съвършено нормално и изглежда съвсем благовиден, типичният леко запуснат дребнобуржоазен съпруг с двайсетгодишен брак. — Пък и аз трябва да напазарувам едно друго от „Уейтроуз“. Давай — добавя, виждайки смутеното ми изражение. — Ще бъде забавно. — Насочва ключодържателя си към улицата и фаровете на един черен джип (охо!) светват, а вратите — щрак — се отключват.

— Хайде — подвиква той и тръгва целеустремено напред. Не виждам как мога да не се кача в колата му, без да го обидя. Той е особен и е тъпоумен, но ако иска да ме закара до „Уейтроуз“, понеже му е скучно или самотно, и ако супермаркетите са неговата представа за „забавление“, тогава наистина не виждам защо не.

— Сложи си колана — нарежда Тим, когато си паркирам задника на предната седалка. Неговият колан вече е закопчан опънато и прилежно, препасал гордо гърдите му като офицерски шарф. Тим сигурно е бил от момчетата, чийто униформен училищен панталон е бил леко окъсял и прекалено опънат по възшироките му бедра (понеже по всичко си личи, че е бил дебелогъзо дете). Вероятно е загащвал

тениската си и си е носел ужасни сандвичи, които са вонели на стари яйца, и е подминавал гадните забележки на съучениците си, като се е отдавал на цветни фантазии за тролове. Домъчнява ми за него.

— Е — подхвърлям ведро аз. — Значи не работиш в петък?

— Не, в момента не — отвърща безучастно той.

— Сигурно е хубаво. Имаш по-дълъг уикенд.

— Да.

— Повече време с децата.

— Ъ-хъ — отвърща Тим.

— Виждат ми се приятни момчета.

— Така е, мамзел, така е.

Известно време пътуваме в мълчание до швейцарската вила. Самата швейцарска вила, алпийско дървено шале насред натовареното кръстовище, винаги ме е поразявала като изключително нелепа, но в мига щом я зърваме, Тим ме сграбчва за коляното и изревава с пълно гърло „Ай-ла-ри-пи“, така че подскачам от слисване.

— Божичко — възкликвам аз.

Тим държи волана с едната ръка и ръкомаха окуражително с другата.

— Хайде де — подканва ме той. — Хайде де.

Усмиввам му се тъпо. Какво се иска от мен?

Тим въздъхва дълбоко.

— Ай-ла-ри-пи — повтаря той. След което пошепва услужливо: — Ти отговаряш „Ай-ла-ри-пи-хи-пи“. — И повдига вежди многозначително.

— О, ха-ха, да — заеквам аз. — *Швейцарската вила*. Разбирам. Айларипи. Да. Ха-ха.

— Ай-ла-ри-пи-хи-пи — изревава Тим, леко ядосан. — Отговори ми, за бога. Отговори ми, бе, жена.

— Не искам.

— Айлари-пи, айларипи-хипи — запява яростно той с все по-гръмовит глас. Айлари-пи, айларипи-хипи, айларип-айлахоп, айла-рей.

По дяволите. Не знам какво да правя, затова се вторачвам в гледката през прозореца.

Тим отново млъква, докато не стигаме до средата на Финчли Роуд.

— Виж — изтърсва неочаквано той. — Ще бъда откровен с теб.

— Добре — казвам аз. — Откровен за какво?
— За моите нужди — отвръща простичко той. — Аз имам нужди.
— О — прошепвам втрещена. — Какви нужди?
— Съвсем реални нужди — обяснява той. — А ти ми се виждаш отракана жена.
— О — повтарям аз. Ех, защо не мога да си спомня главата за най-лош сценарий от наръчника за скокове от кола в движение.
— Нали си чужденка и всичко останало — продължава той.
— Така е. Макар че май ми приписваш твърде много екзотика, Тим. Аз съм наполовина англичанка, ако не знаеш.
— Но не си отраснала тук, нали? Личи си.
Признавам, че да, отраснала съм предимно в чужбина. Тим кима всезнаещо и паркира колата. Слизаме и поемаме към количките.
— Каква ти е мисълта, Тим?
— Мисълта ми е — казва той, хваща ме за ръка и ме отвежда до една малка бетонена пейка, любимо място на пианиците. — Седни тук — повелява величествено той. — Мисълта ми е — повтаря, стои прав и пак си разтяга джобовете — следната. Знаем, че си сама жена.
— Точно така — казвам и си поглеждам часовника. — Нямам много време, Тим, така че...
— Именно. На колко години си, трийсет и пет?
— На трийсет и осем, всъщност.
— Времето минава — подхвърля Тим, видимо доволен от тази идея.
— За кое? Минава времето за какво?
— За тези като теб. Така де, я се погледни. Разведени, самотни, по-млади няма да станете...
— Прав си — казвам любезно аз. Вече ми лази по нервите. Задявките по френската линия ме издразниха достатъчно, но това е върхът на сладоледа.
— И ви се иска мъж, та ви се реве. На всичките до една.
— Тук съм само аз. Наистина.
— Имам предвид всички... жени. Такива като теб.
— Иска ни се мъж?
— Естествено — заявява Тим. — Дай да влизаме, а? Млечната салата с цвекло свършва рано.

Идеята на Тим, в изкристализиран вид (понеже му трябват три щанда — макаронени изделия, кракери и чипс, млечни продукти — докато я изрече) е следната: двамата да си станем любовници. Нищо сериозно. Джанис, както изглежда, е навлязла преждевременно в менопаузата, което се отразява зле на либидото ѝ. Само временно, вероятно. Но междувременно Тим има съвсем реални нужди, а аз — ами, аз съм стара и самотна и си го прося. Вярно, няма да спечеля нищо в перспектива, но в близко бъдеще ще получа секса, за който копнея. С Тим. Следобед. Много ще ми хареса, понеже: а) съм францужойка и следователно ми се иска дори повече, отколкото на английските посестрими и б) ще ми се отвори възможност да проветря майчиния си език, който Тим казва, че намирал за много еротичен, когато се използва „в спалнята“.

— Е — заключава той, като застава до щанда за сирене и потрива ръце. — Какво ще кажеш?

Нищо не казвам. Вторачвам се в една буца стилтън с боровинки и се питам защо англичаните при толкова много прелестни и евтини сирена родно производство, си умират да се гаврят с тях. Стилтън с боровинки. Представяте ли си? Какво друго ще измислят? Бри със стафиди? Шевр с конфитюр?

— Това е смъртна обида — заявявам на Тим, като посочвам щанда. — Смъртна обида към сирената.

— Аз пък обичам ярлсберг — отвръща той.

— Не мога да ти стана любовница, Тим — сопвам се аз. — Но мерси за предложението.

— Че защо? — възкликва той с неподправено изумление. — Защо бе, жена? — Изобщо не се чувства неудобно, че са му отказали. Възмутен е, както когато отказах да викам айларипи.

— Твоят вкус към сирената ме обижда — признавам чистосърдечно аз.

— Ти сигурно си падаш по онези френски гадости, дето вонят на мръсни чорапи — изсумтява той, свършено неотстъпчиво.

— Ами да, така е.

— Хич не е привлекателно за жена — продължава Тим, като се отдръпва от мен, като че ли се каня да оближа лицето му с дъх на плесенясало сирене.

— Е, тогава — подхвърлям аз.

— Е, тогава какво?

— Е, в такъв случай просто не можем да бъдем любовници, понеже аз по цял ден похапвам смрадливо сирене. На закуска към единайсет. На обяд и на вечеря. И за мезе нощем.

— Сериозно ли?

— Да. Аз съм истинска французойка. По цял ден набивам сирене, а нощем се разхождам по неглиже.

— Неглиже, а? Неглиже. „Браун“ произвеждат страхотни електрически четки за зъби. Вършат чудесна работа. Джанис има такава.

— Не се съмнявам.

— Можеш да я използваш точно преди да свършиш. С малко вазелин.

Е, вече ми писна. Странно обаче, не успявам да му се разсърдя наистина или да се почувствам дълбоко обидена, както изисква случаят. В него има нещо, което ме кара да го щадя: толкова е жалък, смешен и отявлен англичанин. Неописуемо недодялан. Той е социален инвалид. Смята, че е в реда на нещата да предложиш на комшийката секс, понеже тя е чужденка и така нататък. Вика айларипи. Носи потури и използва смешни гласове. Сигурно ходи на кръчма, „разполага се“ и се обръща към хазяина със „стопанино“. Освен това подозирам, че мрази жените и има бабаитски, дангалашки отношения с приятелите си, а след ежеседмичната партия скуош се шляпат с хавлиите по голите задници.

— Няма такива изгледи — казвам му и натиквам един пакет ориз и два буркана лютеница в и без това препълнената количка, — понеже няма да ти стана любовница.

— Сиренето не ме бърка. Само ще се оплакваш с вода за уста.

— Не те харесвам — казвам му право в очите и се упътвам към щанда за вина.

— Твоите гости да не са алкохолици?

— Не.

— Е, аз пък те харесвам, нищо че си толкова особена.

— Колко мило.

— Леле боже — възкликва Тим, нарежда се на опашката за касата и отново се залавя да разтяга джобовете си. — Ох, божке. Какво ще правя сега?

— Винаги можеш да изчакаш, докато Джанис мине на хормонална терапия. Или да мастурбираш — заявявам на висок глас, докато разтоварвам количката на конвейерната леща. Последното предложение като че ли му допада, понеже трепва леко, изчервява се и се ухилва, преди да ми хвърли отвратен поглед.

По обратния път мълчим, като заобикаляме отдалеч швейцарската вила. Та, както виждате, представата, че неомъжените жени над двайсет и пет годишна възраст никой не ги поглежда, е пълна измислица, както и концепцията за отчаянието. Някои от нас може и да са отчаяни, но отчаянието е едно, а сдуханият секс по комшийски е друго и двете никога няма да се срещнат.

Тим ми помага да разтоваря торбите, а после се прибира, като подхвърля намусено „Когато размислиш...“ в моята посока. Прекарвам следващите два часа в готвене, чистене — всъщност си имаме чистачка, но никога не мога да позная дали е чистила или не, положение, което рано или късно ще трябва да оправя — и разтребване.

Баща ми пристига малко преди четири, докато Хъни, явно изтощена от сутрешното занятие по музика и танци, още спи.

— Естел! — рева той пред вратата, без да си прави труда да почука. — Пристигнах. Помогни ми. — В това време аз стъквам камината в хола и го чувам през две стаи в третата.

— Здравей — казвам, като отварям вратата и го прегръщам. — Много се радвам да те видя. Как пътува?

— Сносно — отвръща папа и ми тръшва багажа. — Макар че човек се чувства притиснат от океана, когато се намира под огромния му товар.

— Да, много странно, нали? Влизай, влизай. Искаш ли кафе? Нещо захапване?

Интересно, но този разговор не се води на френски. Баща ми обожава да говори на английски.

— Чаша вино, струва ми се. И може би един от вашите превъзходни английски сандвичи. Аха — възкликва той и оглежда доволно хола. — Сега е много по-хубаво от последния път. По-естетично. Не толкова ужасяващо.

— Преобзаведох след Дом. Бяло или червено? — провиквам се от кухнята.

— Червено, скъпа.

Влизам в хола:

— Заповядай — казвам. — А това са сандвичи с краставица, които приготвих специално за теб. Чин-чин.

Баща ми ме научи да казвам „чин-чин“ още като дете, убеден, че това е очарователен и автентичен английски израз. Никога не съм го чувала от устата на друг човек под шейсетте, освен ако не е французин.

— Sante^[1] — усмихва се той и отпива юнашки. — *Ах, вокалът, що е пълен с топлината на Юга* — продължава, размахвайки ръце като третокласен актьор. Спестявам ви фонетичната транскрипция. Стига да кажем, че акцентът му е карикатурно, комично френски и че говори много бързо. — *Пълен с истинско, руйно вино.* — Това е другото, на което ме научи. До шестнайсетата си година бях убедена, че е прието да се цитира точно този откъс от Кийтс винаги когато ви поднасят чаша вино. Според баща ми *le tout Londres*^[2] правел точно така. Майка ми само се усмихваше разсеяно (разсеяната усмивка е нейната стихия) и така и не си направи труда да ни изведе от заблудата.

Баща ми, който е на седемдесет, е много висок и заема страшно много място. Вече изглежда така, сякаш е окупирал цялата стая. Той не сядва, ами завзема дивана, а кръстосаните му глезени командват килима. Едър мъж е — има стомах на *bon viveur*^[3] или на професионален топкогълтач — но е дългокрак, като дърво с възел по средата. Някога черната му коса сега е прошарена. Малките му, присвити сини очи, почти тюркоазни, се забиват като лазери и искрят като бенгалски огньове.

Днес баща ми е облечен с розова риза — каквито има стотина, макар че обича и лилавите, и бледожълтите — и свободен, но безупречно скроен костюм от рипсено кадифе в карамелен цвят. Ухае на „Мушоа де Мосю“, а чорапите му са граховозелени. В ръцете му има нещо съмнително: дългите източени пръсти, често отрупани с прекалено много бижута. Обичам си го от все сърце.

— Къде е Хъни? — интересува се той, като лапа сандвичите на една хапка.

— Спи. Но всеки момент ще се събуди. Е, папа, за колко време си тук и какво смяташ да правиш?

— Само за уикенда, струва ми се. Ще се поразходя — отвръща той. — Ще обиколя любимите си места. Сцените на моите местопрестъпления. И най-важното, ще посетя шивача си. В наши дни само англичаните знаят да се обличат. В Париж мъжете ходят облечени като арабски сутенъори.

— Всичките?

— Очевидно.

— Каж ми, ако искаш да ти правя компания.

— Може да се чакаме в бара на „Риц“ утре в шест.

— Да, може.

— Къде е този Франк?

— Сигурно идва насам.

— Спиш ли с него?

— Не.

— Хм — казва баща ми и ми хвърля пронизателен поглед. — Никак не е здравословно да се лишаваш от полови сношения. На всичкото отгоре и *състарява*.

— Ммм. Франк е чудесен, но не ми се вижда разумно да спя с него.

— Много лошо се отразява на нервите това лишаване — настоява баща ми. — Виждаш ли се с някого?

— Много съм си добре с нервите, папа. Не, с никого, но имам... предложения. Всъщност, последното го получих тази сутрин.

Бистрим клюката известно време, после аз отивам да доведа Хъни, притеснена, че след дългия следобеден сън няма да мигне довечера. Папа изпада в луд възторг, провъзгласява я за „красавица“ и моментално започва да си играе на криеница иззад една възглавница за огромна радост на Хъни, макар че след две-три минути му омръзва. Тя обаче го гледа влюбено и се заиграва в краката му с едно плюшено кученце.

— Оставила съм ти доматиена пита и салатата — казвам му. — И торта с целувки за десерт. Между другото — поглеждам часовника си — Рупърт ще пристигне малко по-късно. С някакво момиче на име Кресида.

— Съпругът?

— Да, съпругът.

— Много хубаво — заявява баща ми и се ухилва. Много обича да плаши Рупърт: този тип бозава, безбрада (по думите на папа) англичанщина го забавлява безкрайно.

— А аз ще излизам, нали помниш? С Франк.

— С когото не спиш.

— Точно така.

В този момент ключът на Франк изщраква в ключалката и две секунди по-късно той влиза в хола.

— Очарован съм — възкликва баща ми, скача на крака и оглежда Франк от главата до петите. — Възхитен.

— Мерси, подобно — усмихва се не принудено Франк. — Здравей, миличка — казва на Хъни и ѝ разрошва косата. — Здравсти, Стела.

— Тази Тицианова коса! — въздъхва баща ми напосоки. — *Comme un renard*^[4]. Като вълк.

— Лисугер — поправям го аз.

— Лисугер. Хищен. Изглежда много способен младеж.

— Старая се — свива рамена Франк. Очевадно допада на баща ми повече от Рупърт и Доминик. Напук на самозаблудите на Рупърт, бившият му свекър го възприема като жалък физически екземпляр. По отношение на Доминик като материал за съпруг папа каза само „Чаровен е, съгласен съм, но прилича на женствена лесбийка“. Но Франк явно му е съвсем по вкуса.

Особеното при Франк е, че е много як. Не би могъл да бъде друг, освен мъжествен, Рупърт е хубавичък (ако замижите), а Доминик е хилав, но никой не може да обвини Франк в женственост. Той е *bien fait*, добре сложен — висок и мускулист, с дълги крайници. Има четвъртитата челюст и мъжествено излъчване. Вярно е, наистина изглежда способен. Но цветовете! Толкова е риж. Ако не беше, струва ми се — ако косата му беше кестенява или черна, или руса — щеше да бъде парче и половина. Каквото си е, предвид невероятния брой сексуални партньорки, така че няма защо да го жаля. За един съвсем кратък миг се питах дали бих спала с Франк, ако си боядиса косата. И признае семейството си, естествено.

— Стела? — подхвърля Франк. — Ехо, Стела, събуди се!

— А?

— Попитах те дали не е време да отидеш да се обличаш? Аз ще поема ролята на домакин. — Усмивва се на баща ми. — И ще наглеждам Хъни. Тя пила ли е чай?

— Не.

— Да ѝ приготвя ли омлет?

— О, Франк, не си ѝ бавачка. Аз ще го направя.

— Ти си била с нея почти цял ден. Върви да се изкъпеш — нарежда той и вдига Хъни с едната си мъжествена, рижа ръка. — Двамата с папа ще се погрижим за нея.

— Папа? — повтарям аз.

— Да. Баща ти ме помоли да го наричам така. Много съм поласкан.

— Този мъж е истинско чудо — заявява доволно папа. — Нали, Стела? *Истинско чудо.*

Лежа във ваната, потопена в „Шалимар“ (чието ухание всъщност ми напомня за майка ми по начин, който не ми е много приятен. Убедена съм, че причината баща ми да е толкова, ами, да кажем бисексуален, е, че той ми беше и баща, и майка). Мисля си за Франк. Мисля си, че е извънредно добър с Хъни: май наистина я обича. Непрекъснато се натиска той да ѝ дава чая или да я завива, или да я извежда на разходка от време на време. Знам, че обожава да си играе с нея, понеже искреният ентузиазъм за игра с малки деца може да бъде престорен максимум за петнайсет минути. Освен това знам, че и тя го обича: той ѝ вдъхва любов.

И понякога това ме обърква ужасно. Не заради мен или Хъни, а защото *той си има свое дете*. Безмълвното, невидимо, неспоменавано дете, за което Дом ми разправи. Затова ли Франк се държи толкова мило с Хъни? Дали не я възприема като заместител на детето, което коравосърдечно отказва да види? Дайте да си кажем истината в очите: детето, което е изоставил. Момиченце, по думите на Дом. Знам, че животът е сложен и че обикновено има достатъчно основателни причини, които обясняват отделните актове на емоционална жестокост, но това умът ми не го побира. Франк е коцкар, но е добър човек. Защо се преструва, че собствената му дъщеря не съществува?

Странно ми е, че никога не обелва дума за нея. Франк и аз говорим за всичко, открито, понякога дори безсрамно. Но всеки път, когато намеквам за Нюкасъл или за дома му, или за живота му, преди да дойде на юг, Франк заговаря за кръчми, барове, майка си, братята и сестрите си, корабостроителниците — за всичко, освен за онова, което най-много ме интересува. Оказва се почти невъзможно да повдигна темата. Сигурно мога да го попитам от упор — да му извадя кирливата риза — ако нямах толкова негативно мнение за мъжете, които изоставят децата си. Но тъй като намирам самата идея за крайно отблъскваща, знам, че ще му дръпна някое конско, ще се скараме и накрая ще го намразя. А пък аз не искам да го намразя. Затова си траем. Той не ми позволява, а аз си нямам вяра да го попитам безпристрастно. Обаче не спирам да се терзя. Господи, как се терзя. Обаче бих могла да попитам Мери — тя се познава открай време с майка му. Все още е чула нещичко.

Моята някак потискаща върволица от мисли е прекъсната от звънеца. Чувам как папа отваря, след което се понася женски глас: сигурно е Кресида (какво смешно английско име, Кресида, все едно да се казваш Доматка). Но името, което винаги ме потрися, е Кандида като albicans, като млечница, като вагинална инфекция. Това е мъничката Кандида, а това е батко й Нетипичен Уретрит, а това — с горд амломб — е нашата най-голяма дъщеря, Генитална Брадавица^[5].

Къде, по дяволите, е Рупърт, който обеща да пристигне навреме? Изскачам от ваната и се втурвам в спалнята, като се чудя отново как се облича трийсет и осем годишна жена, тръгнала да забива гаджета. Понеже това е целта на занятието, напомням си аз: Франк любезно предложи да ме посвети в тънкостите на занаята си. Трябва да ви призная, че нямам никакво желание да повтарям изпълнението от миналия петък, но най-добрата тактика, когато човек е преживял травма, тоест паднал е от коня или се е изчукал с мъж, чийто penis прилича на ларва, е тутакси пак да се метне на седлото.

Десет минути по-късно се появявам в хола облечена в малка черна рокля (с избродирани червени и розови цветя — много хубава, нищо, че аз го казвам), ниски чехли и един наниз перли — тоалет, който вероятно е твърде официален. Но изпитвам ужас да не се появя неглиже и тъй като не знам нищо за партитата, на които отиваме, предпочитам да съм наконтена, отколкото да се свирам в ъгъла и да се

мъча да изглеждам „небрежно-елегантна“ в скъсаните си дънки, когато всички останали са изструпани. (Мразя хората, които го правят: идеята е да изглеждат непукисти, но на практика се получава като опит да привлечат вниманието, което е много пубертетско.) Благодарна съм на Кресида, че дойде: ако не се чувствах принудена да сляза в хола, още щях да вися пред огледалото и да умувам какво да облека. Сигурно сте чели за разни богати жени, които всеки ден ходят в една и съща униформа и макар в миналото да го възприемах като бедняшки, отричащ радостите на модата подход, сега започвам да оценявам предимствата му. Отваряш гардероба и взимаш един от десетте черни пуловери в тон с един от петнайсетте чифта черни панталони и нахлузваш един от двайсетте чифта черни обувки: има си своя чар, признавам си.

Кресида е симпатична розово руса англичанка, която приближава трийсетте: леко закръглена, хубави крака, нелоши гърди, облечена в задължителната малка черна рокля за срещата, с равни обувки и чанта в същия стил. Косата ѝ е лъскава и късо подстригана; безцветен гланц за устни и съвсем малко кафява спирала. Седи и гука на Хъни, която се е разположила на пода и строи малки кули от кубчета.

— Здравей — казвам и протягам ръка. — Аз съм Стела, Рупърт ще пристигне всеки момент. Какво искаш за пиене? Франк, защо не си предложил на Кресида нещо за пиене?

— Ай, тъй да бъде — отвръща Кресида. — Бих пийнала чаша бяло вино, ако имате. Мноу сухо. Много сладко момиченце — добавя тя, сочейки Хъни. — Вече почти познава цветовете, малка умница.

— Да, учим ги.

— Тъкмо се канех да го направя — заявява Франк, леко засегнат, че подценявам уменията му на домакин. — Да предложи нещо за пиене, де. Но папа беше в кухнята с мен и искаше да му обяснявам картините си...

— И не те пусна да се измъкнеш — довършвам аз. — Разбирам. Винаги прави така. Къде е той сега?

— Отиде да се „освежи“ и да вземе нещо отгоре. Сега ще приготвя напитките — казва той и се усмихва на Кресида. — Бяло вино, нали? А за теб, Стела?

— Папа сигурно ще продължи на червено, но, да, аз също бих пийнала бяло.

— Божке — прошепва Кресида зад отдалечаващия се гръб на Франк. — Не е за изхвърляне, нали?

— Ако си падаш по този тип — усмихвам ѝ се аз. — Което не се отнася за мен, трябва да призная. Но наистина е чудесен — добавям услужливо аз. — Най-милият мъж, когото познавам. Но... — размахвам ръце около главата си. — Нали разбираш... много е риж. И, ъ... абе, да спрем дотук.

— Майчице — промълвя Кресида. — Това е страшно модерен начин да говориш за съпруга си.

— О, не! Не, останала си с погрешно впечатление, Франк не ми е съпруг.

— Така ли?

— Не, нищо подобно. Приятел ми е. Съквартирант.

— О — възкликва Кресида видимо объркана.

— Нормално е да се обърка човек — добавям успокоително аз.

— Ами бебето?

— Хъни? Тя е от Доминик. Разделихме се преди две години.

— Съжалявам.

— Няма защо.

Кресида ме поглежда очаквателно, настойчивият ѝ син поглед изисква по-изчерпателно обяснение.

— Разделихме се като приятели — свивам рамена аз. — Той сега живее главно в Токио. Търгува с произведения на изкуството — той е импресариото на Франк, на практика.

— О, значи той е художник? Колко романтично. И все пак, сигурно не е лесно да си разведена.

— Той не ми беше съпруг. Само Рупърт ми е бил съпруг.

— Така ли? Къде е? — Кресида скача на крака и пригласява роклята си. — Той е ужасно мил, нали? Много го харесвам, честно казано. Запознахме се на сватбата на Хари Редстоун, ти познаваш ли го? Божке, как чуваш. Но някои двигатели си личат, нали? Фиатът на моята съквартирантка издаваше много особен звук — познавах я от половин пряка.

— Не — започвам да обяснявам аз. Но по някакво странно съвпадение половин секунда по-късно някой звъни на вратата и наистина е Рупърт, раздърпан както обикновено и понесъл увит, във вестник пакет.

— Здравсти, Руп.

— Здравей, скъпа. Донесох ти съомга. Дива.

— Ммм, каква вкуснотия. Влизай. Как пътува? Искаш ли да се измиеш или нещо друго? Кресидата вече е тук.

— Харесва ли ти? На мен много.

— Вижда ми се симпатична.

— Хм. — Рупърт се мотае из коридора, мижи и докарва доста сносна имитация на Хю Грант. — Знаеш ли какво — ако удържиш фронта още две секунди, ще ида да си измия зъбите и ръцете, това-онова и ще дойда след пет минути. Май се налага — дъхът ми мирише на спарено.

— Добре. Понамирисваш и леко на куче.

— Да, ама то е хубаво. Жените го обожават. — Усмива се и поема нагоре по стълбите, а аз се връщам в хола. Кресидата стои права, с леко порозовели страни.

— Отиде само да се освежи — успокоявам я аз. — От дългото пътуване.

Милото е, че Кресидата изглежда преливаща от вълнение.

— Ела — казвам, — дай да ти долея чашата.

— Толкова рядко се срещат свестни мъже — изтърсва тя, като отпива две смели глътки. — Всичките са женени или разведени, или обратни, или особняци...

— Е, Рупърт е... — започвам аз, но ме прекъсва моят мил папа, който се е преоблякъл в тъмночервен кадифен смокинг, който е много по-подходящ за задълженията му на бавачка.

— Добър вечер — поздравява Кресидата той. — Жан-Мари де ла Кроа.

— Баща ми — обяснявам аз. — Папа, Кресидата е тук, понеже има среща с Рупърт. Той се качи горе.

— Рупърт? — възкликва баща ми и хвърля на Кресидата продължителен, смущаващо пронизателен поглед — А, да. Колко мило.

— Как сте? — казва Кресидата леко притеснено. — Вие французин ли сте? Обожавам Прованс.

— Естествено — подхвърля папа с любезен поклон. — Кой англичанин не я обожава. *Ils ont si peu d'imagination, les pauvres*^[6]. Къде е Франк, Стела? Искам да му предложа пура. Ромео и Жулиета —

добавя той и размахва някаква кутия срещу мен. — А това, ma chérie, е за теб. — И тръсва голям, натруфен с панделки четвъртит пакет в свободната ми ръка.

— Благодаря ти, папа. Колко мило. Той е в кухнята, струва ми се. Ще го повикам. Отивам да сложа рибата в хладилника.

— А после трябва да отвориш подаръка ми.

— Нямам търпение. Какво е?

— Изненада, естествено.

Затътрям се в кухнята, където Франк пълни кофичка с лед.

— Направих кростини — заявява той.

— Какво?

— Докато беше навън тази сутрин. Наложих се да се върна за нещо и докато бях тук, направих малко кростини.

— Сериозно ли говориш?

— Да, Стела — отвърща търпеливо Франк. — Ей ги там в двете зелени чинии, под чаените кърпи.

— Но как?

— Какво как? Баща ти е страхотен, между другото.

— Ама откъде знаеш как?

Франк ми хвърля многозначителен поглед и разтръсква леда.

— Завършил съм швейцарски колеж — отвърща суховато той. — Освен това умея да се качвам и слизам от лека кола, без да си показвам цепката на задника. Много си хубава, Стела. Предлагам да излезем оттук към осем и половина и да пийнем по нещо.

— Ти си мъж-мечта — казвам на Франк и го целувам по бузата. — Това е *толкова* мило. *Неописуемо* впечатлена съм.

— Това са най-обикновени хапки с разни мезета отгоре — възразява типично по северняшки той, — така че не се шашкай толкова. Но би ли занесла чиниите, ако обичаш, и ела да ме запознаеш с бившия си съпруг.

Не след дълго си спретваме весел малък купон с чаши в ръка. Баща ми отказва да се отлепи от Франк, към когото явно е развил някаква страст, макар че от време на време хвърля на Рупърт онзи си продължителен, многозначителен поглед, придружен с намигане.

— Виждаш ли? — шепне Рупърт, който стои до мен и говори с пълна уста. — Пак ми мятат белтъци. Казвал съм ти милион пъти, Стела; знам, че е влюбен в мен.

— Не говори глупости — срязвам го аз. — Прави го само за да те дразни. Ако не реагираше толкова драматично, изобщо нямаше да го прави.

— Не е вярно — упорства Рупърт. — Не може да се сдържи. Открай време ме гледа така. И в училище имаше разни момчета, дето ме гледаха по същия начин.

— Ъ — обажда се Кресида. — Нали не намекваш, че бащата на Стела иска да...

— Искат, разбира се — заявява Рупърт. — Знам си аз. Ужасно се радвам, че те виждам отново, Кресида.

Кресида, която допреди малко изглеждаше едновременно озадачена и почти потресена, засиява.

— И аз теб.

За момент си пием виното мълчаливо. Хъни се щура напосоки, похапва кростини и се катери в скутовете на хората, преди да се върне при купчината кубчета.

— А твоят Франк — заговаря Рупърт, обръщайки се към мен — наистина е голям симпатяга. Свестен тип. Много го харесвам. Вие двамата...

— Не. — Ама всичките ми познати ли смятат да ми задават този въпрос?

— Е, добре си се ориентирала. Гледай колко мило се държи с кръщелницата ми. Виждам, че и тя го обича.

— Да, двамата се спогаждат много добре.

— И е много приятен за компания. Лековат.

Избухвам в смях.

— Лековат ли? Да, може и така да се каже.

— Да, харесвам го — продължава Рупърт. — Харесвам го много повече от онзи ужасен Дом. Той е пълна противоположност на свестен тип. Подмолен. Манипулатор, ако ме питаш. Не можех да го дишам.

— Не можел да го диша! Говориш като Едуард Лиър. Знам, че не го харесваше, Руп — казвал си ми милион пъти. Няма значение. Не се измъчвай излишно.

Кресида, чието внимание беше някъде другаде, докосва Рупърт по ръкава.

— Ти откъде го познаваш? — осмелява се да го попита тя. — Бащата на Стела, имам предвид.

Понечвам да отговоря, когато за мое огромно удивление Рупърт най-внимателно поставя крака си, обут в износена туристическа обувка, върху моя (който на този етап е бос — обувките ми са в коридора) и натиска, силно. Прави го много бързо, както човек би настъпил мравка, но с толкова ловко, плъзгащо се движение, че Кресида май нищо не забелязва.

— Със Стела сме стари приятели — познаваме се от университета. Та, с баща ѝ се знаем оттогава.

— О, да, вярно — вече си ми разказвал. Къде си учил? — пита Кресида, задъхана от възмущение.

— Кеймбридж — отвръща Рупърт престорено небрежно.

— Божичко! — възкликва дамата му. — Сигурно си ужасно умен.

— Ами, моля ти се. — Рупърт и неговият бронзов медал по география свиват скромно рамена.

— Виното е на свършване — заявявам аз. — Руп, би ли дошъл да ми помогнеш с леда?

— Повикай някой друг — отвръща Рупърт за огромно удоволствие на Кресида. — Тук съм си добре.

— Имам нужда от помощ. Ставай.

Рупърт обръща драматично очи на Кресида, която се изкикотва.

— Да не си посмяла да мръднеш оттук — пошушва ѝ той.

По дяволите. Влюбени гълъбчета.

— Не ми казвай — подхващам го веднага, щом се озоваваме в кухнята, — не ми казвай, Руп, че не си ѝ казал.

— Не съм ѝ казал какво? — пита невинно той. — Ау, каква ти е хубава кухнята.

— Не си казал на Кресида, че сме били женени?

Рупърт издува бузи.

— Помислих, че няма да ѝ хареса.

— Тя няма кой знае какъв избор, Руп — мисълта ми е, това е факт. Не е особено значим...

— Благодаря.

— Разбираш какво имам предвид. Не е кой знае какво, но няма да успееш да опазиш тайната в присъствие на баща ми, да не споменаваме Франк. Освен това ми се вижда обидно. За мен, искам да кажа.

— В нея най-много ми харесва точно това, че е старомодна. Много е сладко. Не е развалена. Сигурно вярва във феи.

— Е, трябва да призная, че е приятна промяна след всичките онези момичета, с които движеше едно време — разните госпожици с попечителски фондове и тръпка към кокаина.

— Не ме подсецай. И аз това казвам. Сякаш е расла в саксия. Сигурно никога в живота си не е вземала наркотици. Толкова е сладичка, като пале.

— По-полека! Познаваш я от две минути.

— Знам, знам. Но наистина я харесвам и смятам, че е идеалната жена за мен. Пак можем да си живеем на острова и усещам, че ще се вписва там, Стела, ще меси хляб и така нататък. Ще осветява пътя, така да се каже.

— И ти се мъчиш да ѝ спестиш ужасното си минало, за да не я отблъснеш? Не е престъпление да си бил женен за две секунди преди повече от десет години, Руп.

— Някой ден ще ѝ кажа, Стела. Но засега предпочитам да не го правя. Сърдиш ли се?

— Не, всъщност — свивам рамена аз. — В такъв случай дай да се връщаме, преди някой да си развърже езика и вечерта да се превърне във...

— Френски фарс.

— Именно.

— Ти си ангел. Благодаря, Стела, задължен съм ти.

Пакетът от баща ми, който съм принудена да отворя в хола, съдържа, както подозирах, маскараден костюм, престорен на рокля. Този път папа е счел за уместно да ми купи индиански тоалет, състоящ се от велурена рокля на волани, ботуши, малка лента за чело с пера и полезен колчан, в който да си нося стрелите. Въпреки огорчените викове на баща ми отказвам да изпробвам костюма веднага и да изляза облечена в него.

Хъни си ляга в седем и половина и бързо заспива, усилвайки разочарованието на папа.

— Дано да се събуди по някое време — жалва се той, — иначе ще ми бъде ужасно скучно.

Кресидата и Рупърт отпрашват към ресторанта в осем без десет, а ние с Франк излизаме половин час по-късно, оставяйки баща ми удобно обграден с червено вино, пура и кабелна телевизия.

— Забавлявайте се на воля, деца мои — казва той на изпроводяк. — И закъснейте.

Обличам си палтото и настоявам Франк да облече своето (той обикновено се прави на мъж и ходи гол като типичен северняк, дори когато навън е кучешки студ). И двамата хлътваме в нощта.

[1] Наздраве (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Цял Лондон (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Бонвиван (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Като лисугер (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Името Кресидата идва вероятно от cress (англ.) — кресон; името Кандида идва от candid (англ.) — прям, искрен, но асоциацията с латинското название на белите гъбички е удачна и очевидна. — Бел.прев. ↑

[6] Нямаат никакво въображение, бедничките (фр.). — Бел.прев. ↑

Стартираме някъде в източната част на Лондон, Франк поръчва мартинита с личи, което са новост за мен, неприлично вкусно при това.

— Е — казва Франк, когато се настаняваме. — Готин тип, но не ми се вижда твой тип.

— Кой, Рупърт ли? Прав си, но навремето беше, понеже беше пълна противоположност на французите. Беше преди сто години, Франк. Голям купон беше. Все едно да се омъжиш за брат си.

— Правехте ли секс? — Франк е облечен в костюм, представете си, с черна риза и черна вратовръзка, което би трябвало да изглежда нелепо, типа лошо момче а ла Гай Ричи, но на него му отива. Изглежда палав, но симпатичен, като сметанова торта от осемдесетте. Но по-скоро палав, отколкото мил, все пак — почти опасен, докато не се усмихне.

— Да — отвърщам строго аз. — Пубертетски, глупав секс. Нали знаеш — както когато си познавате кътните зъби. Заливахме се от смях и наричахме гениталиите си с разни подигравателни имена.

— Да — подхвърля Франк с тиха въздишка. — Знам. Много е хубаво. От години не ми се е случвало.

Аха! Това трябва да подсказва за връзка, продължила повече от една нощ. Всъщност, би трябвало да загатва за майката на детето му. Сигурно понякога си спомня за нея? Или изобщо не се сеца за нея?

— Не смяташ ли, че си преситен от секс? Така де, и аз съм имала такива периоди, ъ, в миналото, но ти наистина прекаляваш с бройката. Не може да ти се отразява добре.

— Че защо?

— Първо на първо, сигурно е изтощително.

— Sprawям се някак си — заявява Франк. — Още едно мартини? Недей да ги обръщаш така, ще ти прилошее.

— Да, моля. Много са вкусни, нали? И не се тревожи за мен. Мога да те надпия, докато паднеш под масата, както сам ще се увериш. Наистина.

Франк повдига вежда и се ухилва, после прави знак на келнера.

— Предполагам, че търсиш нещо — продължавам аз.

— Да, възможно е.

— Въпросът е какво точно? Идеалната съпруга?

— Мръсна свалка — усмихва се Франк и вдига чаша. —

Наздраве.

— Наздраве.

— Всъщност, *идеалната* мръсна свалка — обяснява той.

— Как определяш дали е мръсна свалка? Мисълта ми е, какво точно означава? Винаги съм се питала, аз и цялата женска популация.

— Не мога да ти го обясня — отвръща услужливо Франк. — Някои жени са мръсни свалки, а други не са.

— В какъв смисъл? Опитай се да навлезеш в подробности, Франки.

— Гледай сега — казва Франк и пали цигара, — особеното при мръсните свалки е, че те просто са си такива.

— Как така?

— Ами, мръсната свалка просто е мръсна свалка. Тя не се *старае* да бъде мръсна, понеже си е. Ако първо се държиш като дама, а после изведнъж те избие на лудории, значи не си мръсна свалка. Само се *преструваш* на мръсна свалка.

— О. — Втората поръчка пристига. — Но какво е определението за мръсна? Имаш предвид жените, които винаги изглеждат така, сякаш току-що са го направили и още подмокрят бикините си ли? Този тип?

— Понякога. Невинаги. Не е задължително.

— Тогава коя? Памела Андерсън?

— Да. Гледала ли си касетата?

— Не.

— Тя е мръсна свалка. Но това не е свързано с външния вид — ами с т... ентузиазма ѝ. Мисълта ми е, може да имаш вирнат задник и пак да не си мръсна свалка. Ключът е в нагласата.

— Значи ако направиш свирка на някого с подчертан апетит, си мръсна свалка?

— Евентуално.

— Изобщо не си ми от полза — въздъхвам аз.

— Съжалявам — свива рамена той и се усмихва загадъчно. — Не е чак толкова важно.

— Това е пълна лъжа — възкликвам аз. — Изключително важно е, иначе нямаше да се превърне в мисията на живота ти и аз нямаше да проявявам такъв интерес. Не мога да ти опиша колко ме интересува, Франк. Хайде, моля те. Дай ми пример. Коя тук е мръсна свалка? Сините гащи от по-миналата седмица беше ли? А?

— Какво, онази ситната ли? Не особено.

— Русата, която влезе в банята, докато се къпех — онази преди вреслата? Помниш ли я? Тя беше ли мръсна свалка?

— О, тя ли — ухилва се Франк. — Да. Да, тя беше.

— Коя още?

— Мисля, че не ги познаваш.

— Можеш ли да познаеш предварително. Посочи ми мръсните свалки тук.

— Сериозно?

— Сериозно.

— Е, добре. Тогава ела да седнеш до мен, иначе ще си изкривиш врата. — Ставам от стола и се премествам на кожения диван. — Никога не можеш да си напълно сигурен — обяснява Франк, — оттук и Червените гащи. Но можеш да предполагаеш.

— Сините гащи.

— Какво?

— Гащите ѝ бяха сини, а не червени.

— Карай.

— Наистина си отвратителен — четкам го аз. — Както и да е. Добре, кои са? Покажи ми ги.

Барът е претъпкан с обичайния асортимент извадени сякаш от калъп млади дупета, както и по-зрели хора, облечени като Франк и мен в черно. В далечния десен ъгъл, скупчени около кръглата маса, има нетипична група млади жени със свежи лица, които изглеждат малко не на място, макар да са положили неимоверни усилия да се впишат в обстановката. Въпреки модните дрехи, издуханите коси и обилното количество грим, пак изглеждат сякаш би трябвало да чешат понита на някоя слънчева полянка.

— Е, нито една от тях, много ясно. Това дори аз мога да го позная — подхвърлям.

— Къде?

— Голямата маса вдясно, ето там. Провинциалистките. Сигурно са дошли от Хампшир или там някъде на моминска вечер.

— Онази в средата, в бледорозовото — пошепва Франк. Пред мен се изпречва някой, затова ми трябва няколко секунди, докато я видя.

— Блондинката? Не говориш сериозно.

Жената, която ми сочи Франк, много прилича на Кресиди: същото добре гледано, млечнобяло лице, същите невинни гърди, същото благо изражение. Прилича на млекарка.

— Че тя прилича на млекарка — заявявам пренебрежително аз.

— Тя е мръсна свалка — настоява Франк. — Казвам ти.

— Но тя изглежда толкова порядъчна! О, нищо не разбирам. Нали каза, че жените, дето изглеждат подмокрени, са стопроцентови мръсни свалки.

— Не, Стела — ти така каза. И беше права в известен смисъл. Някои изглеждат подмокрени, по твоите думи, други не. Понякога най-чистоплътните се оказват най-мръсни. А друг път не — виждаш ли онази жена ей там, в черния тоалет? — Той посочва една мадама с размазан черен грим около очите. Роклята ѝ е прекалено къса за възрастта ѝ и очевидно полага отчаяни усилия да изглежда крехка и млада. — Тя също.

— Не разбирам — повтарям аз. Доста стряскаща е тази способност да посочваш такива интимни неща за напълно непознати жени, нали? Бам-бам-бам — тя и тя, и тя. Онази там няма да я погледна. Обигран Казанова. Мъжка му работа. Но звучи убедително.

— Личи им, че обичат секса — обяснява Франк.

— Откъде знаеш? Така де, на никой не му личи, че мрази секса. Макар че съм забелязала, че на отдалечените шотландски острови има такива хора. Но на останалите места...

— И двете изглеждат така, сякаш ще те осмучат до кокал, без да ги караш. И то с удоволствие — казва Франк.

— Няма да се наложи да им буташ главата надолу, имаш предвид. — Кикотя се тихичко.

— Именно.

— Хубав израз, „ще те осмучат до кокал“. Ти си джентълмен, Франки.

— Яз говорим както си знаем — отвръща Франк с абсурден акцент и двамата избухваме в дружен кикот.

— Твоето определение за мръсна свалка е като извадка от порно списание — казвам след малко аз. — В общи линии, това са жените, които си го просят и реват с екзалтирана благодарност, ако им позволиш да се докоснат до пишката ти. Приличаш на онези жалки мухльовци, дето пишат порно в интернет „Вземи ме — замоли тя, — о, вземи ме, протекох по килима от желание по твоя огромен, горд, преее-красен пенис“. На такъв приличаш, Франки.

— Явно не съм ти го обяснил както трябва — отбелязва той, отказвайки (безобразие) да отрече обвиненията ми. — Не е толкова просто, макар че си права — има елемент на чиста мъжка фантазия.

— Ами аз?

Франк вдига вежда и отпива от мартинито. Ще ми се да престане да ми мятат такива погледи.

— Не, сериозно, Франк. Ако беше тук с някой друг и ме видеше да минавам, как щеше да ме окачествиш?

— Ще ти поръчам кафе. Много са силни тези мартинита, а е едва девет часа.

— Ти сега какво, на баща ли ми се правиш?

— Да. — Той сграбчва сервитьорката буквално за престилката — и поръчва еспreso за мен и — ха! — още едно мартини за себе си.

— Господи — превъртам очи аз. — Ти си типичен северняк. Господин Мъжкар. „Тройно уиски за мен и плодов сок за крехката дама.“ Честно, Франк.

— Не искам да ми оповръщаш обувките — отвръща невъзмутимо той.

Въздъхвам шумно, за да изразя раздразнението си.

— Както казах, какво щеше да си помислиш за мен?

— Щях да си кажа, че си свалка, но не знам дали мръсна — подхвърли Франк, като продължава да се оглежда из заведението.

— Сега сигурно трябва да кажа, че човек трябва да е благодарен за малките радости. — Облягам се назад и оглеждам салона, но само за миг. Краткият урок по мъжка преценка ме разтърси из основи. — Всички мъже ли правят така, Франк, или само ти?

— Всички. И мъжете, и жените.

— Ами, не си прав. И не смятам, че Рупърт разсъждава така, примерно, нито Дом. Не чак толкова грубо. Никога ли не си казваш: „Тя има красиви очи“ или „Лицето ѝ ми харесва“?

— Е, случвало ми се е един-два пъти.

— Кога по-точно?

— Отдавна.

Пак стигнахме до жена му, приятелката му, каквата му е била там, убедена съм. Но въпреки че стомахът ми постепенно се запълва с алкохол или въпреки че умирам от любопитство, не мога да го попитам. Просто не мога.

— Започвам да губя вяра в мъжете — промълвявам вместо това. — От твоята уста звучи ужасно.

— О, Стела, не исках да се получи така. Нали идеята беше да ти дам урок по свалки, освен това ти ме накара. Хайде, дай да ставаме. Отиваме в Шоърдич. Можем да повървим пеш.

Партито е в чест на някаква шикозна нова галерия. Както може да се очаква, галерията представлява огромно бяло „пространство“, осеяно със смешни малки инсталации на гигантски латексови насекоми в стъклени кутии. Когато влизаме, вече е адски шумно. Бъбрене, но също и тъпа ултрагръмовито дънеща музика без текст, от която моментално ме заболява главата. Всички мезета са черни: малки вързопчета паста със сепия, поръсени с фалшив черен хайвер, багети с черно масло и тънки резенчета трюфел, тарталети с черна череша и шоколадов блат. Последните се оказват доста вкусни. За пиене има коктейли на кафена основа.

— Ама това е повей от миналото — казвам на Франк, който ме насочва през тълпата, положи ръка на кръста ми. — Само Доминик липсва.

— Няма да стоим дълго — отвръща Франк, но в същия миг изваяна блондинка се хвърля с писъци на врата му. Аз отстъпвам няколко крачки назад, преструвайки се на заинтригувана от масивна двойка латексови творения в краката ми (окичени с неправилно название Инсектицид). Когато отново вдигам очи, Франк вече разговаря с брюнетка с толкова ефективен повдигащ сутиен, че гърдите и стърчат нереално наперени точно под ключиците. Опитвам се да уловя погледа му, но не успявам затова тръгвам да се разхождам сама. Неминуемо, предвид естеството на партито, се натрисам на

шестима приятели на Доминик един след друг, включително един от женените художници, който ме покани на обяд и ми се пробва преди няколко месеца. Тук е с жена си, която не изглежда много радостна да ме види. Виж, иска ми се да ѝ кажа, съпругът ти е физически отблъскващ, фактът, че ти си благодарна да го имаш, не означава, че всяка свободна жена в Лондон си умира от мерак да го вкара в леглото си. Той е плешив. Има шкембе. Освен това ми е известно, че страда от напреднал стадий на халитоза^[1]. Така че зарежи кинжалите и ме гледай нормално. Халал да ти е.

Вместо това казвам:

— Здравей, Сара. Радвам се, че те виждам.

— Нали помниш Стела — обажда се съпругът. — Беше заедно с Доминик.

— Да — подхвърля вяло Сара и увива свойски ръка около ширналата се талия на мъжа си.

— Веднъж прекарахме уикенда с тях, помниш ли? — продължава благоверният. — В Прага.

— Забравила съм — отвръща Сара, сега галейки туловището на мъжлето си, като не откъсва очи от мен.

— Няма значение — казвам аз. Какво им става на тези жени? Защо всичките смятат, че при първа възможност ще сбръчкам от чукане кошмарните им съпрузи? — Приятно ми е, че се видяхме. Трябва да намеря един приятел — подхвърлям и се изнасям.

— Дано да е схванала намека — дочувам да казва Сара на мъжа си. — Не мога да повярвам, че ти се е пробвала.

— Просто е самотна — отвръща той на висок глас и с немалко наглост, предвид че *той* ме покани на обяд и той ми се пробва. Мъжете са толкова жалки, казвам си аз, докато трамбовам сърдито из залата, и жените също, вечно готови да хвърлят вината на представителките на своя си пол. Господи. И все пак очевидно еволюирам като личност сега, когато вода светски живот. Преди три месеца щях да се обърна и да тегля една майна на Сара.

Вместо това се отправям към дъното на залата, където е по-спокойно, и най-неочаквано се озовавам лице в лице с човека, отговорен за ужасната дандания: Янгста от плът и кръв, накипрен в жълт анцуг и подрънкващи ланци и синджири.

— О — казвам. — Колко интересно. Здравей! Аз съм Стела — запознахме се онзи ден.

— Да, да, помня — отвърща Янгста.

— Ти ли пускаш музиката?

— Псалютно. — Посочва някакви грамофонни дискове, оставени под грижите на негов умален двойник, също облечен в анцуг. — Щях да ти звънна. — Това ми го показва с пантомима, протягайки палеца и кутрето си въз въображаема телефонна слушалка.

— Ами направи го — казвам и пускам най-хубавата си усмивка. — Ще ми бъде приятно.

— Да поизлезем, а? Да хапнем или нещо такова, а?

— Става.

— Сега тря'а да се връщам при тавите — извинява се той. — Но к'во ще пра'иш после?

— Тук съм с един приятел — май ще ходим някъде.

— Аз ще пускам в „Кингс Крос“ от дванайсет нататък — добавя той и ми подава два пропуска. — Ако си падаш. Ела да ка'еш здрасти.

— Добре. Ако не, ще се чуем.

— Псалютно — заявява Янгста, кимайки като куче. Сега на какъв се прави? На ливърпулчанин ли? — Мноу ясно. Айде.

Поемам обратно към центъра на залата, покрай всички „помниш ли Стела, тя беше с Доминик“, като се оглеждам за Франк. Когато го намирам, той, колкото и невероятно да звучи, разговаря с бащата на детето ми. Това е самият Доминик, с вид на дъвкан и изплют, в стихията си. За момент се депресирам от теснотията на моя свят. След което ми кипва мощно и продължително. Защо не ми каза, че ще идва? Какво му коства да се обади? Ами Хъни? Толкова рядко вижда баща си — ами ако бяхме заминали нанякъде?

— Не те е срам! Защо не си в Токио? — възкликвам тутакси, щом успявам да си пробия път с лакти през мини навалицата, която го заобикаля.

— Стела! — Доминик се откъсва от групичката. — Пристигнах едва преди два часа. Гай ми е стар приятел — галерията е негова. Как е Хъни?

— Добре е. Прекрасна е.

— Тук съм за няколко дни — по работа. Може ли да дойда да я видя през уикенда, след като си отспя?

— Можеше да ме предупредиш. Можеше да ми звънеш, Дом. Представяш ли си, ако бяхме заминали някъде. Но, да, заповядай. Тя много ще се зарадва. Не я виждаш достатъчно често.

— Ще я видя утре. Какво става, Стела? Изглеждаш фантастично. Франк ми каза, че си тук — като заговорихме за бащи в командировка — добавя той, като понижава глас. — Всичко наред ли е?

— Да — отговарям аз. — Наред е. Ами ти? — Има едно нещо, дето не ми дава мира, но сега май че не е идеалният момент да попитам бившия си мъж дали грухтя, когато свършвам.

— Ами, нали знаеш, обичайното. Токио е прекрасен град — извор на вдъхновение. Между другото, запознах ли те с Кейко последния път, когато бях тук?

— Да, но разменихме само две-три думи.

— Тя си отспива в хотела, но може да я доведе през уикенда.

— Разбира се.

— Е, аз изчезвам. Да те закарам ли донякъде? Имам шофьор.

— Не, всъщност... двамата с Франк сме решили да пообиколим заведенията.

— Вие двамата...?

Е, не, пак ли?

— Не, Дом.

— Добре. Той не ти подхожда, Стела. И аз го познавам много добре, имай предвид — много добре. — Той се размива. Трябва да си призная, че Доминик има много гаден характер. — Макар че се представя блестящо. Но не те виждам с халба тъмно пиво в ръка.

Хвърлям му мръсен поглед, който той подминава.

— Освен това — продължава бившият ми мъж — е малко нещо въздухар. Меко казано. И не може да се нарече надежден. Както ти казах, Франк има...

— Да — срязвам го аз. — Знам. Спомням си.

— Добре — повтаря Доминик. — Не го забравяй.

Франк си проправя път към нас.

— Не му казвай, че съм ти казал, чу ли? — прошепва Доминик. — Поверителност на данните за клиентите и т.н. Съветвам те изобщо да не го подкачаш на тази тема.

— Благодаря за скъпоценния съвет.

— Моля, пак заповядай — заявява самоуверено Доминик. — Та, виж. Ще ти звънна утре сутрин. Може да излезем да обядваме или нещо такова. Радвам се, че те видях.

— И аз теб. До утре.

Доминик се изнася.

— Искаш ли да тръгваме? — прошепва ми Франк на ухо.

Забелязвам, че жената с дунапренения сутиен забелязва това, а също и че не ѝ става приятно.

— Да, искам. Коя е следващата ни дестинация и ще има ли храна? Умирам от глад.

— Нищо ли не си хапна?

— Само две черешови тарталети. Повече от суета, отколкото от липса на апетит — всичко останало щеше да ми боядиса зъбите в черно. Пълно недомислие — да сервираш такава храна на светско парти.

— Аз също съм доста гладен, като се замисля. Какво ще кажеш за къри? На две крачки от Брик Лейн сме.

— О, Франк, каква гениална идея. Да, моля те.

Той поглежда часовника си.

— Десет и половина е. Може да хапнем нещичко, а после да отидем на купона.

— Супер.

Половин час по-късно сме се разположили уютно в непринудения, примамлив сумрак на „Стар ъв Индия“, а между нас се издига великолепна грамада пирожки.

— Падаш ли си по тези светски събития? — питам аз Франк. — Не ти ли омръзват? На мен ми беше дошло до гуша от тях.

— Да, започват да опротивяват след известно време. Но — свива рамена той и топва крайчето на една пирожка в лютеница с кориандър и кисело мляко — това се отнася за всички партита. Настъпва моментът, когато ти се иска да си беше останал вкъщи.

— С лулата, чехлите и любимите занимания. Вярвам ти, Прасчо, би ли оставил пирожките на мира, ако обичаш? Искам и аз да ги опитам.

— Ще поръчаме още. И изобщо не си в позиция да наричаш хората „прасчо“.

Усещам как се изчервявам от забележката.

Франк пуска кривата си усмивка и побутва към мен последната пирожка.

— Извинявай, миличка. — Издава тихо, почти недоловимо грухтене, затова го изритвам по пищяла под масата.

— Тъгуваш ли понякога за Доминик? — пита той, като рови из джобовете си за запалка.

— Не. Защо, трябва ли?

— Не знам. Обикновено така става, нали?

— Е, при мен не става така. Ти тъгуваш ли за мацките, с които си преспал? Като се замисля, имал ли си някога връзка, продължила повече от един час?

— То се знае. Какво ще ядеш?

— Не се знае, не и откакто живеем под един покрив. Защо така? Травматична връзка в младостта, завършила трагично? Юношеска любов? Да не се опитваш да си избиеш някое момиче от главата?

— Не — отвръща през смях Франк. — Аз съм на трийсет и пет, а не на двайсет.

— Зъбите ти металокерамика ли са? Много са хубави. Аз искам пилешка тика масала, една парата, едно обикновено кисело мляко, пилаф, едно саг бхаджи и ако искаш да си разделим една порция пикантни картофки? Ще запомниш ли поръчката ми? Не мога да стискам повече.

— Тръгвайте, доктор Фройд — казва Франк. — А за пиене какво искаш? Още една бира?

— Ако обичаш.

Когато се връщам от тоалетната, като междувременно съм се обадила на папа да проверя как е Хъни, която е будна и гледа „Мечокът в голямата синя къща“, Франк се протяга на стола си и бърбри с две мацки от съседната маса. Те се кикотят и пърхат с мигли, както правят жените, когато харесват някой мъж.

Сядам отново.

— Чао — казва Франк на мадамите, преди да им обърне гръб. — Поръчах. Докъде бяхме стигнали? — пита ме той.

— Питам те дали си имал нормална връзка. Нали знаеш, нещо по-сериозно от бройка за една нощ.

— И аз ти отговорих, че съм имал такива връзки.

— С кого?

— С приятелки, Стела. Имал съм няколко дълги връзки. С едната например ходихме три години.

— Коя беше тя? — Сърцето ми блъска в гърдите: дойдохме си на думата.

— С едно момиче от нашия край.

Не казвам нищо. Той също мълчи.

— Хайде де, Франк. И?

— И ходихме три години — отвърща той с търпелив, но отегчен глас, — и нещата не вървяха, затова се разделихме.

— А тя как го прие?

— Не много добре. Но по принцип винаги става така, когато те зарязват.

— Прав си. Е... — приготвям се за най-лошото, като отпивам от бирата. — Все още ли се чувате?

— С Карън ли? Не.

— Защо?

— Какво е това? — Франк се размива непринудено. — Великата испанска инквизиция? Ти поддържаш ли връзка със старите ти гаджета?

— Ами, да.

— С всичките?

— Не — принудена съм да си призная аз. — Но с *повечето* от тях.

— Мисля, че постепенно се отчуждихме — подхвърля той с дрезгав американски акцент. — Следващият въпрос.

Защо все не успявам да го накарам да говори за това?

— Как смяташ, какво ще стане?

— С кое?

— С теб. Какъв е твоят план? Не искаш ли да си уредиш живота?

— С лулата и чехлите и любимите занимания?

— Да.

— Някой ден. Но има много време.

— Може ли да ти задам един много старомоден въпрос, Франки?

— Питай.

— Не ти ли се струва понякога, че животът ти — сексуалният ти живот, имам предвид — е някак празен? Некрасив.

— Некрасив?

— Да.

— Не. Съвместното съжителство не ми понася.

— Но ти си съжителстваш с мен.

— Но не спя с теб. Наздраве — обръща се той към келнера, който донася храната ни. — Ненавиждам — продължава след миг — цялото това хленчене, мрънкане и заяждане, което се получава с течение на времето.

Значи е живял с някого.

— Може би мразиш жените — изтъквам с пълна със спанак уста.
— Може да си гей.

— Опитвал съм с мъж, даже бяха двама, навремето, когато учех в художествената академия, но не останах очарован — свива рамена Франк. — Предпочитам жените.

— Но не и за да разговаряш или да водиш нормален живот с тях.

— Нали сега разговарям с теб? И живея с теб?

— Не е същото. — Известно време дъвчем мълчаливо. Знам, че е незряло, но трябва да го попитам.

— В задния вход? — изтърсвам в стремежа си да проявя деликатност.

— Какво?

— С мъжете, отзад ли го направи?

Франк ми се ухилва хищно над своя специалитет от Бомбай.

— Наистина ли ти е *необходимо* да знаеш това, Стела?

— Да.

— Ти правила ли си го?

— В задния двор ли?

— Аха.

— Не. Имам фобия. По отношение на хигиената. Ами ти?

Франк въздъхва.

— Не смяташ ли, че този разговор става прекалено информативен?

— Не. Мен не ме притеснява.

— Държиш се като мъж — подхвърля замислено Франк. — Като хубав мъж.

— А щеше ли да ме опънеш, ако бях?

— Не съм „опъвал“ мъж, Стела, не.

Кимвам, след което ахвам.

— Да не искаш да кажеш, че теб са те опъвали?

— Кажи ми, Франки. Сподели с леля Стела. Изплюй камъчето.

— Никакви задници, разбра ли? Никакви задни дворове.

Господи. Възнаграждавам го щедро с една лъжица от моя спанак, преди да продължа нататък.

— А с жена?

— Пак ли става въпрос за задни дворове?

— Да.

— Да.

— Божичко. — Поглеждам Франк, който невъзмутимо промушва мръвката си. — Не мислиш ли, че е малко грубо?

— Стела, никога не съм те имал за пуританка. Как така грубо?

— Ами, жената си има съвършено достатъчна вагина, която ти пренебрегваш напълно, което ми се вижда проява на лоши обноски. Освен това граничи с насиетието, не мислиш ли? Прекалено агресивно е.

— За разнообразие става — подхвърля спокойно Франк. — От другото. Само толкова. Пък и някои жени сами си го искат.

— Как. „Опъни ме отзад, моля те?“ — възкликвам невярващо аз.

— Да. Нали знаеш, накажи ме.

— Аналният секс окачествява ли се като мръсна свалка?

— Би могъл. Но няма набор от неща, които трябва да *направиш*, за да си мръсна свалка. Дори мисионерската поза може да бъде мръсна, ако мадамата е истинска мръсница. Но, да, аналният секс е доста мръсен.

Притихвам за момент, като се опитвам да попия цялата тази изчерпателна информация.

— Кой беше онзи тип в жълтото, с когото се заприказва в галерията? — пита Франк.

— Това — отговарям гордо аз — е кавалерът за следващата ми среща.

— Диджеят?

— Да. Защо, познаваш ли го? Казва се Ем Си Янгста или диджей Янгста.

— Доста известен е. Прави се на тежкар — добавя Франк с акцента на Янгста, като ръкомаха комично. — Вдига шуууум.

— В истинския живот се казва Ейдриън.

— Всичките са от един дол дренки. Имаше един, дето се казваше Миста Кила, който се оказа син на викарий от Пендж. На име Найджъл. Да умреш от смях.

И двамата се кикотим доволно.

— И ти ще излезеш с него? Боже, натъпках се до пръсване.

— Ами, той ме покани и аз не виждам причина да му откажа, а ти?

— Не. Абе... не.

— Така де, не може да е по-голяма издънка от доктор Купър.

— Сигурно си права.

— Уф, и аз се натъпках — казвам и избутвам чинията си. — Макар че мога да сместя едно мъничко кулфи, ако имат бадемово.

— Лакомия — отбелязва Франк.

— О, я трай. Знаеш ли — изтърсвам изневиделица, — имам си цял списък от филми за аналния секс. Измислила съм си такава игра.

— Как така?

— Ами, пуснаха един филм „Дълбоко влияние“ и на мен ми хрумна, че звучи точно като филм за анален секс.

— Ама че глупости — възкликва Франк, но се хили.

— А после видях, че има много такива... „Незаконно проникване“.

Франк поклаща глава и въздъхва, но усмивката му се разлива още по-широко.

— И „Обратно нареждане“.

— Леле майко — пошепва Франк, като вече се киска с глас. — Значи така си прекарваш свободното време?

— Започвах преди няколко години, когато бях много отегчена. Но то прерасна в сериозно увлечение. Нещо като хоби. Сага вече колекционирам заглавията. Има и един стар фиш, с Лорен Бакол и Хъмфри Богарт, който хванах онзи ден по четвърти канал. „Незаконен проход.“

Сега Франк се залива от смях, задавя се с късче от моята парата и ми прави знаци да спра. Но аз не се отказвам. Толкова ми е приятно да споделя ревниво трупаната си информация.

— Има и някои по-деликатни, примерно „Смъртоносно оръжие“ с Мел Гибсън, помниш ли го? И „Дълбини“. И „Първа кръв“. И „Кръв и гръмотевица“, макар че то подхожда повече на пръдня.

— „Ветрилниците“ — успява да подаде Франк. — Беше класика в моето детство.

— Ако ще говорим за класика, не бива да забравяме „Отнесени от вихъра“ и „Тъмна Индия“.

Франк ми прави знак да му подам водата. Отпива юнашка глътка.

— Схващам идеята — казва той дрезгаво. — На практика спадат към два основни жанра, нали така — анален и по-скоро пръдлив.

— Именно — грейвам насреща му, поласкана, че му е направило впечатление.

— Може ли и аз да се включа?

— Да, разбира се. — Вдигам халбата си. — На екс. Добре дошъл в играта. Трябва да излизаш поне с по едно ново заглавие на седмица.

— Дадено — заявява Франк, като чуква чашата си в моята. — Знаеш ли — той изтрива очите си, — от години не съм се смял толкова.

— Това е защото не разговаряш с жени — обяснявам му търпеливо аз. — Вместо веднага да си пъхаш ръцете в гащите им.

— Не пъхам веднага ръце в гащите им.

— Хм — изсумтявам аз. — За малко да ти повярвам. Ето, опитай сладоледа ми.

Франк отваря послушно уста.

— Може пък да си сексохолик като Майкъл Дъглас или твоя рижав побратим, как му беше името, оня обикновеният?

— Хъкнъл — подсеща ме той, но вече не се смее. — Мик Хъкнъл. Благодаря.

— И така — изчуруликвам аз, — другият път по-малко бъркане в гащите и повече приказки и смятам, че ще останеш приятно изненадан.

— Повечето жени не са сладкодумни като теб — отвърща Франк с подчертан сарказъм. — Нито имат огромния ти чар.

— Франки, недей да приказваш глупости. И ти не си Мик Хъкнъл...

— Би ли престанала да ми опяваш за тоя Мик Хъкнъл, моля те?

— Не казах, че си *като* него или че *приличаш* на него. Той е ужасен, а ти, хм, ти си много красив, посвоему. Така де, той е пожар, бостанско плашило. Човек трябва да е сляп. Ти си значително попоносим. Значително.

— Наздраве — подхвърля Франк и се усмихва вяло. — Просто не мога да *понасям* Мик Хъкнъл, а хората непрекъснато ме сравняват с него. — Посочва нагоре. — Заради косата.

Когато излизаме от ресторанта, навън духа леден вятър и вали дъжд. Аз увисвам на ръката на Франк, понеже изправеното положение ме кара да осъзная колко съм пияна, Франк пи повече от мен, но изглежда съвсем трезвен.

— Ох — вайкам се аз, докато мръзнем в очакване на такси. — Ох, как ми се пие чаша хубав, горещ чай.

— Ези — казва Франк и си разкопчава палтото. — Влизай — и разтваря двете половини. Аз се вмъквам, а той ги загръща отново. Дупето ми, забелязвам след известно време, се притиска точно до пениса му.

— Само не се възбуждай — предупреждавам го остро — и не ми се завирай в задника.

— Полагам нечовешки усилия да се владея, Стела — прошепва провлечено той. — Дали да не тръгнем към стоянката?

— Там може да се смилят над нас и да ни поднесат чай.

— Съмнявам се. Но ще ни откарат у дома.

— У дома?

— Просто ми хрумна. Но ако все още ти се ходи на онова парти, отиваме. Но и на мен ми се пие чай.

— Можем да си запалим камината.

— И да пуснем видеото...

— Но ти не ми показва как се забиват гаджета, Франки. Не ми демонстрира. — Вървим по Брик Леш като някакво четирикрако, двуглаво чудовище, понеже аз все още съм приютена в палтото му.

— Ще ти покажа по-късно.

— Защо, да не мислиш, че ти е излязъл късметът, момченце?

— Не, глупаче. — И ме перва по главата. — Исках да кажа, че можем пак да излезем. Ето, стигнахме до стоянката. — И казва нещо, което звучи като „Глей да не рипнеш у лайното“.

— Моля?

— Внимавай да не настъпиш кучешката фъшкия — ухилва се Франк. — Казано на нормален език: „Чувай се да не рипнеш у говното“.

Това ме оставя безпомощна, буквално *безпомощна* за около десет минути. Рева, давя се от смях, сгушена в палтото на Франк, на два пъти губя равновесие и се налага той да ме подхваща.

— Ама ти наистина ли си говорел на такъв диалект?

— Да. Обаче Лондон ме развали — признава Франк. — Макар че обичам да си го проветрявам от време на време.

— Проветрявай го с мен — моля го аз. — Когато отново излезем.

— Другата седмица — отсича Франк. — Ще повторим другата седмица. Сега давай да се прибираме.

[1] Лош дъх. — Бел.прев. ↑

11

Отивам да видя папа и Хъни веднага щом влизаме: и двамата са потънали в дълбок сън и похъркват, единият малко по-мило от другия. Франк стъква огъня, докато аз слизам и отивам да сложа чайника. Отново вали. Наистина няма по-голямо земно блаженство от това да си вкъщи, с чаша чай пред камината, когато навън се лее порой.

Тъкмо съм влязла в хола, понесла две чаши свръхсладък чай — ърл греј за мен и цейлонски за него — когато тази очарователна сцена на домашния уют бива прекъсната от резервните ключове на Рупърт, когато потракват в ключалката.

— По дяволите — възкликва Франк, явно ядосан. — Кой е това? Минава един през нощта.

— Ние сме — отвърща завалено Рупърт от коридора. — Доведох Крес за един коктейл преди лягане.

— О — обаждам се аз. — Колко мило.

Всъщност напълно споделям раздразнението на Франк. Нямах търпение да се приберем и да останем а deux^[1]. Искаше ми се да си пуснем Кръстникът на видео. И да разчепкаме до основи въпроса за мръсните свалки и исках Франк да ми приказва на диалект. И, естествено, да ми даде някои сексуални напътствия (макар че човекът, който наистина ще има полза от тях, е Рупърт, предвид неговата техника или липсата на такава. Може би трябва да си организираме един бърз семинар, en famille^[2]).

— Здравейте — казва Кресидида, още по-розовобуза отпреди. — Прекарахме си чудесно.

— Да — съгласявам се аз, — ресторантът е хубав. Много романтичен. Целият е в огледала.

— Предлагат превъзходни вина — отбелязва Рупърт, обръщайки се към Франк, който ни гледа намръщено.

— Не съм голям познавач на вината — подхвърля той. — Предпочитам бира или твърд алкохол.

— Моля ти се, престани да се правиш на пунгаш без никакъв стил — казвам на Франк, който ръчка дървата с необяснима ярост и сърдита физиономия. — Рупърт също не разбира нищичко от вина — казва го само за да впечатли Кресида.

— За да впечатля Крес — повтаря Рупърт, което той и дамата му тутакси намират за непоносимо смешно. Ха-ха-ха, реват като двойка магарета. Стоят като истукани наред стаята, мятат си белтъци и спират движението.

— Какво ще пиете? — питам ги, мъчейки се да скрия разочарованието си. — Водата в чайника тъкмо завря, напитките са в кухнята. Има и една бутилка разкошен калвадос върху хладилника.

— Аз ще пия *юн петит калва* — заявява Рупърт на умопомрачителен френски. — Крес?

— Не знаех, че говориш френски — грейва Кресида.

— Неговите таланти нямат край — подхвърлям под носа си аз.

— Бих пила още една чаша бяло вило — казва Кресида, като ми мята малко сърдит поглед.

— Рупърт? — обръщам се към мъжа, който стърчи наред хола, потрива ръце и обхваща заоблените глезени на своята дама. — Кухнята е ей там. Нали не очакваш да ти прислужвам?

— Не се впрягай — измърморва той и се олюлява. — Отивам. Останаха ли малко кростини?

— А вие как изкарахте? — пита учтиво Кресида.

— Супер — отговаря Франк, като се настанявана страничната облегалка на фотьойла ми. Навежда се разсеяно и вдъхва уханието на косата ми, сякаш съм Хъни, която обича да души тайно, както съм забелязала. Не мога да му се сърдя: тя ухае божествено.

— Какво правихте?

— Първо отидохме да пийнем, а после се забихме на едно скучно парти, където се натъкнахме на бащата на Хъни — обяснявам аз. — След това вечеряхме и си побъбрихме. Проведохме много интересен разговор. За секса.

— Ти си маниачка на тема секс — заявява Рупърт, който пристига с две чаши. — Открай време.

— Сериозно? — подхвърля Франк развеселен. — Каква изненада.

— Сериозно? — възкликва Кресида — А, ти — добавя тя, като дарява Рупърт с бузеста и възхитена усмивка, — откъде знаеш, господинчо?

— Понеже й е пускал — отвръща Франк. Господи, какъв е дръвник. Сигурно е опериран от чувство за такт.

— Какъв изискан израз — казвам с въздишка аз. — Браво, Франки.

— Моля? — заеква Кресида.

— Исках да кажа — пояснява Франк, — понеже я е оправял. Пускал й е едно кръгче. На нея. Тук.

— Не говори за мен в трето лице — срязвам го аз. — Господи, Франк, нямаш никакви *обноски*.

— Понеже е чукал Стела — решава да изясни недоразумението Франк.

Кресида изглежда смутена и доста посърнала.

— Много отдавна — опитвам се да я успокоя аз. — Един-два пъти.

— Ами, повечко бяха — изцепва се Рупърт. — Охо — изведнъж си спомня той. — Олеле, сега я втасахме. О, мътните да ме вземат. По дяволите. Ъ, Крес?

— Да? — отронва тя с леден глас.

— Виж, Крес... Работата е там, миличка, че... Искам да кажа, че...

— Работата е там, че бяхме женени — прекъсвам го аз. Понякога това английско пелтечене и заекване ми лази по нервите. — Много отдавна преди сто години. За съвсем кратко. След Кеймбридж.

— Ти не знаеше ли? — пита я Франк.

— Не — отвръща едва чуто Кресида.

— О, мамка му. Извинявай, скъпа.

— Бяхме много млади и цялата история беше грешка — уверявам я аз. — Катастрофа. Трая трийсетина секунди.

Франк се засмива, после отново се начумерва.

— Имам предвид съюза — продължавам, като изцъквам възмутено.

— И сега сте само, ъ, *приятели*? — пита Кресида леко изнервена.

— Да — отговаряме Рупърт и аз в пълен синхрон.

— И ти забрави да го споменеш, докато ми разказваше историята на живота си на дълго и на широко по време на вечерята? — обръща се тя към Рупърт.

— Ами, май да — изгърсва Рупърт, като порозовява.

— И спиш в нейната къща.

— Мила, аз живея в Шотландия. Къде другаде да спя?

— В хотел — отсича Кресида.

— Но аз имам две свободни стаи — намесвам се аз. — Защо да стават зян? Къщата е голяма. Пък и той идва само веднъж в годината.

Франк пак издава някакъв странен шум. Като че ли не питае голяма симпатия към Рупърт. Когато се запознахме в Париж, Франк сподели, че смятал хората от средната класа за „главанаци“.

— Сериозно? — подхвърля Кресида с дълбоко недоверие.

— Сериозно — уверявам я аз. — Честна дума. И ако случайно се чудиш, не се чукаме.

— Не се — заявява с отново вледенен глас тя — чудя.

— Е, в такъв случай — възкликвам весело аз, като благородно не я обвинявам в лъжа — няма проблем, нали?

— Не, разбира се — заявява Рупърт, като прегръща Кресида през рамената и я целува по бузата.

— Но все пак не е, ъ, много нормално, нали? — подхвърля Кресида, като пренебрегва целувката и отпива глътка бяло вино. — Но вие сигурно така го разбирате модерния живот.

— Според мен е *напълно* нормално. По-добре ли е, ако двама човека, които някога са се харесвали достатъчно, за да се оженят, започнат да се избягват като прокажени? — питам я аз.

Отвратително е. Толкова е *английско* и пуританско, че ме влудява. Така де, да вземем Рупърт. Навремето беше важна част от живота ми и сега продължавам да го харесвам ужасно много — обичам го, в известен смисъл. Какво се очаква да направя — да го зачеркна от живота си, понеже някога сме делили едно легло? Той не ме е бил, нито обиждал, нито тормозил по никакъв начин: просто се оженихме по невнимание и се разведохме най-целенасочено. А сега Кресида — а такива като нея с лопата да ги ринеш — ме гледа подозрително, понеже още сме приятели и той отсяда от време на време в дома ми. Защо? Защо това да се смята за странно, когато всъщност е точно обратното — съвсем нормално поведение? Чичо ми Хенри толкова

харесваше бившата си жена, че си преспиваха заедно два-три пъти в годината, в името на доброто старо време. И какво от това? Какво ги засяга това хората? Не казвам, че чичо Хенри трябва да служи за пример, не и в тези социални кръгове.

— Не — заявява полека Кресида. — Нямахте да е по-добре.

— Ами, тогава порасни, за бога — процеждам май прекалено свирепо, изтръгвайки едно „Не се горещи“ от Рупърт.

— Не се ли притесняваш за дъщеря си? — пита ме плахо Кресида.

— За Хъни? Че защо? — Вече съм на път да изляза от кожата си: знам какво ще последва. Сърцето ми го подсказва.

— В моята професия... — подхваща тя.

— Кресида е бавачка — обяснява Рупърт. — Как се наричаше? А, да: професионална бавачка. Означава, че бавиш децата само на хора от Белгрейвия.

— Просто в моята професия — продължава тя — виждам какви белези оставя разводът върху малките хора.

— Сериозно? — подхвърлям аз. — Е, за щастие Рупърт и аз нямаме наши малки хора. — (Мислех, че „малките хора“ е евфемизъм за „джуджета“. Но за такива като Кресида всичко в английския език е евфемизъм.)

— Да, но с втория ти съпруг...

— С него не бяхме женени.

Кресида въздъхва.

— Добре, с твоя „партньор“. От гледна точка на общественото и личностно развитие — запява тя като папагал — детето се чувства най-добре, когато живее с двамата си родители.

— Сериозно? — подхвърлям отново аз, поемайки дълбоко дъх. — Е, това е чудесно.

— Дъщеря ти — продължава Кресида — има липсващ баща.

— А майка ѝ е маниачка на тема секс — добавя ухилено Франк в неудачен опит да разведри обстановката. Ама той наистина е невероятен: нито помен от неудобство, нито изчервяване, нито потръпване при думите „липсващ баща“.

— Има много деца с липсващи бащи — казвам аз, като поглеждам Франк. — Случва се, Кресида. Никоя жена не се събужда с мисълта, охо, сега ще забременея, а после ще се разделя със съпруга

си, така че детето ми да не вижда баща си, понеже точно това искам за него — липсващ баща.

— Не казвам, че си го направила нарочно — прошепва тя и ме докосва по ръката.

— Надявам се. Та, какво точно искаше да кажеш? Понеже стана късно и взе да ми се доспива.

— Ами, нищо, всъщност. Просто, ъ, се *заговорихме*.

— Ами, благодаря ти за твоите прозрения. За твое сведение, що се отнася до мен, разводът не означава край на приятелството, а раздялата не означава, че детето ти автоматично се превръща в социопат или започва да се напикава нощем. Права ли съм?

— Права си. Извинявай, ако съм те засегнала — казва Кресидида.
— Но много вярвам в семейството и...

— Всички вярваме в семейството — срязвам я аз. — Просто някои от нас имат по-големи семейства от останалите, това е.

— Ммм — кимва Кресидида, без да изглежда напълно убедена, но вече е примирена, за разлика от мен.

— Колкото до секса, честно казано, не виждам защо майчинството трябва да ме превърне в монахиня, а ти? Аз не правя секс пред нея. Не се прибирам вкъщи с крясъци „Хей, Хъни, мама си води тъпкач, искаш ли да гледаш?“.

— Ъ, не — запелтечва Кресидида.

— Радвам се, че изяснихме нещата. Сега си лягам. — За мой ужас очите ми лютят.

— Недей — прошепва Франк, поставя ръце на врата ми и разтрива лекичко рамената ми. — Остани. — Но той също ме дразни с дебелоочието си. Ей затова не бих могла да се хвана с него: много го харесвам, прекарахме фантастична вечер заедно, а после пуска пиперливи шеги в мига, щом чува думите „липсващ баща“. Наистина нещо му куца в морално отношение. Да, в морално отношение. Извинявайте, че размахох големите страшни думи, но наистина: *това е човек, който е изоставил собствената си дъщеря*. И има нахалството да пуска шеги за моето сексуално вманиачаване!

— Остани — обажда се Рупърт. — Пийни нещо. Ето, вземи моето. — И ми подава своята чаша калвадос.

— Моля те — прошепва Кресидида.

— Добре — казвам, като се обръщам към нея. — Съжалявам. Май съм прекалено чувствителна на тази тема.

— Няма нищо — казва тя. — Постъпих нетактично, като я подхванах. Прекалих с пиенето.

— Не, не си. Винаги започвам да се оправдавам при мисълта, че възпитавам Хъни не както трябва или че сме бохеми.

Франк ми подава безмълвно доста отвратителната си носна кърпа и аз си издухвам носа.

— Е, технически погледнато, вие сте си — подхвърля услужливо Рупърт, като си спечелва една точно прицелена възглавница по главата.

— Тя има мъж в живота си — казвам аз, като посочвам Франк, — така че няма да порасне странна или напласена от мъжете. Има си и Руп за кръстник. Има мен, а аз я обичам повече от всичко на света. Има си чудесна бавачка. Има си приятелчета. Баща ѝ я обожава и ѝ изпраща подаръци и факсове, и ѝ се обажда по телефона. Вижда я когато може — за съжаление живее в другия край на света. Но изобщо не се притеснявам за нея. Сега дайте да сменим темата.

Няколко минути седим в неловко мълчание.

— Гледа ли ти се видео? — прошепва Франк.

— Колко е часът?

— Наближава два.

— Хайде да изгледаме филма някой друг път. Защото утре Хъни няма да ме остави да се излеждам, а е събота и Мери няма да идва.

— Добре. Сигурно имаш право.

— Отивам да се изкъпя — казвам му, като ставам. Краката нещо не ме държат: не биваше да гаврътвам калвадоса на Рупърт на един дъх.

— Аз също си лягам — додава Франк.

— Е — обръщам се аз към Рупърт, — вие какво ще правите? Не сте ли изморени? Два часа сутринта е.

— Не много — заявява Рупърт, като поглежда Кресида, която забива поглед в пода.

— Остани, ако искаш, Кресида — усмихвам ѝ се аз, отправям се към вратата и ги оставям да мъдруват сами — не ми прилича на момиче, което ляга на първата среща, но какво знам аз: може да е най-мръсната свалка в света. — Лека нощ.

Изкърпам се набързо и заспивам в мига, щом помирисвам възглавницата. Последната ми съзнателна и нетрезва мисъл е как би изглеждал Франк, ако си боядиса косата кестенява.

[1] двамата (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] семейно (фр.). — Бел.прев. ↑

12

— Нося ти сок — прошепва Франк, вплитайки се в съня ми.

Отварям очи като цепки. Имам ужасно главоболие сякаш някакъв гигантски юмрук е стиснал главата ми и изстиска ли, изстиска...

— Ооо! — възкликвам, като се напругам да си спомня какво се е случило снощи. Това винаги ми отнема известно време — спя много дълбоко, сънищата ми приличат на кома — а махмурлукът забавя допълнително реакциите ми. — Какво правиш в леглото ми?

— Не съм в леглото ти, Стела — ухилва се Франк. — В спалнята ти съм.

— О — измучавам аз и се надигам на възглавниците.

— Виждам ти циците — отбелязва миличко Франк. — Студено ли ти е?

— Ааааа! Стига си гледал. — Увивам се с юргана. — Колко е часът? Къде е Хъни? Какво ми се пулиш насреща? Престани да ме зяпаш, Франк, казах ти. Престани да ми се цъклиш насреща като ъ... като пес.

Франк се размива и обръща очи, после ги скрива с ръка и ми подава чашата.

— Баща ти е оставил бележка. Снощи Хъни се събудила в девет часа и двамата сигурно са се заиграли, понеже тя още спи. Той е излязъл по магазините и пише, че ще ни чака в бара на „Риц“ в шест. От Рупърт и Кресида няма следа, но вратата на стаята му е затворена. Сега е девет и половина. Снощи ми беше много приятно. Съжалявам, че те разстроиха. Но и ти не остана длъжна — засмива се той. — Меко казано. А — продължава той — ако и теб те боли главата, реших, че един сок ще ти дойде добре. Чаят те чака долу.

Постепенно спомените ме заливат. Май се държах грубо с Кресида или тя се държа грубо с мен? Връщам лентата още малко, към Франк и коктейлите с личи и кърито...

— О, на телефонния секретар имаш съобщение от Дом — добавя Франк. — Казва, че ще дойде на обяд. Отседнал е в „Сандерсън“.

— О, боже — вторачвам аз. — Не ми е добре. Звънни му и потвърди уговорката, чу ли? Аз слизам след малко. Имаме ли нещо за ядене? Да си жив и здрав за сока. Как мислиш, Хъни дали е добре?

— Отспива си след първите стъпки в нощния живот — подхвърля Франк. — Да ида ли да я видя?

— Не, не, остави я. Би ли излязъл сега, за да мога да стана?

Той тръгва към вратата.

— О, и, Франки?

— М?

— Снощи и на мен ми хареса. Сега би ли излязъл, моля те, за да се облека?

Франк ми намига и затваря деликатно вратата.

Днешният обяд е като реклама за големите семейства, за които обяснявах снощи на Кресида. Баща ми липсва, понеже има ангажимент с шивача си, но Рупърт е тук, както и смутената, почти онемяла Кресида, и Доминик с неговата половинка Кейко (която е почти ненормално висока, особено като се има предвид, че е японка), и аз, и Франк, и Хъни, която се надигна царствено в десет и не поздрави баща си с обезумялото, трескаво вълнение, както на него би му се искало. Вместо това предпочита да се мята стратегически в скута на Франк всеки път, когато той сяда. (Забелязвам, че това не убягва на Доминик и никак не му харесва.) Но си хареса куклата и аксесоарите „Хелоу Кита“, които ѝ подари Кейко, и се държи мило с Доминик. Просто е малко по-мила с Франк.

Въпреки махмурлука двамата с Франк успяхме да напазаруваме и да опечем и напълним две пилета и цял тон тиква. Той героично я обели и настърга пащърнака, докато аз очистих един куп зелен фасул. Подредихме масата в кухнята и към единайсет и половина се плъоснахме в хола, осенени от гениалното „клин клин избива“. Накрая Франк си забърка блъди мери. Аз реших да изчакам да стане поне обедно време.

Рупърт и Кресида се излюпиха малко преди дванайсет, тя със свежо лице, но леко разчорлена, докато той излъчваше доволство, а следователно и сексуално удовлетворение.

— Ох, че вкусно мирише — възкликна Кресида. — Пиле?

— Да. Как спа? Виждаш ми се малко сдухана — подхвърлям безочливо аз. — Сигурно си заспала чак на разсъмване.

— О — промълвя Кресида безпомощно. — О — и се изчервява и забива поглед в краката си.

— Прекрасна сутрин — буботи Рупърт, като потрива ръце. — Някакви изгледи за яйца?

— Никакви. Наближава обяд. Налей си кафе — в кухнята е. Доминик ще дойде за обяд.

— О!

— Той не яде хора, Руп. Ако разговорът не потръгне, винаги можете да си разменяте бележки.

— Мили боже — прошепва Кресида.

След обяда Кейко ме сграбчва под ръка, докато зареждам съдомиялната машина, и повтаря три-четири пъти:

— Ти покажи албум — като през цялото време се хили като тиква.

— Какъв албум? — питам аз, на което Доминик, който лежи на пода и си играе на пиян морков с вече съвсем леко резервираната Хъни, отговаря:

— Мисля, че иска да й покажеш сватбения албум.

— Не знам къде е — изхленчвам аз. — Кой знае къде съм го тикнала.

— На третата лавица в малкия кабинет на горния етаж — заявява Доминик. — Освен ако не си го преместила.

— Арбум — повтаря Кейко и се ухилва до ушите.

— Някой иска ли порто? — Това е Рупърт, който, както си спомням тутакси, обожава да прекарва почивните си градски следобеди в алкохолно опиянение.

— Да, моля — казват всички, освен мен. Аз се понасям нагоре да потърся сватбените си снимки, което ми отнема десетина минути, тъй като в даден момент наистина съм ги изнесла от кабинета. Накрая ги открих върху гардероба ми, покрити с прахоляк.

Връщам се долу, стиснала подвързания в кожа албум.

— О! — възкликва Кресида. — Прелест. Обожавам сватбите.

— То не беше точно сватба — напомням ѝ за ен-ти път. — Просто вдигнахме купон.

— Но ти нали беше в сватбена рокля?

— Нещо такова. Цирка с голямата бяла рокля и воала вече го бях изиграла с Рупърт.

— О — казва Кресида, но вече е по-благосклонна и се насилва да се усмихне.

— Ти женила Рупърт? — възкликва Кейко, като оттук нататък повече няма да се мъча да предавам фонетично безумния ѝ акцент.

— Да, точно така. Много отдавна.

— Хо! — писва Кейко, без да спира да се усмихва. — Хо! Много, много съпруг! — И плясва с ръце като малко дете.

— Ами, само двама. Даже само един. С Доминик...

— Знам — засиява Кейко. — Правили само чук-чук.

— Любов — избуботва Доминик от земята, като запушва с ръце очите на Хъни. — Кажй „правили любов“, Кейко.

— Ти казваш мене, „сега правим чукане, Кейко“. Ти казваш мене, в леглото — заявява възмутена на Доминик тя. — Прави чукане, Кейко — повтаря тя, за да няма неясноти. — Господин Кур. — Това по понятни причини разтърсва земята: даже Кресида се задавя. Кейко кимва, като не спира да се усмихва, и поклаща бедра, за да покаже, че разбира.

— Да, май всички схванахме идеята — казва Доминик, който изглежда леко сконфузен, както може да се очаква.

— Карай — казвам на Кейко, която продължава да се хили лъчезарно. Отварям албума. — Ето я. Роклята.

Кресида и Кейко се скупчват около мен, коленичили на пода.

— Ах! — се изцепва в ухото ми Кейко. — Ааах! Много гот!

— Ама тя е розова — отбелязва Кресида.

— Червеникава. Какво да ти кажа, Крес? Беше ми втори брак.

— Прекрасно. Но доста скандално. Божичко, какви гърди вадиш.

— Цици — възкликва гордо Кейко и изпъчва нейните. Зърната ѝ си личат ясно от тънката, бонбоненорозова блузка. — Между циците.

— Мили боже, Доминик е разширил репертоара си.

— Както казах — продължавам аз, като подминавам наврените в лицето ми наперчени цици и неприветливите хардобрази на Дом и

Кейко, които изникват неканени в главата ми, — първия път се отчетох с голямата бяла рокля.

Обяснението ми е прекъснато от невъзможен рев откъм дивана. Ние трите отправяме поглед към заливащите се от истеричен смях мъже. Франк лежи на пода и по лицето му се стичат сълзи. Рупърт се дави безпомощно, също с насълзени очи, а Доминик го тупа (ненужно силно, както забелязвам) по гърба. Доминик ликува, ухилен като пача.

— Хаааа! — провиква се Франк. — Хаааа! О, боже, помогни ми. — През целия си живот не съм виждала толкова развеселен човек, макар че и другите двама не му отстъпват.

— Хоооо — вие Рупърт.

— Ще се *пръсна* — реве Доминик.

— Ой прасчо — възкликва Хъни и ми се усмихва сладко.

Което ми включва алармата. И още как. *Динг-донг*, бият камбаните. *Динг-донг*.

— Ой прасчо — повтаря радостно Хъни и затупурква към мен. — Грух-грух. Кви-кви.

Мъжете вече хрипят, останали без дъх. Странно или не, но нито един не смее да ме погледне в очите.

— Извинете — обаждам се аз с глас на училищна директорка. — Ехо?

И тримата започват да се покашлят и да си търсят занимания. Франк, с един последен залп кикот, става от пода, измърморва нещо за кафе със задавен глас и веднага се шмугва в кухнята. Рупърт, който е розов като ризата си, избърсва очи и се изпъва като бастун на дивана, вперил поглед в светлото бъдеще. Доминик държи главата си в ръце известно време, след което отмята косата си назад, изтрива сълзите си и издишва шумно.

— Уф — изпуктява той, преди да насочи вниманието си отново към Хъни.

— Леле боже — обръща се Кресида към Рупърт. — Какво ви се видя толкова смешно? — На устните ѝ играе нетърпелива усмивка. И тя иска да се посмее.

— О — възкликва Рупърт, ококорил широко очи, някак задъхан. — Ами, нищо. — Изсумтява, след което си издухва носа. — О, боже — прошепва тихичко той. — Не издържам. Колко *смешно*.

Доминик пак избухва в смях, улавя погледа ми и смехът му преминава в крайно неубедителна кашлица.

— Покажи повече — обажда се Кейко, като забива безупречния си маникюр в албума.

Трябва да кажа нещо, тъй като алтернативата е тутакси да потъна в земята от срам или да побягна от стаята, обляна в сълзи.

— Все още ли се виждаш с всичките тези хора? — питам Доминик, като посочвам албума, но не смея да го погледна в очите, за да не се разсмее отново.

— От дъжд на вятър — отговаря той. — Отървах се от някои. Но не и от клиентите, за съжаление. Честно казано, на човек му дотяга да общува с необразовани провинциалисти. Приисква му се да чуе нормална реч на грамотни хора.

— Ти си ужасен сноб — казвам му. — Наистина си *отвратителен*.

— О, я трай — отвръща Дом. — И ти не можеше да ги понасяш.

— Не ги понасях, понеже бяха досадни, не защото не са учили в Итън. Освен това цървулите с провинциален диалект те караха да се открояваш — напомням аз. Ненавиждам снобизма на Дом, който той обикновено прикрива.

— Абе, и те се откроява покрай мен — подхвърля Доминик. — Дадох им възможност да накупят коли на жените си. — Последната дума почти я изплюва.

— Ако Франк можеше да те чуе, щеше да ти извие врата.

— И ти какво ще направиш, ще отидеш да му кажеш ли?

Въздъхвам. Не ме разбирайте погрешно: Доминик винаги се е грижил за мен и си има своите добри качества. Но понякога те изтъняват и тогава го мразя от все сърце. Все пак моментът не е подходящ за скандал, пък и той вече не е моя грижа.

Но има едно нещо, което е моя грижа.

— Би ли извела Хъни за малко, Кресида — казвам. — Тъкмо можеш да покажеш на Кейко градината.

— О. Добре. — Кресида подава едната си ръка на Хъни, а другата на Кейко. — Елате, момичета.

Аз също се изправям, затварям вратата на хола и поемам дълбоко дъх, преди да се отправя към дивана.

— Ах, вие, двойка негодници — заявявам на Доминик и Рупърт.
— Предатели, подигравани, недорасли *простаци*. Кажете ми защо се смеехте.

— Предпочитам да не го правя — заявява превзето Рупърт. — Ако не възразяваш.

Доминик клати глава и се хили като идиот.

— Съжалявам, Стела. Нещо между нас.

— Кажете ми.

— Няма да ти хареса особено — заявява Дом, като се крие под перчема си и хапе бузите си отвътре. — На Франк обаче много му се понрави.

— Ти опитай.

— Беше, ъ, мъжка шега — обажда се Рупърт. — За жени. Това е.

— Споделете я с мен.

— Не — отсича Доминик. — Къщата изглежда добре. Не ми е по вкуса, но е много уютно. Приветливо. И Хъни е много *сладка*, нали? Малка кукличка. Забелязах, че говори съвсем като Франк.

— Всъщност, говори като Пам Еърс. Няма нищо общо с Франк и не измествай въпроса.

— Ама много се забавиха с това кафе — изтърсва Рупърт в пристъп на отчаяние, като се оглежда обезумяло.

— Изплюй камъчето — казвам му аз и се плъосвам на дивана. — Да не говорехте за, ъ... — прочиствам гърлото си. — За мен?

— Мили боже, не — възкликва Рупърт, червен като рак.

— Изобщо не — обажда се Дом. Устните му потреперват издайнически.

— Слушайте — процеждам аз, като атакувам фронтално. — Трябва да ми кажете. Наистина ми е нужно да знам. Руп?

— Няма нищо за казване — упорства той.

— Наскоро ми обърнаха внимание — започвам аз, но не мога да продължа.

Доминик и Рупърт се вторачват в паркета.

Покашлям се и опитвам отново: трябва да хвана бика за рогата.

— Наскоро ми обърнаха внимание, че... че може би ъ... аз... издавам непривлекателни звуци, когато... съм в леглото.

Този разговор е болезнен на няколко нива, отчасти понеже ме принуждава да си припомня немалко сексуални преживявания и с

дватамата: образите на Дом и Рупърт, голи и възбудени, нахлуват в главата ми.

— Сериозно? — прошепва Рупърт, като гледа някъде над главата ми.

— Интересно — изквичават той. Опитва се да стане, но аз го дръпвам обратно надолу.

— Какъв звук? — пита Доминик, който винаги си е падал малко садист.

— Ъ... нещо като грухтене. — Мой ред е да се изчервя като домати.

Рупърт и Доминик избухват.

— Грух-грух — рева Рупърт, който пак е прекалил с пиенето.

— Кви-кви — приглася му Доминик, а очите му отново плуват в сълзи.

— Не — възкликвам аз. — Не, не може да е вярно. — Усецам как рамената ми буквално се превиват под бремето на това разкритие.

— Невинаги, Стела — успокоява ме благо Рупърт.

— Но обикновено, да — добавя Доминик.

— Защо никой от вас не ми го е казал?

— Не исках да те огорчавам — отвърща благопристойно Рупърт.

— Не ми беше удобно — отговаря Доминик. Двамата нарочно не се гледат, за да не получат поредния истеричен пристъп. — Но после Франк взе, че попита.

— Убеден съм, че всички вършим странни неща в момент на, ъ, криза — изтърсва Рупърт.

— Ти също — заявявам аз, жадна — не, настървена — за отмъщение. — Да ти покажа ли?

— Какво искаш да кажеш, за бога? — пита Рупърт.

— Да ти покажа ли каква физиономия правиш, когато свършваш?

— Престани, Стела.

Забивам брада в шията си, така че да се надипли на три ката. Раздувам ноздри. Обелвам очи.

— Бъх — изпръхтявам с гробовен глас. — Уааа.

— Ей така правиш — информирам Рупърт с медено-сладък глас.

— За една-две секунди ти се изкривява лицето.

Доминик е изпаднал в пристъп на истеричен смях.

— Не е вярно — крясва Рупърт.

Вдигам дясната си вежда многозначително.

— Колкото до теб — обръщам се към Доминик. — Колкото до вас, господин Кур: вие изглеждате ето така.

Ще не ще, Дом е принуден да погледне. Аз правя грухтяща, напрегната физиономия, стисвам очи, оплезвам език и надавам агонизиращ вик, болезнен, но с елементи на облекчение.

— Ти — продължавам аз — правиш такава физиономия. Все едно имаш запек. А после пъшкаш, все едно раждаш крокодилче.

— Стела! — изревава той. — Ти си *най-недораслата* и отвратителна жена, която познавам. *Не е* вярно.

— Страхувам се, че е вярно — пошепвам лукаво аз.

— Не е вярно.

— Да, вярно е и знам, понеже съм те виждала.

— По дяволите — подхвърля мазно Рупърт. — Аз съм зле, но поне не приличам на налегнат от запек.

— Млъквай, Рупърт — срязва го Доминик.

— Май повече никога няма да събера смелост да правя секс — отбелязва Рупърт, като прави току-що видяната физиономия. — Искам да кажа, човек никога не може да е сигурен, нали?

Така че сме квит. Кое по принцип не е кой знае каква утеха, но за момента ме удовлетворява. Но не мога да повярвам, че Франк ги е попитал. И той ще си получи заслуженото.

Полагам огромни усилия с „Щастливите зайчета“, наистина. Но е трудно. Първо, още преди да успеете да си свалите палтото, ви посреща тантурестият лумпен Икабоуд с твърдението „Имам ако“, чиято истинност се потвърждава от разкрачената му поза с издути гащи. Мимоходом осъзнавате, че Икабоуд няма устни, а само цепки, като риба, от което ви побиват тръпки. После, преди да сте успели да отчетете отвращението си, трябва да смените памперса на Ики, понеже всички останали изведнъж се оказват много заети с разглеждане на книжки, пазене на завиращ чайник и подреждане на моливите по специален начин.

Днес Кейт, майката на Ики, отсъства: има час в центъра, сигурно да ѝ присадят нови мустаци или нещо подобно. Бързо става ясно, че аз не съм единствената, казано в стила на „Щастливите зайчета“, със *затруднения* с Икабоуд: Джулия, майката на тризнаците Кастор, Полъкс и Хектор, има страх от него. Нищо чудно: той хапе, като същевременно ритя, щипе и удря. И пуска лиги. Знам, че всички малки деца пускат лиги, но на Ики зъбките отдавна са му поникнали: защо продължава да се лигави като шпаньол?

— Как мислиш, дали е съвсем наред? — питам Ема, майката на Рейнбоу, когато вадим пластилина и ножчетата. Забелязвам, че днес пластилинът е катраненочерен, а Хелюин мина отдавна. — Сериозно. И какъв е тоя готически Пластилин?

— За да не се чувстват изолирани чернокожите деца.

— Но тук *няма* чернокожи деца. — Разсмивам се. Същинска лудница. — А ако имаше, сигурно много щяха да се обидят. Само гарваните са толкова черни.

Ема свива рамена, но на устните ѝ играе усмивка, което не ми убягва.

— Хайде, Ема. Признай, че е ужасен.

— Просто е палав — усмихва се нервно тя, но не изглежда съвсем убедена.

— Отивам да изхвърля този пластилин. Много е мрачен. Миналата седмица приготвих зелен — трябва да е някъде в шкафа. В чест на марсианците сред нас. Нали знаеш, че наужким има марсианци, които си играят наужким с чернокожите деца и момиченцето в инвалидната количка, което всъщност е невидимо.

— Много си лоша — възкликва Ема, но вече се усмихва.

— Погледни го — прошепвам аз, като добивам смелост и тутакси забравям добрите си намерения, понеже Икабоуд сграбчва полата на Сузана (майката на Манго) и я дръпва с все сила. Сузана се опитва да го изкъшка кротко, но той се връща, мята се към нея и дръпва здраво. Полата всеки момент ще се съдере. Икабоуд не е от слаботелесните. — Това дете е чудовище.

— Стела! — изсъсква смутено Ема.

— Но съм права, нали? Признай си, Ема.

— Труден е — съгласява се тихичко тя. — Но надарените деца винаги са трудни.

— Смяташ ли, че е надарен? — възкликвам аз, като неволно повишавам глас. Икабоуд? Че в каква област? Искам да кажа, аз се питах дали е съвсем наред. Дали не е болен, понеже в такъв случай бих му простила всичко. Е, почти всичко.

— Кейт казва, че той е надарено дете — обяснява Ема, като прибира черния пластилин и ми помага да разделим зеления. — Вижда голям зор да му намери училище. Непрекъснато се явяват на прослушвания, но напразно.

— Нищо чудно. Та, с какви дарби е набеден?

— Кейт казва, че е много музикален и рисува чудесно. Освен това го е водила на детски психолог, за да пита защо Ики не говори, а той рекъл, че сигурно го занимават много интелигентни мисли.

— Сериозно?

— Сериозно. — Ема се подсмивва под мустак, след което се обръщаме да разгледаме някои от творенията на Ики, окачени на стената зад нас. Двете му рисунки са своеобразен поклон към мръсния протест. Дори Хъни, която е на половината на неговата възраст, може да нарисува подобие на лице.

— Значи не го е водила на лекар?

— Ами, моля ти се — нали е омъжена за лекар.

— И всичко му е наред?

— Съвсем наред.

— Значи просто си е отвратителен по природа.

— Да — съгласява се Ема, без да мисли.

— Видя ли? — заключавам аз.

Тя се усмихва виновно и поглежда зад рамо. Марджъри тутакси се понася към нас, сякаш по даден знак.

— Стела — обажда се тя. — Две думи, ако обичаш.

— Виж — казвам, когато влизаме в кухничката. — Съжалявам за онзи ден. Не трябваше да ти държа такъв тон, нито да подлагам на съмнение подготовката ти. Нямах право.

Марджъри, спретната в бледосиня тениска, очевидно не носи сутиен, което считам за груба грешка, когато жената е надарена с такъв мощен бюст.

— Всички си имаме своя товар — заявява тя с вид на вряла и кипяла.

— Моля?

— Емоционален товар. Всички го мъкнем.

— Ами, да, сигурно имаш право.

Марджъри кимва и сипва мляна леблебия в четири предварително приготвени чаши.

— Аз те застрашавам по някакъв начин — продължава тя. — Ти се чувстваш застрашена от мен.

— Не бих казала... — подхващам аз, но прехапвам език. Какъв смисъл има? Би ми било по-приятно да се тръшна по корем в калната градина и да се опитам да проведа разговор с някой червей.

— Да — казва Марджъри с тон на мъдра зряла жена. — А ти очевидно имаш проблеми със собствените ти родителски умения, което обяснява неодобрението ти към околните.

— Нямам никакви „родителски умения“ — изтъквам аз. — Просто карам по интуиция. Не разбирам защо родителските умения се изразяват в изработване на фигурки от черен пластилин или четене на книжки за смъртта.

— Именно — отсича Марджъри, сякаш това доказва нейното гледище, което сигурно е точно така. — Хм, да се надяваме, че ще ти помогнем да се научиш, нали? — Тя разбърква захарта в две от чашите с мръсна лъжица и минава покрай мен. Луиза и Александър най-последно

са пристигнали. Този път ще обядваме у нас. О, бях права: Икабоуд съдра полата на Сузана.

Бутаме количките към нас под проливния дъжд — усещам как спиралата ми се стича на вадички по лицето ми. Луиза ме разпитва за излизането с Франк, за Рупърт и Доминик (грухтящата сага запазвам за себе си), за Кресида, какво е да попаднеш на бляскаво парти и какво казва Хъни за баща си (съвсем малко). Александър, добавя тя, не казва почти нищо за неговия.

— Не разбирам — отбелязва тя, когато свиваме по нашата улица. — Както го описваш, Франк изглежда прекрасен. Май сте си прекарвали много добре.

— Обясних ти го един милион пъти, Лу. Той наистина е прекрасен в някои отношения.

— Тогава?

— Не го харесвам.

— Но защо?

— Защото е женкар.

— Сигурно просто се нуждае от любовта на някоя добра жена — подхвърля Лу.

— Освен това е адски риж.

— Че какво от това? То може да е много привлекателно — я виж Никол Кидман.

— Изобщо не я харесвам. Така че, точка по въпроса.

Помъкваме количките нагоре по стълбите, от което винаги ме заболява гърбът. Когато си на трийсет и осем, тези неща за жалост започват да ти правят впечатление. *Наближавам четирийсетте*, мисля си. Аз съм почти четирийсетгодишна. Каква ужасна мисъл. Скоро ще взема да се усмихвам очарователно и да разправям наляво-надясно, че се чувствам като тийнейджърка.

— А пък — добавям, като отключвам вратата — има и други неща.

— Да не би да къса крилцата на мухите? — пита през смях Лу.

— Не. Но не е чак толкова миличък, колкото изглежда.

— А кой е? — въздъхва Лу и влиза като у дома си.

— Няма значение — казвам аз. Не искам да обсъждам този въпрос.

— Имаме си много удобна и приятна уговорка — добавям. — То е като да живееш с най-добрия ти приятел, когото дъщеря ти обожава. Благодарат. Не искам да проваля всичко заради едното чукане.

— Кого ще го чукаш? — обаждат се Франк, който стои в коридора и преглежда късната поща. — Добре ли си? Приличаш на панда.

— Добре съм. Защо напоследък киснеш по цял ден вкъщи? Да не ти е секнало вдъхновението? — Изтривам грима под очите си, вследствие на което го размазвам още повече и едва не си изваждам окото.

— Че нали тук живея. Обикновено се прибирам за обяд — заявява Франк. — В случай, че не си забелязала.

— Хм — изсумтявам аз. — По-рано не го правеше. Както и да е, запознай се с моята приятелка Луиза. Луиза, това е Франк. Франк, това е Луиза.

— Много ми е приятно да се запознаем — казва Луиза, като светкавично облизва устни, което мислех, че се случва единствено във филмите.

— Подобно — отговаря Франк, като я фиксира със сивите си очи. — Стела много ми е разказвала за теб.

Това изобщо не е вярно. Забелязвам, че погледът му мигновено се стрелва към лявата ѝ ръка и отчита факта, че безименният ѝ пръст е гол. Невъзможен е. Това неговото е някакво заболяване. Сигурно оценява потенциала ѝ за мръсна свалка, докато разговаряме.

— И аз съм слушала много за теб — изкикотва се Луиза.

Настъпва кратко многозначително мълчание, докато аз се навеждам да откопчея колана на Хъни.

— Фуанк — казва тя и протяга ръчички към него. — Ой къщи.

Франк я вдига като перце и я премества на хълбока си.

— А кой е това? — обръща се той към Луиза, като хвърля нежен, безрамен поглед към Александър.

— Синът ми — отвърща тя. — Алекс. С една година е по-голям от Хъни. Двата са страхотни приятели.

— Здравей, Александър. Какъв сладур — добавя той. — Като майка си.

— Уф — подхвърлям аз. — Повдига ми се, Франк. Защо не вземеш да си ошлайфаш техниката?

— Какво? — възкликва той през смях. — Истина е.

— Хи-хи — изкисква се Луиза, като се изчервява. Защо уверените, способни, зрели жени се превръщат в разтреперани локви пача веднага, щом някой им каже нещо що-годе мило? Луиза наистина е хубава. Би трябвало непрекъснато да ѝ правят комплименти. Сигурно вече е свикнала. Но явно не е, понеже тръпне като благородна девица. Господи, как ми лази по нервите.

Отронвам мощна драматична въздишка и влизам навътре, за да си сваля палтото, а после влизам намусена в хола. Франк и Луиза обаче не тръгват след мен. Кибичат в коридора все едно са пуснали корени там.

— Ехо! — провиквам се аз. — Някой иска ли да обядва? Луиза, ще пусна „Анджелина Балерина“. На Алекс дали ще му хареса, или би предпочел „Строителят Боб“?

— Боб — провиква се Александър в изблик на дива радост, като изтопурква в стаята. — Боб, моля.

— Боб, моля — повтаря като ехо Луиза и влиза в хола, а Франк поема нагоре по стълбите. — Това му е любимото филмче.

— Топло ли ти е, Лу? — Жилетката на Луиза, доскоро закопчана догоре, сега се държи само на две копчета, разкривайки щедри простори от гръд и, както забелязвам с раздражение, доста впечатляващ изглед към плоския ѝ като дъска корем.

— Ами, да, всъщност — заявява предизвикателно Лу. — Сигурно от разходката.

— Сигурно — свивам рамена аз и посягам да взема захвърления ми стар кашмирен шал, който е преметнат на облегалката на фотьойла. Истината е, че тук е кучешки студ, както свидетелстват наострените зърна на Луиза.

— Безсрамница — прошепвам тихичко.

Луиза премигва насреща ми.

— Ама какви са му дълги миглите — промълвя размекната. — А брадичката му толкова мъжествена.

— Не бях забелязала.

— Стела, той е *страхотен*. Ти... би ли...

— Дали възразявам? Не. И ще те огрее, между другото, ако това търсиш.

— Носиш ли нещо за обяд? — провиква се Франк от вратата.

По дяволите: откога стои там? Поглеждам го колкото мога по-небрежно. Той издържа на погледа ми: господин Загадъчен.

— Купих вино — казвам, — а хладилникът е зареден до пръсване.

Франк отива да провери положението. Той е мъж с разнообразни апетити...

Понижавам глас и отново подхващам Луиза.

— Но на твое място не бих очаквала годежен пръстен. *Предупредих те*, Лу: той е бройкаджия.

— О — възкликва Луиза и потръпва от удоволствие (това е другото: защо уверените, способни, зрели жени обичат да им казват, че някой е лошо момче? Някакъв кошмарен майчински инстинкт, сигурно. Отврат.) — Божичко, Стела, не мога да повярвам, че ми създаде толкова невярна представа за него. Физически.

— Мога да приготвя макарони с козе сирене и грах — провиква се Франк.

— Майко мила! — възкликва Луиза. — Той готви!

— Както искаш — провиквам се аз.

— Звучи много вкусно — обажда се Луиза — Благодаря.

— Дали децата ще ги ядат? — пита Франк, като пак влиза при нас.

— Не виждам защо да не ядат — отсичам аз. — Лу?

— Предполагам. Знаеш ли, онзи ден Рейнбоу ни беше на гости и се оказа, че яде само чипс. Нищо друго. И шоколад.

— Английска му работа.

— Е, голяма работа — опитва се да замаже нещата Луиза. — Злоядо дете.

— Да, наистина е голяма работа. Искам да кажа, децата обичат някои неща повече от други, но идеята да ядат само измислена изкуствена храна е простотия. Ако са гладни, ще ядат каквото им дадеш. А ако им даваш само боклуци, те се превръщат в хора, които не са виждали патладжан до двайсет и пет годишна възраст и не обичат да пътуват в чужбина понеже храната е особена.

— Днес си в чудесно настроение — отбелязва Франк. — Легендарният ти чар се лее от теб.

— Отивам да отворя виното — казвам, без да му обръщам внимание, и се отравям величествено към кухнята.

Обаче е прав: наистина бях в чудесно настроение, докато не се прибрахме вкъщи и Франк не подхвана свалческата си офанзива, а Луиза започна да му се връзва. Измъквам тапата от бутилката бяло бургундско и си наливам една чаша. С възхитителна според мен предвидливост помолих Мери от днес да започне да идва в четвъртък следобед, тъй като сутрин сме в забавачката. Тя ще дойде в два, което означава, мога да се натряскам на обяд и да въртя цял следобед, без да се тревожа за горкичката Хъни (много изкусителна мисъл, тъй като снощи горкичката Хъни спа в моето легло — е, казвам „спа“, но „бъбри и се кикоти и шава цяла нощ“ е по-вярно определение). Обожавам ги тези вечери и обожавам да целувам малката ѝ потна главица, когато най-сетне заспи, но на сутринта се чувствам изнурена.

Отпивам глътка вино и натискам бутона на телефонния секретар. Имам съобщение от Янгста, който ме кани на вечеря утре и пита дали бих искала да отида да го погледам в действие някъде в Ийсг Енд. Това ме поразведрява, така че се чувствам далеч по-благоразположена, когато Франк се връща в кухнята, следван по петите от Луиза.

— Гледат филмчето — информира ме тя. — После ще обядват и ще ги сложим да спят. Франк ми предложи да ми покаже картините си.

— Ателието е наблизо — заявява Франк и се присяга за тенджерата. — Ти нали ще наглеждаш Александър, Стела?

— А ти да ѝ покажеш какъв си майстор — подхвърлям уж шеговито аз, но то излиза прекалено заядливо. — Естествено — добавям по-учтиво. — Няма проблем. Пък и Мери ще дойде след един час.

Франк слага водата да завира, след което налива вино на Луиза и себе си.

— Наздраве — казва той.

— Наздраве — изчуруликва Луиза. И пърха усърдно с мигли.

— Твоят съсед ми е оставил съобщение — съобщавам и аз, — в което ме кани на среща.

— Ще отидеш ли?

— Да, естествено — отговарям с престорен ентузиазъм, какъвто всъщност не изпитвам. — И още как. Утре вечер.

— Къде ще те води? — пита Франк. — Къси макарони или спагети? Макароните май са по-подходящи за децата.

— В някакъв ресторант в Шоърдич. Ти сигурно го знаеш, нали там е ловният ти терен. Казва се „Мелън“.

— То е бар — отбелязва Франк. — Много модерен. Не е по твоята част, принцесо.

— Е, в съобщението се казва вечеря, така че сигурно ще ме заведе някъде другаде — заявявам с навирен нос аз. — В някое хубаво заведение, предполагам.

— Притесняваш ли се? — пита Луиза.

Отново обесвам нос.

— Ами, мъничко. От години не съм ходила на истинска среща.

— Искаш ли компания? — щедро предлага тя. — Мисълта ми е, не е зле да си имаш другарче.

— Кое ще е това другарче?

— Ами, примерно аз — грейва тя. — Познавам Ейдриън доста добре. Пък може и Франк да изяви желание да дойде — подхвърля изкусително тя, като му хвърля белтък.

— Защо не? — изтърсва Франк. — Може да стане забавно.

— В никакъв случай! Не искам вие двамата да седите като някакви *зрители* и да гледате срещата ми.

— Аз го мислех — обяснява Луиза — по-скоро нещо като двойна среща.

— Ужас — подхвърля Франк. — Не си губиш времето.

— Аз просто... — подхваща Лу, като отпива смело за кураж. Очите ѝ светят. Изглежда много хубавичка. — Ъ, просто имах предвид, че би било приятно, струва ми се. Забавно. Но ако не искаш... — Изведнъж придобива съкрушен вид. — Така де, нищо сериозно. Но не с необходимо да... Естествено. Ъ...

— Не — отвръща небрежно Франк, ровейки във фризера за грах. — Съгласен съм.

— Quelle surprise^[1] — прошепвам аз, неспособна да се сдържа.

— Какво? — пита Франк, като се обръща и ми отправя един особено кремъчен поглед, придружен от закачливо повдигната вежда.

— Нищо — отвърщам аз. — Просто ти си имаш потребности, това е.

— Стела! — възкликва Лу. Каква лицемерка: въпреки декларираната си деликатност по-добре направо да си беше лепнала обява за собствените си потребности върху гигантския билборд на бюста си.

Франк поклаща глава, усмихва се и се залавя за козето сирене. Не мога да повярвам: значи жените го умоляват за среща. Какво й става на Луиза?

— Какво ти става? — питам я, като я завличам в хола под претекста да нагледаме децата, които са изпаднали в типичната за малчуганите видеокома. — Да не си полудяла? Как можа ти да го поканиш на среща? Това си е чиста проба изнудване.

— Не е вярно — отвърща Луиза. — Така постъпват модерните жени. И сега цитирам „Воуг“, ако искаш да знаеш.

— Едно е да поканиш някого на среща и съвсем друго е да му се обесиш на врата като отчаяна стара мома — обяснявам аз. — Но щом това искаш...

— Точно това искам — заявява тя, очевидно доволна, след като е приключила с преструвките на потресена. — Смятам, че ще бъде забавно. Пък и ти каза, че не възразяваш.

— Така е. Откога не си правила секс?

— О, боже — простенва тя. — Почти две години. — Очите й отново блестят.

— Това те превръща в преродена девица, а следователно и податлива на чувства на изоставеност и разочарование, ако той не те покани на втора среща — информирам я аз. — И сега цитирам себе си. Честна дума, така е — знам го от собствен опит. Така че бъди готова.

— О, готова съм — възкликва Луиза ухилена. — Готова съм и *още как*.

[1] Каква изненада (фр.). — Бел.прев. ↑

Колкото и да се старая, нещо не мога да се въодушевя от тази двойна среща. Вчера Франк и Луиза зачезнаха за час и половина, когато той я заведе да види картините му. Аз се отдадох на седящо съзерцание на спящите Хъни и Александър, което в началото беше миличко, но постепенно стана толкова тъпо и скучно, че накрая се присъединих към тях и задряхах, когато двамата ми единствени приятели в целия Лондон — двамата човека, които са ми най-близки — се върнаха, бях будна вече от двайсет минути и се гърчех в агонията на раздразнението. Проклетият Франк, да ми съсипе женския следобед. Сканирах лицата им за следи от вина (целенасочено, понеже доколкото ми е известно, Франк е опериран от чувство за вина), както и за признаци на целуване, но не ми се отдаде голяма възможност, понеже Луиза си тръгна след десетина минути, а Франк веднага се върна в ателието си. Мери беше в хола — бях я помолила да дойде, понеже си мислех — надявах, — че двете с Лу може отново да се напием и да прекараме още един забавен, глупав следобед, — така че дори не можах да задам въпросите, които ме мъчеха. Кое не е задължително. Невежеството е блаженство, а отстъплението от него поражда съмнение. Винаги съществува възможността да си останал с погрешно впечатление.

Луиза нарами Александър и си го закара вкъщи, а аз останах да тъна в такава самота и сръдня, в каквито отдавна не бях изпадала. Известно време седях и пих чай с Мери, а после й платих, благодарих ѝ за ненужното разкарване и я помолих да дойде утре вечер — нощта на двойната среща и си легнах заедно с Хъни. Не съм чула кога Франк се е прибрал. Не знам дали изобщо се е прибрал.

Ето ме двайсет и четири часа по-късно, мъчейки се отново да се приготвя; чувствайки отново, че сърцето ми не е в тая работа. Абе, защо изобщо човек трябва да ходи по срещи? Какво толкова лошо има

да си сам и доволен? И гърне без похлупак? Нищо, въздъхвам, като очертавам лявата си вежда, нищо лошо няма, ако си доволен. Но аз не съм. Не искам да прекарам остатъка от живота си сама, без секс, отново самота. А пък си имам и нужди, както би казал комшията Тим. (Днес жена му се върна от Майорка и аз почувствах странно присвиване под лъжичката, докато ги гледах как се натовариха дружно в абсурдната си кола, несъмнено потегляйки на празничен обяд. Глупавият, недодялан Тим, прекалено гримираната му жена, двамата им сгърбени, дресирани синове... толкова спретнати, тъпи и смотани. За части от секундата бях готова да си разменим местата, с който и да е от тях.)

Нещо не сполучих със сенките и сега приличам на Джоан Колинс. Попивам излишъка и се поглеждам критично в огледалото в банята. Аз или някоя двайсет и три годишна куха лейка с приказни цици? Никаква конкуренция. Къде ти? Ако бях мъж, моментално щях да се ориентирам към малоумницата с наперчените цици. Честно казано, изборът не е кой знае какъв. Като заговорихме за лесбийки, не е зле да взема да звънна на добрата стара Барбара. Може пък да стана вярната компаньонка на добрата стара Барбара.

Вече започвам да се депресирам, а още не съм се облякла. Лу ми се обади този следобед, за да ме анкетира кой „стил“ е любимият на Франк — че аз откъде да знам? Женственият, рекох й. Стилът с подчертана вагина. Не си прави труда да се контиш, казах й. Тя се изкиска глупаво и заяви, че излизала на пазар. Междувременно, мразя всичките си рокли, а просто не съм в състояние да наподобя любимия стил на Янгста. Просто ми е минало времето преди двайсет години. Защо се каня да прекарам вечерта с мъж, чийто речник ме озадачава, а жестовете му ми се виждат смешни?

Сега сме на етап молив за устни и се усмихвам, като си спомням съвършената имитация на Франк на превзетите речитативи на Янгста. Усмихвам се и не знам как, но тутакси се разбуждам. Горестта, казвам си. Трябва да го превъзмогнеш, каквото и да е то. Не си длъжна да даваш обет за целомъдрие или да станеш лесбийка, или да се хванеш с женен мъж. Поканена си на среща от симпатичен и свободен мъж, който очевидно проявява интерес към теб. Сега се стегни. Гримирай се, избери най-сексапилната си рокля и бъди благодарни, че

ти е излязъл късметът. Хвърли се в живота. Бъди фантастична. Създай впечатление, че си мръсна свалка.

Чувам, че входната врата се затръшва, след което Франк, когото не съм виждала от вчера по обяд започва да си бърби с Мери и Хъни на долния етаж. Чувам го как се изкачва и вика името ми.

— В банята съм — провиквам се аз, — приготвям се.

— Хайде да отидем заедно — обажда се той иззад вратата. — Луиза и, ъ, диджеят, ще дойдат от Риджънтс Парк Роуд.

— Добре. Идвам след десет минути.

— Не бързай — аз трябва да взема душ и да се избърсна и така нататък. Да се преоблека. Ще те чакам в хола. Но нали ще повикаш такси, ако се приготвиш първа?

— Добре. — Защо полага такива усилия? Обикновено когато отива на среща, Франк си измива зъбите и евентуално — *евентуално* — си сменя тениската. Осъзнавам, че май много се напруга за Луиза. И какво от това? Какво от това, по дяволите? Аз пък полагам усилия за Ейдриън. И тутакси ми става ясно, че ще се възползвам от всички възможности.

Наистина се радвам, че умея да се гримирам както трябва. Почиствам лицето си от скромния, естествен, дискретен първи опит и приготвям четките и палитрата си за втория опит, а именно, да си изрисувам чисто ново лице. Бръквам в чантичката с гримове ми: така, казвам си, а стомахът ми се свива. Така. Коректор. Отразяващ светлината фон дьо тен, нюансиран. Touche Eclat.^[1] Малко пудра по носа и брадичката. (О, да, аз мога да бъда истински професионалист: юношеството ми в Париж не е било напразно.) Бузите: с моите два ружа мога да си изрисувам скули като ножове, и веднага го правя. Нови вежди, с помощта на пинсети, малко кафяви сенки и твърд молив: прави и сериозни, в стила на жената вамп. Идва ред на котешките очи: три цвята сенки, които променят изцяло формата на очите ми и ги превръщат в издължени, изписани бадеми.

Щипци за мигли. Три слоя спирала и гребен за мигли. И вазелин на устните, понеже не искам да приличам на проститутка. Отстъпвам крачка назад и се люблювам на творението си: фантастично е. Петзвездно изпълнение. В огледалото ме посреща увереното, нацупено, страстно лице на някаква страшна мацка. Не я познавам, но

е много хубава и ми намига. Моята работа е свършена. Прибирам четките и палитрата в чантичката и угасям лампата.

— Леле — възкликва Франк, като ме оглежда някак тържествено. — Как само си се изтупала.

— Реших да се постарая — отвръщам небрежно, като че ли вече не ме боли физиономията от двата тона грим. — Нали разбираш, за кавалера ми. За Ейдриън. За моя пич и половина. Сексапилния Ейдриън, по когото лудеят всички жени. Също като теб, както виждам. Колко мило. Ризата нова ли е?

— Да — свива рамена Франк. Пастелносинята му риза подчертава сивия цвят на очите му. — Но не е същото, май никога не съм те виждал гримирана както трябва. Като богиня на изкушението. — Хили се, но същевременно ме зяпа опулено и аз моментално решавам, че съм прекалила с кранчето. — Роклята нова ли?

— Тази? — Сега е мой ред да свия рамена. — Ами! Напротив, на сто години е. — Облечена съм — и вече се чувствам леко неловко — в черна рокля с корсет, купена преди две години в момент на умопомрачение. (Наложи се Мери да дойде да ми издърпа връзките на корсета, а аз влязох в ролята на Скарлет О'Хара.) И все пак, както се получава с повечето вечерни рокли, тази е доста внушителна: гърдите щръкват нагоре, задникът хвърква назад, с ръкави е, така че скрихме началната фаза на отпускане на трийсет и осем годишната възраст, и дълга права пола, така че и краката са скрити. Много е секси тая рокля, но ме кара да се чувствам малко изложена на показ. Мисълта ми е, цялата тази плът дава твърде много информация. Твърде много информация, прекалено отрано.

— И си пораснала на височина — подхвърля Франк, без да откъсва поглед от мен, като сега оглежда сексапилните ми патъци, тесни черни велурени ботуши с остри муцунки и убийствени токчета. Краката отсега ме болят и ще бъде фатална грешка, ако ни се наложи да вървим пеш или — боже опази — да танцуваме. Много, много се надявам моят кавалер диджей да не ни завлече да танцуваме. Глупаво е, но чак сега се замислих за това.

Франк поглежда колената ми, после часовника си.

— Страшни патъци. Повика ли такси?

— Да, ще бъде тук до десет минути.

Франк кръстосва из хола като малко дете.

— Успокой се, Франк, няма да закъснеем.

Той се усмихва мимоходом и продължава да крачи. Никога не съм го виждала изпълнен с толкова нетърпение за среща, особено като се има предвид, че вчера вече се видя с Луиза. Даже тази сутрин, вероятно, ако действително не се е прибирал мръсният, отвратителен нерез. С този тесен корсет от китови кости ще бъде самоубийство да въздъхна, затова не въздъхвам. Вместо това обличам розовото си кадифено палто — любимото ми палто, с широк колан и без копчета.

Двайсет леко неловки минути по-късно в таксито — той зает с нещо свое, аз копнея да го попитам за Луиза, но размислям, за да не би да чуя нещо, което няма да ми хареса пристигаме пред „Мелън“, който се пръска по шевовете от млади дупета с ексцентрично лицево окосмяване (момчетата) и лицеви пиърсинги (момичетата) и глупави плитки панталони (и двата пола).

— Имам чувството, че съм дошла да прибера дъщеря си от училищна дискотека — мрънкам аз. — Идеята май не беше много добра. Какво правя тук и облечена по този начин?

— Аз пък се чувствам все едно си ме увила с панделка и си ме поднесла на приятелката си — подхвърля Франк първото завършено изречение от двайсет минути насам, но аз не му обръщам внимание.

— Здравейте — казвам. — Дойдох да прибера Хъни от пети клас. Честно, Франк, чувствам се древна.

— Ако това беше училищна дискотека, ти щеше да си майката, в която са влюбени всички момчета — отбелязва милостиво Франк, — така че не се тревожи. Хайде — добавя и ме дарява с най-хубавата усмивка за тази вечер, като ме улавя за ръката. — Дай да ги потърсим.

Промушваме се и криволичим през блъсканицата от хора, които стоят рамо до рамо и се надвикват иззад козите си брадички. Музиката е много висока; декорът индустриален: бетон, само сива боя, голи тръби. (Интересно как този стил никога не минава от мода: ходила съм на такива места преди петнайсет години. Още тогава смятахме, че е страшно модерен.) Но след като се премине през кошмарния бар, заведението се отваря към нещо като салон. Ъгловата редица бетонни маси, корави наглед столове и функционални, кафяви пейки — в никакъв случай уютното местенце, за което сте си мечтали, но по-

добре от нищо, а Ейдриън и Луиза вече седят на малка четириъгълна маса и пият коктейли от дуралексови чаши. Ние ги виждаме първи. Топлата, суха ръка на Франк се стяга едва-едва около моята, а после я пуска.

— Охо — Ейдриън подсвирква шумно и се изправя на крака. — Изглеждаш страхотно. — Произнася думите със съвсем обикновен провинциален глас, след което бърза да се поправи, задавен. — Мноу си яка — изтърсва, което ме озадачава сериозно.

Целувам го за поздрав разколебана. Мисля да си остана с палтото известно време. Един фуркет от кока ми се забива в черепа.

— Здравей — казва Франк на Луиза с нисък глас. Тя изглежда изключително хубава, като цвете или ангел, с тази излъчваща свежест, русокоса чистота, но с убийствено тяло. Един поглед ми е достатъчен, за да се почувствам прекалено натруфена. Плиткият ѝ, бродиран панталон на „Мариши“ показва завидно плосък и бронзиран корем. Свободната безръкавна блузка подчертава стегнатите ѝ, високи гърди и изваяни ръце. Очите ѝ са съвършен пример за стила. Цели три часа се гримирах, за да изглеждам все едно съм без грим, който е толкова популярен сред мъжете, които се кълнат, че тези жени са природни красавици, докато случайно не ги видят без грим и изпаднат в потрес и шок. Но Луиза е родена красавица. Дори без грим тя изглежда като по-красив, по-нежен, по-свеж вариант на Мадона. А гримирана е направо сензационна.

Чувствам се ужасно наконтена и неестествена. Дори палтото ми е по-подходящо за опера.

— Изглеждаш *страхотно* — прошепва ѝ Франк.

Всички приказваме като тийнейджъри на първа среща.

— И ти не изглеждаш зле — пошепва Луиза изпод спуснати мигли. — Ела да седнеш.

Ейдриън потупва пейката до себе си, така че и аз сядам. Уви, не мога да отвърна на неясния му комплимент. Моят кавалер прилича на задник, както би се изразил Франк. Сигурно е красив изпод чула, но явно много държи да съсипва външния си вид с купища гротескни аксесоари. Първият проблем е лицевото окосмяване. В чест на нашата среща Ейдриан си е подкастрил брадичката, която сега е съвсем миниатюрна, малка туфичка черни косми, щръкнали като израстък или размазана буболечка на иначе доста представителната му челюст. Носи

грамадни бледорозови пластмасови очила а ла Боно, вследствие на което зелените му очи приличат на заешки. Освен това, ако има един човек, когото не мога да понасям физически, това е Боно (Боно! Какво им става на тези хора?), така че алузията не ме впечатлява. Всъщност, даже ми напомня на насекомите с големи оцъкдени очи. По-надолу имаме златни ланци на врата и ръцете и бежов анцуг, очевидно два номера по-голям, макар и непонятно тесен в ханша, както забелязвам, плъзгайки поглед натам. Е, поне му е удобно, при това е облякъл горницето на голо, така че се виждат добре развитите му, обвеяни от фитнес залата гърди, което е относително секси. Но поради напредналата си възраст, вместо да се съсредоточа върху съвършените мускули, аз си го представям мечтателно в чифт окъсани дънки и кашмирен пуловер. Защо носи толкова много пръстени по ръцете си? Дали няма камбанки и по пръстите на краката? И никога ли не е гледал Али Джи, за бога?

— К'во ще пиеш? — пита Ейдриън, притискайки бедрото си до моето.

— Коктейл с шампанско, моля.

— Не и тук, друже — размива се той. Друже! Мъжете, които използват обръщението „друже“, трябва да бъдат разстрелвани.

— Тогава чаша шампанско, братле.

— За мен също — обажда се Луиза. — Здравей, Стела. Изглеждаш фантастично.

— Мерси. Ти също.

— За мен хоегартен — казва Франк. Наблюдава ме с любопитство, сякаш едва се сдържа да не прихне.

Хората сноват нагоре-надолу край нашата маса: все едно сме в зоологическата градина. Ама че необикновени създания. Но не става ясно защо Ейдриън е избрал заведението: той се вписва идеално. От време на време се откъсва от откровено вялия разговор — Франк необяснимо напрегнат, докато очаква напитките, Луиза прекалено бърлива, Янгста твърде превъзбуден, а аз развеселена от неговите абсурдни знаци с ръце или фъфленето на нечленоразделни фрази. Франк като че ли познава един-двама човека. Ние с Луиза седим в безмълвно благоговение, щастливи, че са ни извели.

— Гладен съм — изгърсва накрая Франк. — И съм убеден, без да питам, че Стела също умира от глад. Какъв е планът, друже?

— Мислех да разпуснем малко, а, друже? — отвърща Ейдриън.
— А после да мушнем нещо по пътя. Бачкането ми почва в единайсет.
— Измъква от джоба си едно тесте флаери. — Ето, всички сте в списъка. Във ВИП залата. Всички екстри, нали ме разбираш? — Изсумтява многозначително и се ухилва.

О, не, само не наркотици. Не, не и пак не. Ненавиждам наркотиците — те заемат челното място в моя списък на нещата, които са забранени за хората над трийсет и пет. (На първите три позиции: 1. Наркотици. 2. Тантристки секс. 3. Руси кичури — всякакви прически, предполагащи щедро използване на „продукти“. И това е само върхът на един огромен айсберг.) Всичките тези мъже на средна възраст в гъзарски костюми, които виждате да препускат из Сохо напълно изперкали, ме карат да се чувствам потисната. И мъжкарите около трийсетте, дето гълтат екстази и се вихрят в еснафските си холове, спретнати в дънкови гащеризони, размахват ръце като шимпанзета и се преструват, че е 1988-ма, косата им не оредява и че животът не ги е разочаровал... Можете ли да си представите по-тъжна и по-жалка гледка? Но още по-тъжни са онези, които са прекарвали юношеството си в зубрене и дисекции на бозайници (вместо да се друсат и да бягат от училище, което е френската запазена марка: така ни минава овреме) и които сега се клатушкат натъпкани с кокаин до козирката, убедени, че най-сетне са станали „готини“ на четирийсет и две годишна възраст — ужас. Познавам много такива покрай Доминик, който не се лишаваше от някоя и друга линия от време на време и други мъжки лудории с клиентите си, включващи екстази. После винаги се прибираше надървен и започваше да ме лигави, а докато се разбудех достатъчно, за да отвърна на породените от наркотиците плътски пориви, пенисът му вече се беше сбръчкал — екстаз и то действа така — и приличаше на малък плужек. Мъничък, лигав плужек. Изобщо не ви трябва да възприемате пениса на партньора си като малък плужек, повярвайте ми: никак даже.

Знам, че това не е проява на толерантно мислене — убедена съм, че милиони очарователни хора на моята възраст взимат наркотици — но смятам, че има определени неща, върху които младостта държи монопол, и наркотиците са едно от тях. Това, което е забавно, щуро и готино на двайсет и една, просто изглежда отчаяно и тъжно до сълзи на същата възраст, умножена по две. Отврат. И проклетото кокаиново

плещене, от което ти иде да си откъснеш ушите и да ги захвърлиш в потрес на пода... О, по дяволите. Наркотици. На всичкото отгоре сега май ще се окажем най-дъртите купонджии в града. Трябваше да се сетя. Черешката на върха на сладоледа на моята вечер.

Отиваме да вечеряме в един от онези шикозни ресторанти, където пускат само с кожени палта и в никакъв случай по маратонки и където сервират отвратителна храна. Двете с Луиза се шмугваме в тоалетната веднага, щом ни настаняват на масата.

— Е — подхвърля тя от кабинката до моята.

— Е — отговарям аз.

И двете започваме да пишкаме в съвършен унисон.

— Струва ми се, че вечерта върви по ноти.

— Ммм.

— Ейдриън много те харесва.

— Колко мило.

Следва шумолене с хартията, пускане на водата. Някаква жена през две кабинки пърди като тромпет. Открай време се чудя дали хората си пазят гръмогласните пръдни за посещенията на ресторанти, чиито тоалетни винаги са пълни с жени, които явно са имали сериозни проблеми със задържането на газове до мига, в който положат бутове на дървената седалка на обществената тоалетна.

С Лу се срещаме отново на умивалника. Моето странно, изкусително, нацупено лице ме посреща в огледалото и леко ме стряска. Двете се споглеждаме и разменяме крива усмивка. Жената в тоалетната вече стене от удоволствие или вероятно от облекчение: звучи така, сякаш току-що е свършила. Двете с Лу започваме да се кискаме, докато мием ръцете си. После тя разбухва русите си къдрици и отваря широко уста, за да огледа зъбите си за остатъци от спанак.

— Как мислиш, Франк дали ме харесва? — пита тя.

— Да.

— Не, искам да кажа, мислиш ли, че той ме харесва, ъ, в онзи смисъл?

— Да. — Освежавам ружа си. — Убедена съм, че те харесва. Нали имаш ва... нали имаш интимни части?

— Стела!

— Какво? Говоря сериозно.

— Наистина ли смяташ, че той ме харесва?

— Господи, Лу, нали току-що ти повторих същото?

— Ама сигурна ли си — казва тя, като ме сграбчва над лакътя, — че не възразяваш? Просто ми се виждаш някак в странно настроение.

— Вероятно защото изслушах половинчасова лекция за хип-хопа — усмихвам се аз. — Извинявай. Но това изпълнение ме развесели — добавям, сочейки кабинката с озвучителката.

— Трябва да ти кажа, че Ейдриън наистина те харесва.

— Ако бях глуха, щяхме да сме идеалната двойка.

— Значи си съвсем сигурна, че не възразяваш? За Франки?

Охо, значи минахме на Франки? Въздъхвам мощно и отчаяно, в смисъл „изобщо не ми пука“.

— Убедена съм. Престани да ме питаш, Лу.

— Той е *толкова страхотен* — възкликва тя с блажена усмивка, както някой прероден християнин би казал за Исус Христос.

— Ммм. Не е чак *толкова страхотен*, Лу. — Да й кажа ли? Или не? Много се изкушавам. Но после си напомням, че Франк никога не се е държал лошо с мен, че неговият личен живот не е моя работа и че наистина не бива да съсипвам вечерта на приятелката си. Което не означава, че не съм изкушена. Но устоявам.

— Какво стана вчера? — питам, като разпускам косата си и я вдигам отново този път по-небрежно за допълнителен сексапил. — Когато отиде да разгледаш картините му?

— Картините му са страхотни, нали? Просто страхотни — превъзнася се Луиза. — Трябва да ти призна, че харесвам старото изобразително изкуство. Умението да боравиш с четките. И боите. Или с двете. Виждала ли си скиците му? Прекрасни са. Твоята е очарователна...

— Моята? Той никога не ме е рисувал. Рисува крави. Както сама си се убедила.

— Да, но има една малка на теб и Хъни. Сигурно си я виждала?

— А, онази ли? — бързам да излъжа аз. Мисълта, че Франк има моя тайна рисунка, със или без Хъни, ми вдъхва мъничка тръпка, която не желая да обсъждам с Лу. — А след това?

— Кога?

— Вчера. След като се налюбува на кравите му, в това число и на мен.

— А — изкисква се тя. — Ами, пихме чай и аз му разказах всичко за себе си.

— Включително как таткото на Алекс те е зарязал?

— О, да. Той прояви такова съчувствие. Едно от нещата — от многото неща, — които харесвам в него, е, че май наистина е добросърдечен. Но сдържан, а не лигав, мазен и отвратителен. Не мислиш ли?

— В известна степен. — Прехапвам си езика, макар да трябва да кажа, че лицемерието на Франк е достойно за награда. — На повърхността.

— Какво имаш предвид?

— Нищо.

Лу свива рамена и затваря капачето на пудриерата си.

— А после — продължава тя — той ме целуна.

Ъх. Ъх. От друга страна, ако има нещо, което обичам, то е щипка цитати от песни, хвърлена в разговора.

— Как те целуна? — питам.

— С уста — отвърща Луиза, ухилена. — С устни.

— Хм — подхвърлям аз. — Нормална целувка? Понеже Франк ми се вижда способен на винена целувка.

— Какво е винена целувка?

— Ами нали знаеш, когато мъжът си въобразява, че е страшно секси и изтънчено да напълни устата ти с вино като част от целувката. Забелязала съм, че го правят хората, които се мислят за сексуални виртуози.

— О, боже — пошепва Луиза. — Че още ли са на мода тези неща?

— Май че да. Въобразяват си, че е разюздано. Диво.

— Правила съм го веднъж с крушовица. Когато бях ученичка.

— Точно така. Това е част от проблема — никой не те целува с шато д'икем. Аз съм опитвала с евтино бяло вино и щом виното е гадно, накрая неминуемо се олигавяш, а целувачът се опитва да оближе потеклото вино.

— Като куче.

— Именно. Всъщност, даже се изненадах, че доктор Купър не включи в репертоара си винената целувка.

— Като съдя по описанието, той е повече от типа „гол масаж с ароматични масла“.

— О, господи! Гол масаж с ароматични масла! И на шишенцата задължително пише „Чувственост“.

— Чуувственност — прошепва Луиза а ла Кенет Уилямс.

Двете избухваме в див кикот.

— Чуувствен гол масаж с ароматични масла — изквичава Луиза.

— И мъжът обикновено не го бива и непрекъснато ти повтаря „отпусни се“ с дрезгав глас, докато те мачка и меси все едно си тесто. А маслото ти влиза в дупето и ти става гадно.

— Проклетите масла — заявявам аз. — И ти се гърчиш с омазан задник. А после два дни трябва да се разхождаш — да се плъзгаш — воняща на чили.

Луиза кима в знак на съгласие. Двете продължаваме да освежаваме грима си. Ей затова я харесвам — понеже разбира гадостта на голия масаж с ароматични масла.

— С език ли беше? — питам мимоходом аз, след значителна пауза. — Целувката с Франк, имам предвид. Без вино — което може само да ме радва, — но с език ли?

— Не, Стела — размива се тя. — Беше по-скоро приятелска целувка за довиждане. Но по устата. Е, като казвам „той ме целуна“ — всъщност аз го целунах, а той ми отвърна.

— Ясно.

— Беше съвсем за кратко, но явно много го бива.

— Сериозно?

— Да — възкликва тя. — Има опит.

— Безспорно — съгласявам се аз. — Хайде да се връщаме на масата, а?

В този момент излиза жената от кабинката на срама.

— Отвратително — изсумтява тя. — Има си време и място за този род разговори.

— Бобът е много особен плод — подхвърля Луиза.

— Колкото повече ядеш, толкова повече пръцкаш — довършвам аз.

Изнасяме се от тоалетната, превивайки се от смях на тази детинщина. Напук на себе си се развеселявам.

Забелязала съм, че хората, които прекарват много време в шумна обстановка — нощни клубове, примерно — хич не ги бива в разговорите. Ейдриън е почти неспособен да говори със завършени изречения, макар че на етапа на десерта става много физически демонстративен (което сигурно има връзка с двете посещения на тоалетната и завръщане с необичайно оживен вид). Най-напред отмята един немирн кичур коса от бузата ми, после се заема да ме храни с хапки от неговия сладкиш (което звучи като много гнусен евфемизъм — „Нахрани ме с твоя сладкиш, скъпи“ — но не е) и накрая завършва с яростно настъпване по краката, на което се мъча да устоя, докато се тревожа, че грамадните му маратонки ще ми съсипят ботушките. Франк, който си е изпуснал салфетката, вижда играта отблизо и се появява изпод масата с вид на буреносен облак, което ме хвърля в превъзходно настроение.

— Е — казва той, като премията ръка през рамената на Луиза, така че лявата му ръка се оказва небрежно положена върху гърдата ѝ. — Сега накъде?

— Данданията — заявява Ейдриън, като се опитва да приложи същия номер с *неговата* ръка. За съжаление моите гърди са значително по-големи от тези на Лу, макар и не толкова наперчени, така че случайно ме хваща за цицата.

— Мамка му. Извинявай — възкликва той, макар че по някаква непонятна причина му отнема известно време, докато двигателните му функции догонят мисловния му процес, така че макар и ужасен, той продължава все още да стиска и мачка лявата ми гърда, все едно е някакъв плод. Смутен, той я стисва още веднъж, макар и твърде силно, за да ми е по вкуса.

— Хм — подхвърлям аз, — ако обичаш?

— Извинявай — изтърсва безпомощно Ейдриън, все още необяснимо прикачен към гърдата ми.

Франк се присяга през масата и издърпва ръката му.

— Майка му стара — промърморва той на най-дивия диалект, който съм чувала някога. — Ще ти размажа мутрата.

— Не исках да... — подхваща Ейдриън. — Извинявай, друже. Сигурно е от хапчето.

— Няма нищо — казвам аз, обзета от непреодолимо желание да се засмея. Намигам на Франк, моят герой, на когото никак не му е забавно, макар че Луиза се хили като тиква.

— Страшни балкони, како — изкисква се тя. Само че кикотенето се разтяга и преминава в ужасно грухтене.

— О, боже мой — изчервява се тя. — Не мога да повярвам, че го направих. Като някакво гадно прасе. Много, много съжалявам.

— На мен пък ми се видя секси — подхвърля Франк, поглежда ме и пуска полака най-палавата си усмивка.

— Млъквай, Франк. Никой не го интересува — срязвам го аз, но в корема ми се надига пристъп на кикот.

— Та — продължавам и се ухилвам на Ейдриън като някаква малоумница, която от всичко на света най-много обича да ѝ мачкат гърдите, докато похапва тарталета — какво искаше да кажеш?

— Ъ, да. Данданията. Там ще пускам довечера. В началото ще е малко умряло, но пиячката ви е без пари.

— Ти откъде си? — питам го аз. — Понеже акцентът ти, ъ, варира.

— Познай сама, любов моя — отвърща Ейдриън, сега с диалект на уелски фермер. Сигурно е от наркотиците.

— Хайде да тръгваме, а? — обажда се Франк, изгубил търпение. — Порка ми се.

Двамата с Луиза поемат надолу по улицата, ръка за ръка. За да не изоставам и вероятно обезумяла от четирите чаши червено вино, които изгълтах с вечерята, аз стисвам здраво дупето на Ейдриън, когато четиримата се изтъпанваме на Грейт Ийстърн Роуд, за да хванем такси.

— Само така — заявява щастлив Ейдриън и обръща глава, така че устните ни да се докоснат.

— Ммм — прошепвам дрезгаво. — Много гот.

Но все още ми иде да се разсмея, особено когато зървам изражението на Франк, вторачен настойчиво в мен под ръмяция ситен дъжд. Е, като си помисля, че само допреди два часа треперех от ужас как ще се развият събитията, май отбелязах голям напредък.

Данданията е името на купона, който се състои в огромен нощен гей клуб със сладкото име „Юмрукът“. Янгста — който определено престава да бъде Ейдриън в мига, щом приближаваме вратата — ще пуска в голямата зала на приземния етаж, но явно има още два етажа, където пускат и надявам се *по-милостива* музика. В момента си мечтая за няколко парчета на Шарл Азнавур, но няма значение; трябва да се преборя с моя гротесков музикален вкус, а какъв по-добър начин да разширя кръгозора си от два щастливи часа, прекарани в слушане на „яко дънене“, както очевидно се нарича стилът?

Янгста ни настанява на бара на приземния етаж, поръчва ни напитки и се изнася да бърничка нещо зад колоните, като ми лепва небрежна, леко разцентрована целувка на устните и обещава да се върне след малко, нали? Изглежда доста готин тук, на своя територия и ми става приятно, че се сетих да го хвана за дупето. Добре де, почти приятно. Не преливам от щастие, но нали знаете.

Луиза, Франк и аз се настаняваме — плътно един до друг, много уютно — и се оглеждаме. Клубът започва да се пълни и почти всички тук са поне десетина години по-млади от нас. Което не е чудно: от години не съм стъпвала в нощен клуб и макар да се вписва добре в обстановката, знам, че и Франк няма навика да обикаля нощните клубове. Луиза не може да повярва на очите си: извива врат като луда, попивайки новите впечатления, като от време на време пошепва, че това е голямо разнообразие на фона на „Щастливите зайчета“ и седенето сама с чаша екологично чист чай, украсявайки шапки и че се чувства много, много стара.

— Дори не знам какви са тези напитки — казва тя, сочейки група млади хора, които носят нещо като бирени бутилки, пълни с течности в пастелни цветове. — Чувствам се като собствената ми баба.

— Водка и плодов сок — обяснява Франк. — Или ром и някакъв разремител. Не ходиш ли на кръчма?

— О — обажда се Луиза. — Ясно. Не, не ходя на кръчма. Нямам с кого. Е, нямах — засиява насреща му тя. — Досега. — И продължава да оглежда съклубниците ни. — Ама защо всички тук изглеждат толкова отнесени? Всичките ли са друсани? Изобщо не им разбирам от приказките.

— Някои са дрогирани — отговаря Франк. — Не всички. Повечето по принцип си изглеждат по този начин.

— Хората вече не си дават зор, нали? — продължава тя. — Мисълта ми е, по наше време, когато излизахме на дискотека, се контехме часове наред. Особено когато си падах по готиката.

— Какво? — питам аз.

— Особено когато си падах по готиката.

— Ти? — възкликва невярващ Франк.

— Да. — Лу свива рамена. — И ми трябваха часове, докато се приготвя — първо мацането, после косата. Но тези момичета тук с дънки и тениски ме отчайват.

— Бляскави дънки и тениски — отбелязвам аз. — И да не си помислиш, че си купуват маратонките от „Асда“. Но съм съгласна с теб. Тоя дансинг не може да се нарече океан от красота и стил, нали? Макар че и готиката не е цвете за мирисане.

Франк се размива.

— Увлечението ми не трая много дълго — продължава Луиза. — Мисълта ми беше, че малко пайети тук-там няма да са излишни. Но обичах да се контя. Тук никой не е облечен както трябва. Освен теб, Стела.

— По грешка — отворявам аз. — Просто не допусках, че ще се озовем в клуб. Ако знаех, щях да облека нещо по-удобно. Примерно дълго черно палто и вампирски зъби, за да ти помогна да се почувстваш у дома, мадам.

Лу прави физиономия и ми се оплезва.

Все още си седя с розовото кадифено палто и вече ми става доста топло. Но да стана и облека половин акър плът веднага ще ме нарочи като някаква трагична бабушкера, тръгнала да сваля пичове, затова дори не посягам да развържа колана.

Пристигат още коктейли, както и едно дискретно малко хартиено пликче с кокаин, подарък от Янгста, пхнато в ръката ми от невероятно порядъчен наглед тип с шапка.

— Леле — подхвърлям на Франк и Лу. — Май забих гадже.

Франк поглежда стиснатата ми ръка с изражение, което казва „Можеш да го вземеш или да го върнеш“.

— Какво е това?

— Чарли — казвам, сочейки мъжа с шапката. — Два грама, той така каза, което, доколкото си спомням, е доста нещо. Искаш ли мъничко?

— Не знам откъде е дошъл — заявява Луиза. — Може да е некачествен и тогава ще умреш или ще се осакатиш за цял живот. Аз лично никога не съм взимала.

— Не го избивай на мелодрами — скастриям я аз. — Убедена съм, че не е некачествен. Това сигурно е дилърът на заведението и явно познава Ейдриън. Е, какво ще го правя, щом ти не искаш? Аз също не взимам наркотици.

— Я стига — обажда се Франк. — Не мога да повярвам.

— Кога си ме виждал да взимам наркотици?

— Никога, но то е понеже все си седиш вкъщи.

— Ами, просто си имам теория за зрелите хора и наркотиците. Смятам, че е тъпо и затова не употребявам.

— И откога така? — интересува се Франк.

— От десетина години. Даже повече, струва ми се. Ти искаш ли мъничко?

— Да, ще дръпна една линия — казва Франк. — Дай насам, божичко, не мога да повярвам, че седя тук с две пуританки.

Луиза отпива глътка шампанско.

— Аз не съм пуританка — заявява тя, като хвърля на Франк много предизвикателен, мръсен поглед и поставя ръка високо горе на бедрото му.

— Така ли? — подхвърля небрежно Франк.

— Така — намесвам се услужливо аз, разстроена от израженията на лицата им. — Тя си пада по готиката.

— Така — повтаря като ехо Луиза, после сграбчва главата му и го целува с език. Цяла вечност. Пред мен. Език, език, език. Той отвърща на целувката ѝ. С език, после обхваща устните ѝ със своите, бавно, продължително, след което тя така го наgrabва, че мен ме хваща страх да не му изяде лицето. Наблюдавам ставащото с удивление, но не откъсвам очи, ами гледам, потресена, ужасена, възмутена.

После придърпвам малкото бяло пликче с кокаина и ставам. Франк има любезността да погледне нагоре и да измърмори:

— Къде отиваш?

— Да се надрусам.

Той се отдръпна за секунда от Луиза, за да даде почивка на мускулите на езика си. Лицето му носи кошмарното изражение на мъж с ерекция.

— Ама ти току-що каза, че не взимаш наркотици.

— Размислих. Промяна в позицията. Чао.

И се изнасям, с плика в ръка, да търся тоалетната.

Когато се отдалечавам на безопасно разстояние, се обръщам да ги погледна. Главата на Луиза е облежната на ръката на Франк. Все още са на етап свалки и, ъ, езици.

[1] Леко докосване (фр.). — Бел.прев. ↑

Нощният клуб е огромен — чак губя ориентация — и колкото и да се мъча, не успявам да открия дамската тоалетна на партера, макар че трябва да има такава. Само че аз се въртя в омагьосан кръг, чувствайки се изгубена и обзета от паника. Заведението започва да се пълни и музиката гърми още по-силно: тежък ритъм без никаква мелодия, дан-дан-дан, все по-силно и по-силно, карайки цялото ти тяло да вибрира. Ейдриън спомена за „дълбок белгийски хауз“ на вечеря: сигурно е това. Ако е така, не мога да кажа, че ми харесва.

Решавам да се кача на горния етаж и поемам по металната стълба. На първия етаж е още по-фрашкано, хората висят по балконите и зяпат дансинга, където всички подскачат точно като маймуни. Числеността на тълпата и усещането за тревожност ме подтикват да се запитам дали не страдам от напреднала форма на клаустрофобия: не съм свикнала да се чувствам като сардина и не ми харесва — дори в училищната баня никога не е било толкова претъпкано. Продължавам да се движа, ако промъкването между хората може да се нарече „движене“, изкачвам още една стълба до втория етаж, където откривам помещението, което дочувам да наричат „чил рума“. Тук музиката определено гали ухото — някаква превзета мелодия, която ме подсеща за естествено раждане, оттам, много неприятно, за забавачката — но пак има страшно много хора, всичките видимо отнесени, всичките достатъчно млади, за да ми бъдат деца, като всичките: а) изглеждат не съвсем в час и б) ме гледат все едно съм някаква странна птица. Каквато сигурно съм. Но пак не успявам да намеря тоалетната.

Ето още една, по-малка стълба към третия етаж, по която поемам. Само че на върха ме очаква изненада: рус травестит за чудо и приказ с брокатени обувки на висок ток, невъзможно дълги крака, огромни, очертани с черен молив устни и гигантски розови островърхи нокти.

— Дааааа? — изръмжава тя.

— Търся дамската.

— Че аз да не съм мъжка, миличка — усмихва се хладно тя.

— Имам предвид тоалетната. Кенефа. Двете нули.

— Долу. На втория етаж. Тук е само за членове. Съжалявам, кукло — подхвърля провлечено тя, но по нищо не личи да съжалява и вече гледа през мен.

— За членове ли? — подхвърлям заядливо. — За малко да ти се вържа, с тоя тоалет.

На устните ѝ се появява оскъдна, невесела усмивка.

— И какво става тук? — продължавам да упорствам аз. Това е една от лошите ми черти: щом ми кажат, че нещо ми е забранено, го пожелавам повече от всичко друго. Детска му работа.

— Тук е само за хора с хомоориентация — обяснява тя. — Нашето малко убежище. Понеже твоята сган щурмува клуба всяка петък вечер.

— Тези тиквеници? Те не са моята сган. Моля ти се, пусни ме да вляза.

— Ти — заявява травеститът — не си хомо. Бягай — добавя, но вече без антипатия. Изглеждаме еднакво отегчени. — Не ти трябва.

— О, моля те. Долу ме хващат лудите. Не ми харесва нито музиката, нито народът. Май страдам от клаустрофобия. На всичкото отгоре приятелите ми се натискат. Ти поне си горе-долу на моята възраст. Пък и — чудейки се какво да кажа — напоследък се изкушавам да обърна резбата.

— С някоя надупчена мъжкарана от Стоуки ли? — пита тя, вдигайки изрисуваната си вежда и за първи път ме оглежда от главата до петите. — Не мисля, скъпа. Не и с това фантастично сако.

— Е, просто ми хрумна — предавам се аз. — Но така погледнато, не изглежда убийствено привлекателно, честно казано.

Този път тя наистина се размива, затова продължавам окуражена:

— Виж, казах го, за да доловиш някакъв полъх на хомоориентация откъм мен, та да ме пуснеш да вляза.

— Хмм — подхвърля тя.

— Хайде де — удрям го на молба аз. — Обожавам шантавите тоалети. И кабаретата. Баща ми ме води на шоуто с травестити от дванайсетгодишна. В Париж. Луда съм по тях. Веднага ще се почувствам като у дома си. *Моля ти се*, пусни ме да вляза.

— Хайде, влизай — въздъхва тя и се усмихва доста сърдечно. — А тоалетната е вляво, в дъното на коридора.

Засиявам щастливо.

— Благодаря — казвам. — Много благодаря. — Вмъквам се, но след две крачки се връщам при нея. — Искаш ли малко кокаин? — предлагам в израз на признателност. — Имам колкото щещ.

— Сигурно небето — прошепва тя и разцъфва — ми е изпратило ангел. Няма да откажа. Аз съм Реджина Бийвър, между другото. И съм влюбена в самото ти, госпожице френска.

— Стела.

Реджина тръгва пред мен. Третият етаж е по-малък, по-компактен от предишните два и е обзаведен с меки канапета и приглушено осветление. Тук няма много хора и дори е възможно, слава богу, да вървиш, без да се блъскаш в околните.

— Какво търсиш в заведение, което не ти харесва, фрашкана с кокаин? — пита Реджина, носейки се царствено през малката тълпа, отвърщайки на поздрави от всички страни.

— Ами, кавалерът ми е диджей на долния етаж, а нали ти казах, другите ми двама приятели се награбиха.

— Пресвета Дево — възкликва Реджина. — Да не ходиш с Янгста? Така нареченият. Случайно знам, че е най-малко на четирийсет и една.

— Не, не ходя с него. Просто излязохме.

— И аз ги знам тези работа — подхвърля Реджина. — С ръцете. Гледай.

От дясната ѝ страна има полилей с голяма стена.

— Гледай — повтаря тя. Свива пръсти и на стената се появява сянката на куче. — Йоу! Мъжки! Не се ебавай с моята кучка — изрича тя в съвършена имитация на кавалера ми.

Аз избухвам в неудържим кикот.

— Мога да правя и патици — казва Реджина и ми показва. — Смятам, че цялото това ръкомахане е много хитър начин да покажеш на „хорицата“, че можеш да правиш и трудните, примерно антилопата и вълка.

Вече наистина се задавам от смях, а Реджина продължава с представлението, като вече е забравила за стената и се е концентрирала върху възклицанията „Йоу“ и кълченето на пръстите в заека и

лисицата. — Ела миличка — казва тя, като се залива от смях. Има груб, продран глас. — Тоалетната ни зове.

— Значи го познаваш? — питам, като припкам след нея и се чувствам дребна като джудже — с тези токове е висока поне метър и деветдесет.

— О, да — заявява тя. — Това е тоалетната. — Оглежда ме критично. — Не бих допуснала, че е твой тип.

Вмъкваме се в една малка, вмирисана на пикоч тоалетна.

— Пригответи линиите — нарежда Реджина.

— Я по-добре го направи ти. Забравила съм как става.

Тя разпределя кокаина с умели движения с помощта на моята клиентска карта от Сейнсбъри („О, я виж ти. Вече не сме в Канзас, а Тото?“). Реджина смръква две дебели магистрали, докато аз се задоволявам с една по-мъничка. Всяка нейна дума ме кара да се заливам от смях. Рева като морж всеки път, когато тя отваря мръсната си уста. Трябва да доведе татко тук, мисля си — много ще му хареса.

Отново се закатерваме по стълбите.

— Оттук — казва Реджина. — Това е пиано барът. Мисля, че ще ти хареса. Моят номер е след десетина минути. Кажи на Кевин зад бара, че си с мен.

Разтварям мръсните завеси и — хоп, гуспойце! — въздъхвам блажено. Това вече е друго нещо. Намирам се в малка квадратна стая, осветена в червено, с малка сцена, пет или шест маси пред нея и бар в дъното. До сцената има пиано, малък роял, на който свири плешив мъж на средна възраст. Друг травестит, накипен в зелени пайети и черна мрежа, пее, облегат на пианото. Думите — някаква прелестна стара песен за мъжа, който разбива сърцето ѝ — ме карат да настръхна. Аз съм в рая. Ако всички нощни клубове бяха като този, щях да се превърна в нощна птица.

Наистина сияя от щастие като малоумна. Всички останали тук — смесица от най-различни мъже, млади, на средна възраст, стари, дебели, слаби, невзрачни и две жени (значи все пак допускат жени) — като че ли също сияят от щастие. Помещението жужи от дружески разговори и усещане за очакване. Приближавам се до бара и се представям на Кевин — невероятно дебел, с грамаден гръден кош и гола глава — който ми налива двоен джин с тоник и отказва да прибере парите ми.

На сцената излиза някакъв мъж. Обявява половинчасово изпълнение на „нашите тукашни богини“, последвано от волна програма. Аз гаврътвам питието си на две глътки, за момент се сещам за Ейдриън, Франк и Луиза долу, но прогонвам мисълта от ума си. Единият работи, а другите двама правят сандвичи с език. Тъпа работа. Тук, обаче — ей на *това* му се казва купон.

Реджина идва при мен и ме запознава с госпожица Непорочен Задник и многоуважаемата Сладки Устни, нейните колежки артистки (травеститите, забелязвам с известна тъга, явно държат монопол над изумителните крака) и с един симпатичен мъж на име Бари, който идва редовно тук. Толкова симпатични ми стават, че им предлагам да ги почерпя с кокаин, като и аз дръпвам още една линия, след което потретвам. Кокаин има колкото искаш и след половин час слушане на песни — все мои любими, плюс някои, които не знам — ме обзема толкова забележително добро настроение, че започвам да предлагам кокаин наляво и надясно, тоест на половин дузина хора. В замяна те ме черпят с гигантските джин тоници на Кевин. Когато шоуто започва, вече съм истерично щастлива. А вероятно друсана и пияна.

Сигурно съм познала, че с Реджина сме горе-долу връстници, понеже парчетата са предимно от осемдесетте. То не е точно „шоу“, а по-скоро различните изпълнители — момичетата, а по-късно хора от публиката — застават през микрофона и изпяват някакво класическо парче под акомпанимента на мъжа на рояла.

В чест на истината на този етап вече хвърча в облаците, затова когато Реджина ме смушква и ме подкокоросва да изпълня дует с нея, ми иде да я целуна. Обичам Реджина, обичам пиано-бара във „Фърст“, обожавам „Чаровния принц“ на Адам Анг, който Сладки Устни току-що изпълни блестящо, и обожавам, обожавам живота си в този момент.

— Хайде тогава, госпожице — казва Реджина, като ме улавя за ръка. — Дай да им покажем как се прави.

— Какво ще изпеем?

Реджина ме измерва с поглед.

— Имаш вид на момиче, което харесва Джуди Гарланд — подхвърля тя. — Права ли съм?

— То се знае, Реджина. Любимка ми е. Но не е ли, ъ, клише? Да пеем парчета на Джуди пред педали? А после да изпълним нещо на Барбара Стрейзанд?

— Може да е клише, но, скъпа — кой не обича да завърши вечерта с Джуди?

— Аз — отвърщам щастлива. — Обичам да започвам, преполовявам и завършвам деня с Джуди.

— Именно — отсича Реджина. — Да вървим. Знаеш ли „Ти ме накара да те обикна“?

— До последната дума.

— Браво, моето момиче — изръмжава Реджина. — Хайде.

Покатерваме се на сцената.

— Страшна дреха — додава конферансието, докато си събличам сакото.

Трябва да ви призная, че не съм много за сцена. Косата ми, например, се е разчорлила: елегантният кок отпреди два часа сега представлява раздърпано валмо къдрици, а циците ми висят някак си.

— А сега, дами и господа, за ваше удоволствие, госпожица Реджина Бийвър и нейната приятелка.

Тъй като половината от публиката вече е тествала моите кокаинови запаси, получаваме бурни аплодисменти. Тълпата, колкото и да е малка, започва да свири, да тропва с крака и да ръкопляска.

— *Ти ме накара да те обикна* — запява Реджина. — *Аз не исках, аз не исках.*

— *Ти ме накара да те обикна* — подхващам аз — *и през цялото време си знаел, сигурно открай време си знаел.*

Че аз съм роден талант. Аз съм родена звезда, мисля си. Джуди Гарланд да го духа, мисля си, даже май го казах на глас, за огромна радост на публиката. Ха! Прекарвам си чудничко. Кой се забавлява повече от мен? Двете с Реджина танцуваме в пълен синхрон: въртим се, правим физиономии а ла Джуди и се кълчим като смахнати. Колко е хубаво да не се правиш на важен в нощен клуб! Колко е забавно да не се мусиш!

О, я виж: Франки. Франки е тук. Това е някакво чудо: оставих го три етажа по-долу, в един друг свят. Ето я и Луиза, с разтревожен вид, която го следва по петите. Виждам ги, преди те да ме забележат. Решавам да посветя остатъка от песента на Франк, който има

добрината да се присъедини към купона ми. Ей на това му се казва приятел. Истински приятел. Пробива си път през тълпата, оглежда се наляво и надясно, озърта се на всички страни, само не поглежда на сцената.

— *Ти ме накара да те обикна* — запява отново Реджина.

Наближаваме края на песента: време е да си отпусна гласа. Включвам се към края на припева, приковала очи във Франк, който най-сетне ме е забелязал и клати глава, ухилен. А аз давам всичко от себе си, както се казва. Ритъмът се променя, затова решавам да разтърся бедра, докато пея на Франк.

*„Дай ми, дай ми, дай ми онова, за което плача
(похотливо намигване — на което Франк отвръща)
Знаеш, че умирам за твоите целувки
(моцнен тласък с бедрата — Франк ми изпраща
въздушна целувка)
Знаеш, че ти ме накара да те обикна
(пълна издънка: избухвам в истеричен смях).“*

Хората, които припяваха заедно с нас, полудяват. Двете с Реджина се кланяме с ръце на гърдите. Пляс-пляс-пляс, на бис, реве публиката. Май наистина съм сбъркала призиванието си.

— Можем да изпълним още нещо, ако искаш, след дискотеката — предлага Реджина. — Можеш да бъдеш моята кучка тази вечер. — Плясва ме по ръката и тръгва да потърси приятелите си. Аз кибича до сцената, плувнала в пот и някак замаяна, но приятно. Искане ми се Реджина да ми беше майка, мисля си. Жалко, че е мъж. Все пак, винаги мога да разчитам на папа.

— Стела! — провиква се Луиза. — Търсихме те навсякъде.

— Така ли? Ами, ето ме. Та-даа!

— Помислихме, че си се прибрала вкъщи — добавя укорително тя. — Разтревожихме се.

— Че защо ще се прибирам вкъщи? Просто ми омръзна — обяснявам игриво аз, като ги смушквам в корема един след друг — да ви гледам как се лигавите. Мляс-мляс-мляс. Гнус.

— Ейдриън също ходи да те търси — продължава Лу. — В почивката между два сета.

— Дойдох тук — информирам я аз. — Ето ме. Предай клюката. Но не вдигай краката. — Опала. Това пък откъде дойде?

— Моята бавачка много щеше да те хареса — обажда се Франк. — Голям смях щеше да падне в кръчмата. Не те знаех като певачка.

— Певица — поправям го аз. — Грешиш, както виждам. Мога да пея. Ще пееш ли с мен, Франки? — прегръщам го през кръста. — Хайде. Знам, че ти се иска. Хайде, Франки — прошепвам в ухото му. — Толкова ти се иска, че ти се плаче.

Франк пак ми пуска тайнствената си усмивка. Стоим много близо един до друг.

— Стоим много близо един до друг — прошепвам му многозначително.

— Палавница — подхвърля той, което ни разделя.

— Сега може ли да се върнем долу? — обажда се Луиза. — Там е по-хубаво. Ти, какво, Стела, да не си падаш по педали?

— Нещо повече, Лу. Всъщност аз съм педал — подхвърлям аз. — Аз съм заключена, залостена, окована в това тяло, но отдолу съм стопроцентов педал. Каквото бащата, такава и дъщерята. Обратна съм.

— Смъркала си кокаин — заявява ухилено Франк.

— Браво, Айнщайн. Знаеш ли какво? Прав си. И си промених отношението към наркотиците. Искаш ли малко?

— Да вървим, скъпи — заявява Луиза. — Ти нали си добре тук, Стела?

Не ми харесва това „скъпи“. „Скъпият“ не ми харесва.

— Остани, Франки — казвам му аз, като го гледам право в очите. — Пей с мен.

— Май ще е най-добре да останем известно време — казва той на Луиза. — Тя се е отрязала.

— Не съм. Малко съм развеселена, но би трябвало да се радваш. Съвсем мъничко. Une petit bite.^[1] Някой ден ще ти кажа какво означава на френски. Хайде, Франки, не стой така като пукал. Дай да танцуваме.

Франк свива рамена срещу Луиза, която поема намусено към бара, и ме оставя да го завлека за ръка на малкия, претъпкан дансинг.

Танцуваме под звуците на „Енола Гей“ на Оу Ем Ди, „Ти не правиш така“ на Бананарама, „Въртиш ме като въртележка“ на Дед ор

Ълайв (която ми е любима: думите пазете се, идвам, обяснявам на Франк, сякаш са написани специално за него), „Не отивай“ на Язу и „Погледът на любовта“ на Ей Би Си. Съдираме се от танци, като от време на време ту единият, ту другият си припомня някакви стари стъпки и движения. Накрая пускат едно бавно парче — „Истинска“ на Спандо Бале — и тутакси Луиза цъфва и се обесва на врата на Франк, а аз увесвам нос на бара.

Обаче блусът е само един. И тогава, о, радост — и ви моля да ми простите прекомерната тръпка към кича — пускат гротескните, великолепни, приказни Агаду. Болшинството от хората смятат това за шега, естествено, но аз хуквам между масите към дансинга, забърсвайки пътьом Бари-който-идва-тук-всяка-вечер, който пък грабва Многоуважаемите Сладки Устни, и тримата се мятаме в центъра на събитията.

Ето как ме заварва Янгста: бера ананаси и клатя дървото с дебел мъж на средна възраст и попрехвърлил травестит, обляна в пот и заливаща се от истеричен смях.

— Стела? — възкликва той.

— Йоу — отвърщам аз. — Тука е мноу яко, копеле — и се задавам от смях на собствената си шега. Времето, което прекарах долу, явно не е съвсем изгубено: тези неща явно ти се просмукват в главата чрез осмоза.

— Търсих те, мъжки — заявява Янгста, който стои до дансинга. Аз пък все още съм на дансинга, понеже трябва да разклатя дървото още веднъж, преди песента да свърши.

Усмиввам му се миличко, понеже е изминал толкова път да ме намери — браво — и да ме награби, дай боже. Само че когато го поглеждам в очите, забелязвам, че не изглежда особено весел: наострен е по-точното описание, както и отвратен. Освен това забелязвам, че откъм облекло изглежда *абсолютно абсурдно*. И преди ми беше правило впечатление, но не чак толкова очевадно. Като го гледам сега, господин Четирийсет И Една Годишния Диджей Янгста, ми става пределно ясно, че няма никакъв смисъл да се заблуждавам, че го харесвам, понеже не е така. Не и ако не зареже всичките тези труфила, лицевото окосмяване и престорения акцент. Не и докато не се подложи на пълна метаморфоза, включително на характера, а колко

вероятно е това? Пък и ще трябва да овладее изкуството на общуването. Така че, с една дума, не.

Песента свършва.

— Мамка му, какво правиш бе, мъжки? — пита Янгста.

— Танцувам.

— Това не са танци — процежда той.

— За мен са — отвърщам любезно аз, макар че тонът му никак не ми харесва.

— Дойдох да те търся — заяви той.

— Е, намери ме.

— Виждаш ми се оклефана — подхвърля той.

— Не знам какво означава това, но звучи гадно.

— И к'во пра'иш с тия пухльовци?

— Съжалявам. Стана голям купон.

— Къде е снегът? — иска да знае Янгста. — Къде е снегът, мъжки?

— В студените облаци на небето — отвърщам аз.

— Кокаинът ми — изсъсква той.

— О, аз помислих, че е моят кокаин, затова го раздадох.

— Къде е?

— В носовете на тези мили хора. Е, остана мъничко, струва ми се. Извинявай. Помислих, че ми го подаряваш. Вземи пари и отиди да купиш още.

— Мъжки — процежда Янгста. — Гориш.

— Ем Си Янгста е яхнал тавата — рева Реджина, която се е появила отнякъде. — Вдигни малко шууууууууууууу — и аз едва се удържам да не се разхия отново.

— Разкарай се, мъжки — изплюва Янгста.

— Ейдриън е хомофоб — обяснява Реджина. — Никога не се качва тук. Сигурно се страхува да не прихване някоя болест.

— Не мо'а да движа с мадама, дето прави така — обяснява ми Янгста. — Аз съм диджей номер едно.

— Престани да се правиш на интересен — срязвам го аз — и говори нормално, Ейдриън.

— Зарязвам те — заявява той и ми хвърля такъв поглед, все едно съм лайно на подметката му. — Ти нямаш класа. Нямаш вкус. Просто не мога да ходя с такава като теб. Имам си репутация...

— Която трябва да пазиш — довършва Реджина с комичен превзет тон. — Точно така, Ейди, прав си. Сега се омитай, преди да съм те целунала.

— Нямах грижи, педал. Изчезвам — озъбва се Ейдриан, моят почти приятел.

— Струва ми се — намесва се Франк, — че е крайно време да се прибираме.

[1] Френско-английски: мъничко. — Бел.прев. ↑

Веднага щом си възвръщам разсъдъка на другата сутрин — което отнема известно време, понеже отначало съм способна само на гадене, мислите ми са както следва.

Първата ми мисъл, естествено, е, че се чувствам адски скапана, най-вече в областта на челюстта и синусите, и че съм твърде стара за това. Втората, по-смуцаваща мисъл е, че не съм годна да бъда родител. Третата ми мисъл — мисълта, която ме кара да се надигна светкавично, а после да се тръшна обратно, когато съзнавам пълните й последствия — е да се запитам дали Луиза е тук. Дали Луиза е спала тук. С Франк. В леглото. Къде са се чук-чукали. Джиджи-биджилн. Тупа-лупали. О, господи.

Интересно е как е възможно да имаш моменти на абсолютно непоклатимата яснота, когато главата и тялото ти са в такова жалко, окаяно състояние. А в момента аз преживявам точно такъв миг: знам, с кристална яснота, че не искам Луиза да е спала с Франк. Не, не, не: не искам.

Простенвам и се сгушвам обратно под завивките, за да помисля. Десет минути по-късно не съм по-малко обърквана, но поне знам какво трябва да направя. Време е за ставане.

Нещо не мога да си спомня как завърши вечерта. Спомням си смътно как влетях през входната врата, а после Франк наполовина ме понесе, наполовина повлече нагоре по стълбите. Май си спомням как ме сложи в кревата. Поне си спомням как ме гледаше отвисоко, цяла вечност. Той ли ме е съблякъл? Някой ме е съблякъл. Може би Луиза — облечена съм в тениска, вместо в малката черна рокля. После нищо не помня: за първи път не помня как съм заспала, слушайки как Франк прави секс.

Но това не означава, че не е правил секс. Правил ли е секс? Трябва да разбере. Моментално.

Спускам треперещите си крака от леглото и присядам, отмаляла и замаяна. На нощната масичка се мъдри бутилка минерална вода, та изгълтвам половин литър. Колко е часът? Къде са Хъни и Мери? Франк намазал ли е, ами Лу?

Може пък да си е отишла. Изглеждаше доста ядосана, докато танцувахме. Може да е дошла тук, да ме е съблякла и да се е прибрала у тях. Сигурно се е прибрала, понеже иначе какво би станало с бавачката? Или и нейната бавачка остава за през нощта като Мери?

Успявам да се закрепя права, без да залитам, намирам и намъквам едно червено долнище на пижама и чиста тениска и се затътрям в банята, за да си измия зъбите. В тоалетната не плуват надуты презервативи, което е добър знак. Забелязвам, че тениската, с която съм спала, е на Франк — какво означава това? Той ли я е съблякъл любезно или двамата с Луиза са били толкова заети да се лигавят, че са започнали да се разсъбличат още от вратата? Дали са се разсъблекли до кръста, преди той да ме качи горе? Дали са подгрели задъхано, докато аз съм лежала в кома? Не че помня де, но тази сутрин нямам капка доверие на паметта си. В нея зяят грамадни дупки, като прибирането до вкъщи.

Издихвам си носа, после още веднъж, но не ми става по-добре. Къщата е свършено тиха. Наплискам лицето си със студена вода и слизам долу. Тихо, тихо. Няма и следа от Хъни, нито от Мери, нито от никого.

— Добрутро — подвиква Франк. Седи на масата в кухнята и похапва препечена филийка, облечен в чиста сива тениска и лилав потник върху нея. Оглеждам се за Луиза — навсякъде, дори в шкафа под мивката — и когато не я намирам, сканирам градината през френския прозорец.

— Да не си загубила нещо? — пита Франк. — Искаш ли чай?

— Къде е Лу? — изхрачвам аз.

— Лу? Нямам представа. Сигурно си е вкъщи.

О, слава богу. О, слава на Дева Мария и Йосиф и всички светии и на теб, прекрасен мили младенецо Исус. Благодаря. Благодаря.

— А Хъни?

— В парка с Мери. Ще обядват в Кенууд Хауз, а после Мери ще я заведе на някакво тържество от забавачката — дали не беше на Пердита?

— Колко е часът?

— Дванайсет и две-три минути.

— Главата ми. Ти отдавна ли стана?

— Ами, да. Тежка вечер, а?

Кимвам и зашляпвам към хладилника за мляко.

— Аз пък винаги съм те смятал за сухарка — подхвърля Франк.

— Имам скрити таланти. Или скрити пороци, по-точно.

— Беше страхотна — засмива се той. — Аз самият съм луд по тези неща. О, и съжалявам, че не се получи с диджея.

— Няма защо.

Опитвам глътка чай; боли ме, като преглъщам.

— Наистина ли съжаляваш? — питам го.

— Да, разбира се.

Оставям чашата на плотта, като разплисквам чай навсякъде.

— Наистина ли, Франк? Честно? Защо?

— Какво?

— Защо съжаляваш чак толкова много?

— Не съжалявам чак толкова много — усмихва се той. — Но понеже ти го харесваше, съжалявам, че не се получи.

— Франки — подхващам аз, — трябва да поговорим.

— Слушам те.

Трябва да карам по същество. Нямам време да го увъртам, пък и хроничният ми махмурлук означава, че не съм в състояние да измисля тактичен начин да изрека онова, което искам.

— Мисля — изтърсвам, хванала главата си с ръце, — че си падам по теб.

Франки така се задавя, че целият се олива с чай.

— *Какво?* — изрича той, вперил очи в мен. — Какво каза?

— Казах, че май си падам по теб. Изумително, но е факт. Вземи ме, Франки.

— Я не ме будалкай — възкликва ядосано той. — За бога, Стела.

— Не те будалкам — възразявам аз. — Говоря сериозно. Харесвам те. Не знам защо. Така че, вземи ме.

— Би ли престанала да повтаряш „вземи ме“? — процежда Франк.

— Не се прави така — заявявам аз, леко обидена. — Трябваше да скочиш през масата и да ми пуснеш език.

— Стела! Ще престанеш ли да се халосваш, краво побъркана?

— Виж, тази сутрин не ми е до приказки. Но това нещо се трупа от доста време. Не се усетих навреме — и мен ме свари неподготвена. Но наистина, наистина те харесвам. Приятно ми е с теб. Ти ме размиваш. И не ми пука за другото. Не те карам да се жениш за мен, Франк. Казвам само, дай да си легнем.

— Как така „не ми пука за другото“?

— Мисля, че и двамата знаем за какво става въпрос. И виж, сигурно наистина много те харесвам, понеже по принцип не понасям такива неща.

— Не разбирам какви ги говориш, Стела — изтърсва Франк с озадачено изражение. — Нищичко не разбирам. Нито дума.

— Забрави за другото. Как мислиш, можем ли да излезем двамата? На истинска среща, а после, ъ, да си легнем? Примерно тази вечер? Или, ъ, сега?

Франк въздъхва и прокарва ръка през косата си.

— Не — казва. Има много красиви очи и ме гледа толкова нежно и тъжно. — Стела, това да не е някоя от твоите шегги? Кажи ми.

— Говоря съвсем сериозно.

— Тогава съм много поласкан, но отговорът е не.

— Не?

— Не, не мога. — Присяга се и ме погалва по лицето, само веднъж, с възглавничката на палеца си.

— А пък аз си мислех, че и ти ме харесваш мъничко — изтърсвам аз. Полагам усилие да се засмея небрежно. — Понеже имам вагина. И вторични полови белези.

— Аз... — проточва Франк все едно го стискат за гушата.

— Ама карай — лъготя аз. — Сега мисля да се изкъпя. А после може да се обадя на Лу. Да излезем да обядваме. Или нещо такова. — Гласът ми заглъхва. Трябва да се измъкна от кухнята, понеже всеки момент ще се разрева.

— Стела — промълвя Франк. — Остани тук.

— Чувствам се мръсна като прасе — казвам. — Имам нужда да се окъпя. — Покашлям се. — Извинявай за преди малко. Явно съм се объркала. Извинявай, Франки. Не исках да те поставя в неудобно положение.

— Лу ще дойде — изтърсва той.

— О, кога?

— Прибра се у тях само да се преоблече. Аз ѝ казах, че ще я заведе на обяд. — Гледа ме право в очите и лицето му е бяло като платно. Свива безпомощно рамена.

Буквално ми се подкосяват колената, като в стар филм. Прималаява ми.

— Ти... вие спяхте ли заедно?

— Да — отговаря Франк.

— Тя беше ли мръсна свалка? — Очите ми плувват в сълзи като на малко дете. Трябва да се махна оттук.

— Недей, Стела. — Той посяга към мен. — Ела тук.

— Не ме докосвай — крясвам като побъркана. И хуквам нагоре.

Е, представих се блестящо, нали? Браво, Стела. Брависимо. Сега какво? О, господи, какъв срам. Какъв *позор*. Какво отчаяние.

По дяволите Луиза. Знам, че на Франк му е толкова слаб ангелът, че не може да каже не (освен на мен, както се вижда), но тя трябваше да прояви малко здрав разум. Нали ми е приятелка? Единствената ми приятелка всъщност. Как е могла да изложи на риск нещо толкова ценно като нашето ново, прекрасно, щастливо приятелство за едно скапано чукане със скапания Франк, който е скапан риж мъж и има скапано семейство, затрито нанякъде, и чука всичко що мърда, без мен? И разбирам да не бях я предупредила.

Е, вярно, че ме попита един-два пъти дали възразявам... Ама трябваше сама да се сети. Щом ми се пише приятелка, трябваше да се досети, че едва ли ще се обърна и кажа: „Ами, всъщност, да, възразявам“. Ще кажете, че не възразявате, естествено както казвате в Англия „Не, в никакъв случай“, преди да си вземете трето парче торта. То не значи, че е вярно. Истинската приятелка щеше да разбере. Което означава, че си нямам приятели и съм сам-самичка, съвсем самичка. Ако тази вана беше море, щях да метна Хъни на гръб и да го преплувам като тюленка или морска крава. Щях да отплувам към топли брегове. О, по дяволите. Какво ще стане сега?

Ето, някой звъни на вратата. Не мога да клеча тук и да се крия в собствената си къща. Излизам неохотно от ваната и намъквам отново

дрехите си. Трябва да отида и да се изправя лице в лице с тях сега, иначе може да се свра тук завинаги.

Но ми е нужна цялата смелост, която притежавам. Франк и Луиза стоят наред хола, до жълтото канапе. Тя изглежда блажено, безумно щастлива и аз тутакси осъзнавам, че не мога да ѝ се сърдя. Той я гледа някак озадачено, сякаш не може да повярва, че наистина съществува.

— Стела! — грейва Луиза. — Сега ли ставаш?

Изгрухтявам някакъв поздрав и кимвам.

— Каква нощ? *Каква* нощ! Ние тъкмо излизаме на обяд!

Изгрухтявам отново и се навеждам да вдигна някакви части от чаения сервиз на Хъни.

— Видях Ейдриън на излизане от апартамента. Не ми се видя много доволен.

— Писна ми от него — заявявам аз. — Не ща да съм неговата кучка.

Това изтръгва немощна усмивка от Франк, което е приятна промяна, тъй като откакто се появих в хола, ме гледаше все едно съм болна, с втрещено изражение, което ми засяда в гърлото и ме вбесява.

— Ще дойдеш ли с нас? — пита Луиза. — Ще отидем отсреща, в ресторанчето, където Франк каза, че готвят хубаво. Херцогът на едичакво си.

— Кеймбридж — обажда се Франк. — Стела?

— Не, мерси — казвам аз. — Нямам сили.

— Е, знаеш къде да ни намериш, ако размислиш — изчуруликва Луиза, която подскача из стаята като навита на пружина, толкова е щастлива, че сякаш не забелязва моето някак начупено, навъсено държание. Франк излиза в коридора да си потърси якето, а тя тутакси ми се хвърля на врата и тиква вдигнатите си палци в лицето ми.

— Какво, Лу? Фантастично ли беше?

— Ами, да — прошепва тя. — Ти каза, че втора среща няма да има, но ето ме тук, както виждаш.

— Много се радвам за теб.

— Не колкото мен, Стела. Снощи беше... ами, беше просто *прекрасно*. Той...

— Спести ми подробностите, Лу.

— Ама той е направо изумителен. Той...

— По-добър от Томас Багера?

— Да — ухилва се тя. — Може и така да се каже.

— Със сигурност по-обигран — кимвам аз. — Макар че кой знае?

— Хайде — подвиква Франк. — Да вървим. Доскоро, Стела. Нали ще се оправяш?

— Че защо да не се оправя? Не съм болна, Франк. Просто ми е малко кофти. Ще ми мине.

— Да — подхвърля той. — Ще ти мине. Чао.

Прекарвам следобеда в леглото и се излюпвам към пет, значително освежена. Покривам Хъни, която не съм виждала от снощи, с шумни целувки, изкъпвам я, играем си на гости с чай надълго и нашироко, прочитам ѝ двойно по-дълга приказка за лека нощ за едно синьо кенгуру и в седем часа я приспивам. Бебчето ми. Обичам я повече от всичко на света.

— Фуанки? — пита тя, точно преди да се укроти. Обещавам ѝ, че ще дойде да я целуне по-късно.

Фуанки се появява след около час, сам. В този миг аз, както обикновено ям — малка, самотна купичка юфка — а той влиза в кухнята точно когато засмуквам един изключително оплетен фъндък юфка. Цялата ми брада е покапала с бульон с мису.

— Искаш ли нещо за пиене? — пита Франк, който, интересно, не изглежда хич трезвен. — Клин клин избива. Може да ти помогне. На мен ми се отразява много добре. Ето ти салфетка. — И ми подхвърля един къс домакинска хартия.

Само при мисълта за пиене започва да ми се повдига, но той има право. Мога да се натряскам до пиянско вцепенение като трагична изоставена домакиня, каквато съм всъщност, след което да се тръшна в кревата и да потъна в сън без сънища. Избърсвам брадата си.

— Защо не? Чаша червено, примерно. Ти къде беше?

— В кръчмата — отговаря Франк.

— С приятелката ти.

Той не се засмива; челюстта му се стяга видимо.

— Абе — подхвърля. — Нещо такова.

— С твоята възлюбена приятелка — казвам тъжно аз, само дето излиза някак шеговито.

Франк въздъхва, стисва отново челюсти и ме поглежда мрачно.

— Не ме гледай така, моля те. Приличаш на мъж, дето бие жена си. — И сигурно си точно такъв, добавям наум. — Сякаш можеш да ми посегнеш.

— Ето ти виното.

— Отивам да го пия на дивана. Ти ще дойдеш ли? Както каза Луиза на Франки.

— Идвам — отвърща Франк и пуска кисела усмивчица.

Свивам се на дивана, придърпвам една покривка, за да се завия, и се обграждам с възглавници за максимален уют. Диванът е от най-големите, така дори Франк да седне до мен, краката ни пак няма да се докосват: дели ни поне един метър. Той закрепва на страничната облегалка голяма чаша чисто уиски и посяга към дистанционното на телевизора.

— Е, къде е Луиза? — питам като развален грамофон. Просто не мога да се сдържа.

— Вкъщи с Александър. Какво ти се гледа? Филм?

— Нещо успокояващо. Защо не си с нея?

— Понеже съм тук с теб. Би ли ме оставила на мира, Стела?

— Не — заявявам аз с надеждата той да се възхити на честността ми, което не е особено вероятно, съдейки по буреносното му лице: изглежда почти страшен. Отпивам глътка вино, той гаврътва юнашки от скоча и започва да сменя каналите с яростно изражение. — Трябва да знам, Франки. Трябва да планирам живота си.

— Защо?

— Защото така. Искам да се приготвя вътрешно. Тя непрекъснато ли ще кисне тук?

Франк потрива лицето си.

— Не знам. Откъде да знам, по дяволите? Майка му стара — добавя. — Погледни това.

— Кое? — вторачвам се в телевизора: гледаме „Картуун Нетуърк“. — Това е Бети Буп.

— Изпусна заглавието. Познай какво беше?

— Не знам.

— „Подлият бандит“^[1]. Брои ли се?

— Дай малко инфо, Франки — отговарям аз. — Това не го знаех. Браво.

Франк се засмива и натиска бутона за информационния канал на сателита.

— 1931 — обяснява той. — Разправя се за някакъв влаков обир.

— Това влиза челната десетка, макар че засега класирам „Неправомерно проникване“ на първо място, нали?

— Определено. На мен „Черната дупка“ ми е любимото.

— Като заговорихме за това...

— Престани.

— Като стана дума за това...

— Престани.

— Не те карам да ми го разказваш в подробности, Франк. Просто искам да знам дали... дали намеренията ти са почтени.

— Ти сега какво си, бащата на булката или само сватовница? — И отново надига смело чашата.

— За каква булка приказваш? Да не би, ъ, да смяташ да се жениш за нея? — Имам чувството, че са ме фраснали в стомаха.

— Не говори глупости, Стела. Пошегувах се.

— Ще останеш ли да живееш тук? — Изпитвам такова облекчение от новината за нежененето, че допивам виното на екс и се протягам мъничко. — Нещо против да си изпружа краката?

— Да живея тук? Да. Ако ти ме искаш — изтърсва Франк, което ми се вижда малко мелодраматично.

— Виж, аз ти предложих едно най-обикновено чукане. А ти ми отказа. Няма лошо. Ядосана съм, но не ти се сърдя. Това не означава, че ще ти имам зъб и ще се тръшкам по цял ден. — Няма да допусна Франк да се разхожда самодоволно с дългите си крака и да ме съжалява. — Така че спокойно можеш да си живееш тук — добавям саркастично. — Все ще успея да се сдържам. Макар и с огромно усилие.

— Знам — промълвя Франк.

— Не бой се, няма да ти предложи брак.

— Знам — казва Франк.

— Или да имам рижи деца от теб.

— Схващам идеята — процежда Франк и вдига ръка.

— Просто се чудех какво ще бъде да се изучаваме.

— *Добре* — отсича Франк. — Престани. Разбрах.

Седим мълчаливо пет минути: аз ли си въобразявам или атмосферата става все по-натегната?

— Защо всъщност поиска да те изучукам? — пита Франк.

— Моля?

— Защо поиска да те изучукам? — Говори с много по-силен северняшки акцент, отколкото преди пет минути, и е натегната не само атмосферата, но и гласът му.

— А защо не? — отвърщам небрежно аз. — Всички останали си ги чукал. Чувствам се някак пренебрегната.

Франк цъква отчаяно.

— Какво, така си е — лъжа аз.

— Не разбираш ли — подхваща той, — че така ще развалим всичко.

— Не виждам защо — отговарям, като продължавам да приказвам небрежно и безгрижно. — Както казах, нямам намерение да се женя за теб.

Франк ме гледа от упор с изопната физиономия и настойчив поглед. Срещам очите му за момент, после свеждам поглед, понеже — извинявайте за грубия израз — направо се подмокрям. Франк пресушава чашата си и избърсва уста с опакото на ръката си.

— Хайде тогава — заявява той.

— Хайде какво?

— Да вървим.

— Къде?

— Горе — казва той и се изправя. — Да се чукаме.

— Не, благодаря — отвърщам аз, страшно смутена. — Не искам да ме изучукаш от съжаление.

— Няма да те изучукам от съжаление. Тръгвай.

— Виж, щом няма да е чукане по милост, съдейки по изражението ти, значи ще бъде от омраза. Така че благодаря, но няма нужда.

— Какво е чукане от омраза, по дяволите?

— Когато мразиш човека толкова много, че се налага да преспиш с него. Скапана работа. Често ми се случваше в университета.

— О, да, и аз съм го правил — съгласява се Франк. — Ужасно е. Но понякога се получава много добре. Сексът, имам предвид.

— Именно. Само че после ще трябва да живея под един покрив с обекта на омразата, така че не, благодаря.

— Открай време си падам по теб — признава Франк. — От деня, когато се запознахме. Още в Париж. Няма да е чукане от омраза. Хайде.

— Не.

— Не ти *вярвам*, по дяволите — процежда Франк. — Ти да не си шизофреничка, мамка му?

— Ами Лу?

Франк въздъхва.

— Какво за Лу, Стела?

— На нея няма да ѝ хареса.

— Сигурно си права. Кой ще ѝ каже ти или аз?

— Франк, ти си гаден негодник.

— *Не* съм гаден негодник — възразява той. — Предлагам ти чукането, което казваш, че искаш.

— Горкичката Луиза. Тя ходи с гаден негодник. — Сега го наричам „гаден негодник“ от все сърце.

— Ние не „ходим“. Тя ми се хвърли на врата. А ти повече или по-малко ми я набута в кревата. Какво очакваше да направя?

— Да я изучаеш — свивам рамена аз.

— Именно, което и направих. А после тя ме изнуди да я заведа на обяд, което също направих. Понеже е твоя приятелка. Така че не ми се прави на оскърбената добродетел. Не аз флиртувах със себе си цяла вечер, за да нервирам приятелката си.

Прав е, макар че нервирането на приятелката беше само част от замисъла. Има още едно нещо, което трябва да му кажа.

— Добре — отсичам и пресушавам чашата си. — Печелиш по точки. Да вървим.

[1] Буквално Bum Bandit, bum (англ.) — безделник, лентяй, задник; в съвременния жаргон изразът означава хомосексуалист. — Бел.прев. ↑

Надигаме се в пълно мълчание и поемаме нагоре по стълбите в умалена индианска нишка, без никакъв физически контакт.

— Презервативи? — питам аз.

— До леглото. — Той отваря вратата на спалнята си, която поддържа много спретната, признавам: съвсем бяла, чиста и разтребена с — опала — гигантско, грамадно дъбово легло с кремиви ленени чаршафи. На едната стена висят няколко скици на полски цветя.

— Чаршафите чисти ли са? — питам сговорчиво, застанала напълно облечена до леглото.

— Не.

— Отивам само да си измия зъбите — казвам аз. — И да се съблека.

Франк ми отваря вратата на спалнята. Не се усмихва.

— Вече ми липсваш — изръмжава, а аз се засмивам вътрешно.

Измивам си зъбите, събличам се, намятам едно относително секси старо кимоно и се връщам в неговата стая. Той лежи на леглото, чисто гол. Много хубаво тяло, но това вече го знаех. Рижи косми: няма проблем. Всъщност така е от известно време. И масивна ерекция.

Заставам до ръба на леглото, като го гледам от упор. Той отвърща на погледа ми.

— Намирам, че на това положение му липсва романтика — отбелязвам.

— Ела тук — казва Франк и ме притегля към себе си.

Франк е виртуоз в секса. Е, нищо чудно: съвършенството се постига с практика. А той го е постигнал. Наистина е съвършено, по един много див, мръсен, потен, експлозивен начин.

Правихме онзи тип секс, който хората обикновено описват като „животински“, но който аз винаги определям по-скоро като бозайнически. Ние сме бозайници. Франк шепне порой от откровени мръсотии в ухото ми: какво иска да ми направи, как точно ще го

направи, колко отдавна иска да го направи и т.н. Странно, но това ме възбужда. И през цялото време го прави. Дан-дан-дан. Така, иначе. Не знам за него, но на мен той ми е най-мръсната свалка от всички досега.

Свършвам два пъти. Виждам точки бяла светлина; в някакъв момент крещя, струва ми се. Той извиква името ми — колко съобразително от негова страна — и притиска лице в косата ми, когато свършва.

А после лежим задъхани, всички лампи са включени, в девет часа събота вечерта, в пълно мълчание.

— Омъжи се за мен — казва Франк. Надига се и посяга за цигара.

— Представяш ли си? Но щяхме да водим много щастлив сексуален живот.

— Да, така е.

— Много си талантлив.

— Мерси. И теб си те бива.

Обвивам се с ръце. Обръщам се по корем и полагам глава на корема му.

— Бях ли — питам — мръсна свалка?

Франк се размива.

— Не започвай пак.

— Хайде, Франк. Кажи ми? Бях, нали? Подозирах, че може да съм. Дори много мръсна свалка. Така е, нали?

— Вземи, искаш ли да си дръпнеш?

— Да.

— Не, Стела, ти не си мръсна свалка.

Надигам се. Бясна съм. Бясна.

— Ти какво, да не си някакъв перко? На по-мръсно от това здраве му кажи! По дяволите, Франк, ти си пълен гадняр. Дай ми фаса.

Франк ме погалва по косата и се засмива.

— Явно не съм ти го обяснил правилно. Мръсната свалка е бройка за една нощ. Нали се сещаш, мадама, дето си го проси и се кефи, когато го прави. Но всичко свършва на сутринта. Не искаш да я видиш отново. Тя е просто мръсна свалка.

— Но какво тогава съм аз? В коя категория спадам?

— Ти — казва Франк, като измъква цигарата от устата ми — си свалка.

— Това комплимент ли е?

— Да.

— О, добре. — Е, сега поне сме наясно. — Какво ще правим сега?

— Не ми казвай: чакай да позная. Гладен съм като вълк — захилва се той.

— Как разбра? Аз също. Умирам от глад. И не ме питай „Обичаш ли пиле? Лапай патката“.

Франк превърта очи.

— Хайде да слезем долу. Ще те нахраня.

Навежда се и ме целува много сладко по челото.

Хапнахме омлет със сирене и пийнахме още вино, а после се върнахме в леглото. А после аз заспах и се събудих в обятията на Франк, за огромна радост и удивление на Хъни на другата сутрин. След което станахме в неделя, подкарахме детската количка нагоре по Примроуз Хил и му дръпнахме една енергична разходка тримата, като не спирахме да се кикотим на всичко наред. После опекох едно агнешко бутче, а след обема се изтегнахме на дивана и изгледахме на видео „Саут Пасифик“. А когато вечерта сложихме Хъни да спи, пак го направихме.

Та, това е много романтично и очарователно, нали? Въз-хи-тително. Като плюшени мечета, облаци и червеношийки. Приличаме на онези кръглолики, пухкави мечета, дето ги рисуват на поздравителните картички. Хоп-троп, напред-назад, с издути коремчета и розови бузки. Аз съм наконтена с малка розова панделка, а той със светлосиня. Червеношийките са наши приятелки. Елате, червеношийки, подвикваме ние. Елате да кацнете на мечешките ни лапички.

Само дето нещата изглеждат съвършено различни на другата студена, дъждовна понеделнишка сутрин, когато се събуждаш в собственото си легло (по взаимно споразумение: и двамата бяхме капнали). Има проблеми, откровено казано. Има усложнения.

Първо, горкичката Луиза е оставила три съобщения за Франк и едно за мен, на които ние не сме отговорили.

Второ, много е хубаво да си седя тук и да си фантазирам за плюшени мечета и нежните черти на любовта, но човек трябва да бъде реалист. Прекарах си страхотно в леглото с Франк, но на него това му е *работата* — когато не рисува крави, дарява хората със страхотни прекарвания в леглото. А после си вдига чуковете. Безответните съобщения на Луиза са просто най-скорошните в дългата, изнурителна опашка от умолителни гласове, които хлипат от гласовата поща. Ами, всъщност аз съм последна в дългата върволица, макар че все още не хлипам. Но само защото не се заблуждавам или по-скоро, защото

полагам нечовешки усилия да не се заблуждавам. Аз съм последната доброволна бройка в тефтерчето, повтарям си непрекъснато. Аз съм бройка. Но не е престъпление да мечтаеш...

Напротив, престъпление е. Пък и вече не съм малко момиче. Трийсет и осем годишна жена съм и трябва да бъда реалистка. Бройка съм. За Франки всички жени са бройки. И аз трябва да го възприемам като бройка, бройка в *мое* тефтерче, прекрасна, чудесна, забавна, умна, най-хубавата-секс-бройка-в-живота ми, която ми направи омлет със сирене все едно е французин и облиза трохите от устните ми, като се смееше, а после спря да се смее и...

Но я си представи, казвам си аз, като пренебрегвам болезнения копнеж, породен от спомена за трохичките. Представи си постепенното връщане към традицията на закуските в компания на непознати жени. Неловкостта. Преструването, че нямаш нищо против.

Аз съм бройка. Ще си остана бройка. Трябва да изготвя план за действие при непредвидени случаи, по възможност умен. И се питам дали ще бъде голяма грешка да го направя още веднъж с Франк, преди да скъсаме... окончателно, както се казва.

Франк е в студиото, когато телефонът позвънява. Знам, че е Луиза. Вдигам, обзета от лек ужас.

— Стела! Къде бяхте?

— Извинявай, че не ти се обадох. Ние, аз, ние, ъ, бях много заета през почивните дни.

— Оправи ли се?

— От петъчната вечер ли? О, да.

— Днес какво смяташ да правиш?

— Ами, разни неща.

— Имам оглед, но можем преди това да прием кафе, искаш ли? Знаеш ли го онова уютно заведение на „Инглендс Лейн“?

— Дето изглежда така, сякаш трябва да се казва „госпожа Порядъчност“ ли?

— Да. Да се чакаме към дванайсет?

— Добре. Чао, доскоро.

— Стела? — промълвя Луиза. — Как е Франк?

Това е кошмар. Какво да й кажа?

— Добре, струва ми се.
— Питам, понеже не ми се обади.
— Не, ъ, не съм го виждала днес.
— О, мамка му, влизам в тунел. Трябва да затварям. Ще го обсъдим по-късно. Чао до дванайсет.
Тя затваря, а аз увесвам нос.

Луиза доприпква в кафенето като лабрадор, разтърсва русата си грива, плъосва се на стола, грейва и ме пита какво става. *Ами, нали знаеш, всичко е супер, само дето (трепване) ме боли дупето, като сядам. Понеже прекарах уикенда в кревата с мъжа, по когото си падаш.*

— Всичко е наред. — Усмиввам се. Наясно съм, че усмивката ми изглежда странно, сякаш съм се обзаложила, че мога да си покажа всичките зъби. — А при теб?

— Един магазин на Саут Молтън стрийт иска да продава шапките ми, така че съм на седмото небе.

— Къде е Алекс?

— Цяла седмица е с баща си. Което означава — засиява тя, — че мишката я няма. И котката може да играе на воля.

— О, браво — подхвърлям аз и отпивам от кафето си. — Какво имаш предвид?

— Нали знаеш — кикоти се тя. — Твоят апетитен квартирант. Не спирам да мисля за него. Леле — възкликва тя и ме смущава с лакът. — Не мога да ти опиша какво беше...

Знам какво ще направя сега. Имам си план.

— Спести ми подробностите, Луиза — казвам и се насилвам да се засмея. То излиза като някакво смахнато, задавено излайване. — Нали каза, че не ти се е обадил. Предупредих те.

— Не, но този тип мъже обичат да си играят на гоненица — заявява тя, без да се смущава от идеята. — Той не умираше от желание да ме заведе на обяд. Аз един вид му... извих ръката.

— И какво, сега пак ли ще я извиеш?

— Съмняваш ли се? — ухилва се тя. — През целия път до олтара.

— Лу, трябва да ти призная нещо.

— Нямах предвид *буквално* през целия път до олтара — бърза да каже тя. — Не че не го смятам за добра идея. Сексът, Стела. Сексът беше фантастичен.

Интересно ми е какво има предвид. Нейният секс не може да е бил чак толкова фантастичен, колкото моят. Просто не е възможно. Нейният секс може и да е бил добър или много добър, или страстен, но не може да е бил — как беше думата? — *революционен* като моя. Или пък може.

Наистина ли искам да знам? Не. Не съм достатъчно смела.

— Както и да е — казва Лу, — извинявай, че се разбърбих. Та, каза, че искаш да ми признаеш нещо?

— Това може да почака. Разправяй.

— Наистина смятам, че сме създадени един за друг — въздъхва Луиза. — То не беше просто чукане. Беше приказно.

— Не забравяй — напомням ѝ деликатно, — че почти всяко чукане ще ти се види приказно след двегодишен пост.

— Да, но не чак толкова. Наистина почувствах — ох, знам, че ще прозвучи много разхайтено, — че сме, ъ, едно цяло. В пълна хармония. А когато отидохме да обядваме на другия ден, Франк ме гледаше с онзи зашеметен поглед, с който гледат мъжете, когато започват да се влюбват пряко волята си. Той каза ли ти нещо за мен?

— Ами, не сме разговаряли за това. Франк е голям мъж.

— Със сигурност — съгласява се Луиза и леко се изчервява. — Но не беше само сексът. Хареса ми, че не е по приказките — предпочита да действа. Не бърби и не пуска шеги — по-скоро силният, мълчалив тип, адски секси при това.

Сервитьорката идва.

— Нещо друго?

— Още две кафета, моля — казва Лу. — Искаш ли нещо за хапване, Стела?

— Не, само кафе. Сега може ли да взема думата?

— Давай — подканва ме Лу. — А после ще ти разкрия плана си.

— Какъв план?

— Моят деликатен план за извиване на ръце.

— Водещ до?

— Брак — размива се тя, както се смеят хората, когато действително мислят идиотщината, която току-що са изтърсили. —

Съжителство, в краен случай.

— Той си съжителства с мен.

— Няма да ти липсва. И без това не можеш да го понасяш.

— Виж, ето какво исках да ти призная. Франк е професионален свалач, по същия начин, както ние с теб, ъ, се храним или пием кафе, или си мием зъбите. Мисля, че ти нямаш представа за мъжете от неговата порода, Лу. Това им е в кръвта. Няма смисъл да си въобразяваш, че ще се променят, понеже няма да стане. Правят го, защото могат и защото им доставя удоволствие.

— Не са единствените. Които изпитват удоволствие, имам предвид.

— Не — въздъхвам аз. — Не са. Кое то обяснява защо мъже като Франк са чудесна идея, ако това търсиш — удоволствие. Ако действително сте на една и съща вълна и ти наистина искаш същото: фантастичен секс, без обвързване. Но ти не искаш това, Лу. Втълпила си си, че ако го преследваш достатъчно усърдно, той ще падне на коляно пред теб и ще ти предложи да се ожените. Само че не става така. Просто не става.

— Защо си такава песимистка? Ти нищо не знаеш. Добре де, живееш с него. Но не си ни светила онази нощ. Не знаеш как ме гледаше той.

— Луиза, помъчи се да чуеш какво ти говоря. Господи, как ми се пуши. Имаш ли цигари? — Тя ми побутва пакета си. — Благодаря. Знам предостатъчно за Франк. Знам, че два-три пъти седмично води къщи по някоя мацка, но никога не повтаря, доколкото ми е известно. Знам, че телефонният секретар е нафрешкан със съобщения като тези, които му остави през уикенда. И знам, че на него не му пука. Той ги разкарва. Изтрива ги, Лу, и ги забравя. Убеден е, че постъпва честно, че пристъпва с открити карти, че никога не се преструва на по-заинтересуван, отколкото е, и никога не дава обещания, които не може да спазва. Затова смята, че ако някоя жена иска да изтълкува погрешно неговата „честност“, както той я вижда, проблемът е неин.

Луиза ме гледа не особено любящо.

— Да не искаш да кажеш, че Франк никога, ама никога не се е влюбвал и не е имал сериозна връзка?

— Напротив. Знам точно обратното.

— Е, видя ли! — възкликва победоносно тя. — Щом е способен да се влюби, защо да не се влюби в мен?

Просто не успявам да стигна до нея и сигурно е, защото всъщност не искам. Всичко, каквото разправям на Луиза, важи с пълна сила за мен, факт, от който леко ми прилошава. Не влагам сърцето си в този разговор и ми е пределно ясно, че мотивите ми не са съвсем благородни. Може би трябваше просто да сваля картите и да ѝ кажа, но нямам смелост за това. Полагам свръхчовешки усилия да се придържам към План А.

— Нали ти е познато онова изражение, което придобиват мъжете, когато са в леглото с теб, погледът им?

— Да — отвърща замечтано Луиза.

— Франк те гледаше по същия начин, нали? С погледа, който казва „Ти си богиня и аз съм луд по теб“.

— Да — казва Луиза и се вторачва в мен. — Точно така ме гледаше.

Преглъщам.

— Е, Лу, чуй сега и го запомни от мен. Всички мъже гледат по този начин. Могат да са в кревата с... магаре и все пак добиват това изражение за няколко секунди.

— Много си цинична — възразява Луиза. — Не е вярно.

— Не — отстъпвам аз. — Понякога този поглед е искрен. Но не повече от два-три пъти в живота.

— Не разбирам какъв ти е проблемът — заявява Луиза, но дали си въобразявам, или вече не звучи толкова убедена? — Знам, че с него сме подходящи един за друг, дори тоя да не го осъзнава. Поне засега. И наистина, Стела, би трябвало да се радваш за мен. Какво ти става? Мислех те за моя приятелка. Какви са тези черни предсказания?

— Просто те предупреждавам, това е всичко. Ти беше бройка в тефтерчето.

— Така ли? Е, може пък тефтерът да е препълнен и да е имало място само за още една бройка и това да съм била аз. Последната бройка. Защо ме гледаш така?

— Карай — свивам рамена аз. — Може. Може и да си права.

— Трябва да тръгвам — казва Лу, като си поглежда часовника. — Ще му предадеш ли много поздравя? И целувки?

— Естествено.

— Ще се видим в занималнята, нали? — Тя става. — Благодаря ти за съветите, Стела. Доскоро. Знаеш ли, може и да си права.

— Знам.

— Може би малко прибързвам.

— Възможно е.

Луиза се засмя.

— Просто в него има нещо... Е, сега ще се прибера и ще размисля хубаво. — Тя се навежда да ме целуне. — Ще ти се обадя. Чао, миличка.

Струва ми се, че може и да си е взела бележка. Малка, но все пак бележка. Наистина се надявам да е така, защото иначе не знам какво ще правя. Ако продължа да мисля за това, ще ми прилошее и ще се поболея и няма да стана от леглото шест месеца. Но повече няма да мисля за това. Не и днес. Утре, както правилно казваше госпожица О'Хара. Не днес. Утре.

Двете в Хъни сме се увили с юргана и гледаме анимационното филмче за Мейси, когато Франк се прибира.

— Хей — подхвърля той и докосва лицето ми. — Палавнице. Ррррр.

— Ой бър — казва Хъни, чийто речник полека нараства. — Ой мише — добавя тя, за да ме обърка окончателно. — Ойки Мейси.

— Здравей, Мейси — възкликва Франк и я погалва по косата.

— Как мина денят в офиса, скъпи?

— Чудесно. Прекрасен ден. Говорих с Дом и знаеш ли какво? Знаеш ли какво, Стела? Той е отишъл и ми е уредил изложба в Ню Йорк през април.

— Франк, това е страхотно. Толкова се радвам. Толкова се радвам за теб. Би ли, ъ... Нищо. Искаш ли нещо за пиене?

— Дали бих какво? Да, а ти? Аз ще донеса чашите. — Франк хлътва в кухнята, като си тананика „Хей, баровецо“ и се връща след миг с две чаши червено вино. Постепенно се превръщаме в алкохолици. — В първокласна галерия — добавя той, като я назовава по име.

— Наздраве — казвам аз. — Чин-чин. На екс. Честито. Това е фантастично, наистина.

— Да, така е. По-хубаво не може да бъде.

— Как е Дом?

— Попита за теб, всъщност. Е, той винаги пита.

— Нали не му каза...

— Не. Имах чувството, че няма да му хареса.

— Убедена съм, че не би имал нищо против. Просто е... ненужна информация.

— Да.

— Е, ще отидеш ли в Ню Йорк?

— Да, през пролет.

— В смисъл... за постоянно?

— Само за два месеца.

— А, ясно.

Франк ме поглежда. И аз го поглеждам. Никой не обелва дума.

— Днес се видях с Луиза.

— Така ли?

— Канех се да ѝ кажа, но после размислих. Стана ми кофти, Франк. Затова ѝ казах, че ти си някакво коравосърдечно чудовище и че изобщо не трябва да се занимава с теб.

Франк се размива.

— Коравосърдечно чудовище?

— Да. Винаги, ъ, готово. За секс. С когото падне.

Франк се усмихва. Ще ми се да не ми се усмихваше така.

Наистина щях да се чувствам по-добре.

— Значи си пожертвала репутацията ми — подхвърля той, като продължава да се усмихва.

— Опетних доброто ти име. Да. Съжалявам. Не знаех какво друго да направя. Пък и освен това, на практика не излъгах.

Той свива рамена.

— А тя какво каза? Луиза.

— Тя наистина те харесва. Въобразява си, че сте гаджета.

— Така ли? Че от къде на къде?

— Вероятно защото си спал с нея, тиквенико.

— Просто изпълнявах заповедите — изтърсва той с немски акцент.

— Какви заповеди?

— Твоите, любов моя.

— Аз не съм ти нареждала да спиш с нея!

— Странно — изтърсва Франк. — Аз пък останах точно с такова впечатление. Ти ни събра. Направо ни сватоса, Стела.

— Както и да е, сега тя смята, че ходите.

Той не проявява никакъв интерес. Това е ужасно, естествено, но ме кара да се почувствам много, много щастлива.

— Франки, можеше поне да се престориш на загрижен. За бога. Ти преспа с нея.

— Нани-спи — обажда се Хъни.

— Загрижен съм. Загрижен съм за приятелството ви. Нали все още сте приятелки?

— Не знам, Франк. Не вярвам да подскочи от радост и да гръмне шампанското, когато научи какво точно е станало. И ще трябва аз да се жертвам — рано или късно ще трябва да й призная. Чувствам се като истинска кучка.

— Дай да не мислим за това сега — заявява Франк. — И престани да се измъчваш. Тя е голямо момиче. Ще го преживее.

— Тя си въобразява, че сте почти сгодени.

— Значи е глупава — отсича Франк. — Аз направих всичко възможно да я оставя с обратното впечатление. Винаги постъпвам така.

От гърдите ми се откъсва масив на въздишка.

— Карай. Гладен ли си? Нямах желание да готвя. Канех се да поръчам готова храна. Или ще излизаш?

— Навън? — учудва се Франк.

— Да, нали се сещаш? Навън. В дивата пустош. Външният свят. Labas.^[1]

— Не — отвърща Франк. — Не, нямам намерение да излизам.

Гледаме как Мейси отива на басейн. Облечена е в раиран бански с дупка за опашката.

— Ти искаш ли да изляза? — пита Франк.

— Ако ти се излиза.

— Ти *предпочиташ* ли да изляза?

— Това си е твоя работа. Така де, не стой заради мен. Ако ти се излиза, излез.

— Разбирам — процежда Франк. — Добре.

— За снощи...

— И предишната нощ — добавя той. Ох, защо ме гледа така — иде ми да умра.

— Аз... ние... не очаквам... не е необходимо... Ти си свободен мъж, Франки.

— Хъни кога ще си ляга?

— След малко.

— Да я заведе ли?

— Не, остави я да си догледа филмчето.

— Добре. Та, какво искаше да ми кажеш?

— О, за бога. Опитвах се да постъпя тактично, Франк. Опитвах се да кажа, че всичко е наред. Не очаквам да станем гаджета. Наистина беше супер, но не искам да изпитваме неловкост, затова казах, че ако ти се излиза, излез. С всички последствия.

— Значи искаш да вода непознати мадами вкъщи?

— Ако ти искаш. — *Не, не, не.*

— За да си направим примерно тройка? — засмива се той. — Отврат.

— Не! Не за тройка. За твои сексуални партньорки. — Чувах гласа си, който звучи много сурово. Противно на намерението ми. Но не мога да лъжа с истинския си глас.

— За теб — казва Хъни.

— Но... — Франк е спрял да се смее. Лицето му е бледо и изопнато.

— Казах каквото исках. Хайде, Хъни, в леглото. Нани спи.

— Стела!

— Ей сега — отвърщам аз, изкачила стълбите до средата. Сега, мисля си, докато завивам Хъни. Сега. Ей сега ще го попитам за дъщеря му и за майката на дъщеря му и защо милите му обноски не се простират до тях. Ей сега.

Но когато се връщам долу, той е излязъл.

[1] Ей там (фр.). — Бел.прев. ↑

19

Двайсет минути по-късно се звъни на вратата. Сигурно си е забравил ключовете.

— Слава богу — възкликвам, като отварям вратата.

— Здравей — казва Мери. — Закъснях ли, хубавице?

— Здравей, Мери... Ъ, не. Изобщо не си закъсняла. Всъщност...

— Какво става тук?

Мери профучава покрай мен и съблича палтото си.

— Брр — потръпва тя. — Е, още ли е будна моята Хъни?

— Вече спи. Ъ, Мери?

— Я се погледни — ахва Мери. — Още си в опърпаните домашни дрехи. Вече е девет без петнайсет — наистина трябва да побързаш да се приготвиш. Аз си донесох нещата, в случай че пак ме помолиш да пренощувам.

— Ъ... мисля, че си се объркала, Мери. Тази вечер нямам нужда от бавачка.

— Ами, и още как — възразява Мери. — Франсис каза. Обади ми се този следобед. Някъде към пет. Каза, че ще те води на вечеря, в някакъв френски ресторант, за да отпразнувате нещо. Знам, че не е моя работа — продължава тя, — но вие да не...

— Не — отговарям аз, доста слисана. — Няма нищо. — О, не, Франк щеше да ме води на вечеря да отпразнуваме американската му изложба, а аз буквално си свалих гащите, клекнах и осрах вечерта. О, господи. Преглъщам мъчително. Люти ми в очите.

— Щото майка му все подпитва и аз се старая да я държа информирана. Вие двамата с Франсис май добре се спогаждате...

— Да — мънкам аз. — Да, така е.

— Ами, време му е, вече е на трийсет и пет и на майка му й се иска да го види семеен, така де. Да намери време, че виж каква гюрултия се вдигна край него. Аз обаче хич не ги харесвам тая крави, а ти? Виж, делфините са друга работа, много хубави животни.

— Мери, той не е тук — казвам. Чувствам се замаяна; не мога да разсъждавам нормално. — Много съжалявам. Струва ми се, че е най-добре да се прибереш.

— Ааа, той ще дойде. Мъжете винаги закъсняват — заявява уверено тя и поема към кухнята. — Какво ще кажете за чаша чай, госпожо Мидхърст?

— Не, благодаря. Виж, наистина мисля, че той няма да дойде. Ще ти повикам такси да се прибереш.

— Не приказвай глупости. Аз ще си седна тук, а ти върви да вземеш една хубава гореща вана. Върви! Изчезвай.

— Аз, ъ, добре. — Когато е във форма, Мери умее да бъде много убедителна.

Тъкмо се потапям във ваната като послушно дете и изскачам отново навън, като опръсквам всичко с вода и едва не си счупвам крака междуременно. Какви са тези приказки, че майката на Франк се тревожела, че той си няма гнездо? Какви, моля ви се?

— Мери — провиквам се, докато препускам надолу по стълбите и се загръщам в кимоното си.

— Госпожо Мидхърст! — обажда се тя и влиза в хола. — Ще се простудите.

— Викай ми Стела. Хиляди пъти съм ти казвала.

— Голяма немирница си, Стела. Какво има, миличка?

— Франк, Франсис.

— Да? — пита тя и примигва услужливо.

— Колко добре го познаваш?

— Франсис? О, познавам го от дете.

— Да, да, естествено. Знам това.

— Някой ден всичко ще ти разправя, ако искаш. Само че... — тя поглежда часовника си — много ще закъснееш, ако не се размърдаш.

— Сега, Мери, разкажи ми сега.

— Ами, добре. Но ще се простудиш...

— Не се притеснявай.

— Какво те интересува? — пита Мери и в очите ѝ проблясва пламъчето на стара сплетница.

— Откъде? Откъде го познаваш?

— Двете с майка му сме стари приятелки — подхваща тя. — Землячки. Бяхме съученички. А моят най-големият, Андрю, беше

съученик с Франсис. Много хубаво, нали?

— Да, да, чудесно.

— Тъй си е — съгласява се Мери. — Друго какво те интересува? Тъкмо се бях загледала в едно интересно предаване. За рибите. Те са странни животни, тъй да знаеш, с такива грамадни зъби. Не знаех, че рибите могат да имат толкова големи зъби, а ти? Или кокошките — добавя тя.

— Кокошките? Не. За рибите не съм сигурна. Виж, знам, че сигурно ти се вижда странно, но наистина трябва да знам. Моля те, Мери, много е важно — дали Франки — Франсис — е бил... какви ги е вършил. Преди да дойде в Лондон. Беше ли свестен, Мери? Или...

— О, не — възкликва Мери и поклаща тъжно глава. — Беше много лошо момче. Разби сърцето на майка си.

Онова чувство отново се появява — онова пусто, пресъхнало чувство, сякаш съм си изплакала очите. Потискам го и сядам на стълбите.

— Открай време си беше немирник — продължава тя. — Открай време. Още от малък. Голям калпазанин. Но добър, тъй да знаеш, към майка си, към братята и сестрите си. Знаеш ли — прошепва Мери, — това сигурно не бива да ти го казвам, но той всеки месец им изпраща пари.

— Това е много мило — съгласявам се аз. Струва ми се, че вътре в главата ми бръмчи някаква оса. — Но ти каза, че е разбил сърцето на майка си.

— О, да — съгласява се весело Мери. — Тя много се разстрои, когато ѝ съобщи, че се мести в Лондон. Разбираш ли, тя разчиташе на него. За всичко. Нали си беше вдовица. Та направо се разби, женицата. Плака дни наред и го умолява да не заминава. Но сега е добре. Никога не е била толкова щастлива. Тя обича да вдига гюрултии — Мери се изкисква с умиление. — Голяма артистка е.

— Ами момичетата?

— О — Мери се засмива — хо-хо-хо, ами, да. Момичетата винаги са го харесвали. Пък и той ги харесваше. Е, какво пък, не можеш да ги виниш. Хубав момък е. Каква коса има.

— Страшна. А забърквал ли се е в някоя, ъ, беля?

Кръглите сини очи на Мери се вторачват потресени в мен.

— О, не — възкликва тя, — не, госпожо Мидхърст. Нищо подобно. Мили божке, не. Франсис е джентълмен, открай време. Възпитано момче е. Има чар, тъй де, няма спор. Красавец ни е. И доста моми разплака — всичките искаха да се омъжат за него. То нашето е малко градче, госпожо... Стела. Той беше най-личният.

— Но няма нищо лошо? Нищо *наистина* лошо?

— Не! — извиква тя, скандализирана от самата мисъл. — Божичко, не. Нищо подобно.

— Добре. Извинявай за разпита, Мери. Съжалявам. И ти благодаря. Благодаря ти.

— Сега мога ли да се върна при ребите? — пита Мери.

— Да, моля те.

Хуквам обратно нагоре с разтуптяно сърце и се хвърлям на телефона. Трябва да си поговоря с Доминик. Сега.

— Наистина ли трябва да разговаряме сега? — пита сънено Доминик. — В шест и половина сутринта, по дяволите.

— Трябва, и още как — отговарям аз.

— Добре де — прозява се той. — Излъгах.

— Какво?

— Излъгах — признава безпътният му глас, при това с отегчение. — Доволна ли си? Сега затварям. Ще ти звънна по-късно.

— Как така излъга? Защо излъга?

— Ами, исках да кажа, измислих си го. Изфантазирах си го. Изфинтирах. J'ai menti. Разбираш ли?

— Но защо, Дом?

Доминик се засмива.

— Нямам нищо против Франсис. Между другото, ти чу ли за изложбата? Фантастично, по дяволите. — Той замълчава. — Тъкмо малко ще го откъсне от теб. Май ви е станало прекалено уютно.

— Защо излъга?

— А ти защо питаш?

— Доминик, всеки момент ще избухна. Просто ми отговори, чу ли? — ревам в слушалката аз.

Дом явно намира гнева ми за крайно забавен: позволява си още едно протяжено, мързеливо изхилване.

— Охо, май сме си паднали по Франки, а? Господи, Стела.

— Доминик.

— Добре, добре. Много е просто, Стела. По цял ден работя с тези хора. Обграден съм от тях: тъпи провинциалисти с гимназиално образование и усет към четката. Те не умеят да разговарят, Стела, в случай че не си забелязала. Държат ножа все едно е писалка. И това не е всичко. Но когато започнат да се намъкват в личния ми живот — хм, това е друга работа. Не искам да се сдушиш с някой превъзмогнал се селянин. Затова ти казах нещо, което по мое мнение би те накарало да стоиш далеч. И — добавя небрежно той — явно свърши работа.

— Какви ги приказваш, Дом? — прошепвам аз. — Много добре знаеш, че Франк живее тук. — Чудя се как не припаднах от сливане.

— Мога да преглътна, че простият селяндур ти е квартирант — заявява великодушно Доминик. — Но ме втриса при мисълта, че простият селяндур може да се вмъкне в леглото ти. В нашето легло, ако трябва да сме съвсем точни. Не че имам никакви апетити към него де. „Нашето“ легло означава, че аз съм го купил. В моята къща. С майката на детето ми. Което ме отвежда до Хъни.

— Какво за Хъни?

Доминик се подсмива.

— Стела, ти сериозно ли мислиш, че искам дъщеря ми да има някакъв селяндур за пастрок? Някой необразован, ломотещ пунгаш като Франк? Колкото до неговия легендарен промискуитет...

— Престани.

— „Мъглата над Тайн цялата е моя, цялата е моя“ — затананика Доминик с отекващ над океаните глас и гротескно, карикатурно изопачен акцент. — Мухльоето Рупърт поне е ходил на държавно училище.

— Повдига ми се от теб, Доминик — процеждам аз. — Ще повърна.

— Чао — подхвърля Дом, а усмивката не слиза от гласа му. — Много поздрави на Хъни.

Запращам телефона през стаята.

А после хуквам презглава към банята.

— Така е по-добре — казва одобрително Мери. — Харесвам я тая рокля.

— Франсис спомена ли ти името на ресторанта. Мери? Моля те, опитай се да си спомниш.

— Ресторантът, ресторантът... А, да. Спомена нещо за някакъв френски ресторант зад ъгъла, ако си спомням правилно.

— Каза ли за колко часа е запазил масата?

— Девет часа, струва ми се.

— Сега колко е?

— Охо — възкликва тя, като запретва вълнения си ръкав с бързината на пиян охлюв. — Десет без четвърт.

— Стой тук. Мери, чу ли? Чу ли? Само стой тук, моля те. — Грабвам палтото и ключовете си и излитам през вратата.

— Забавлявай се, пиленце — подвиква Мери. — Дано да го намериш.

„При Одет.“ Сигурно е имал предвид „При Одет“, където Рупърт заведе Кресида. Намира се на Риджънтс Парк Роуд, където живее Луиза. Сигурно не я е попитал...

Не. Излитам през вратата, като нахлузвам пътьом маратонките си и продължавам да тичам, като Форест Гъмп. Как съм могла да съм толкова тъпа? Че аз самата съм Форест Гъмп, от тъпата глава до дебелия задник.

Пет минута по-късно, запъхтяна като пес, отварям вратата на ресторанта. Ето го и него, яде на маса, подредена за двама, буталка вино се мъдри пред него. Сребърните прибори проблясват под светлината на свещите.

— Франк.

Той вдига поглед; отчитам изненадата му.

— Стела.

— Ей, много обичаш да ме лишаваш от вечеря. Защо не ме подсети?

— Радвам се да те видя. Щях да го направя. Но ти ме изрита.

— Не се превземай, Франки.

— Бихте ли ни донесли още едно меню, моля? — обръща се Франк към келнера. — Ето, пийни малко вино. — И ми подава своята чаша.

Вдигам я.

— Честито, Франк. Браво. Гордея се с теб.

— Наздраве.

— Какво ядеш?

— Лучена tarte tatin.

— Да, моля.

Той поднася вилицата към устата ми. За момент ми минава през ума да осмуча изкусително вилицата.

— Е? — подхвърля Франк.

— Е — повтарям аз.

— Ето ни.

— Да.

— Какво, на още хитринки ли искаш да те науча? Да ти посоча мръсните свалки?

— Ти какво, терена ли преслушваш?

Франк ми хвърля един подчертано прям поглед.

— Не, Стела, ям си вечерята.

— Време е и аз да поръчам моята.

— Естествено.

— Извинявай за преди малко, Франки — изтърсвам аз, забивайки поглед в менюто. — Въобразих си някаква глупост. Аз...

— Няма нищо, миличка — отвърща той и вдига ръка. — Разбирам. Какво ще хапнеш?

— Пържола. Всъщност, ти не разбираш...

— Не разваляй всичко. — Думите му са нежни, но погледът му е сякаш от кремък. — Приятно ми е да вечерям с теб.

— Искам да те попитам, Франки — не, изслушай ме, моля те — дали би могъл да престанеш да бройкаш мръсните свалки?

— Бива — изрича полека Франк, без да откъсва поглед от мен.

— Имаш ли нещо против?

— Не — усмихва се той и напълва чашата, която келнерът е донесъл току-що.

— Ще ми бъде приятно. Както и ако престанеш да водиш разни мадами вкъщи — добавям аз. — Непознати мадами по гащи. В банята. Честно.

— Сериозно? — усмихва се Франк и заедно с прекрасната му усмивка отлита цяла вселена от усложнения, предположения и вайкания. — Ммм. То и аз взех да се изморявам от тях.

— Виж — казвам аз и се ухилвам до ушите, — не знам какво ще стане накрая. Но искаш ли след като се нахраним, да се приберем вкъщи и...

Франк свежда поглед към чинията си, после пак ме фиксира.

— Да — казва той с ниския си глас, със сивите си очи, с твърдата си уста, която ме кара да примаявам. Пуска усмивка, която успява да бъде едновременно мръсна и сладка. — Хайде да си изядем вечерята и да се приберем у дома и да си легнем, и да не станем преди Коледа.

Споглеждаме се и продължаваме да ядем, вероятно по-бързо, отколкото е прилично.

— Не искам десерт — заявявам аз с пълна уста.

— По дяволите, Стела — засмива се той. — Но те разбирам много добре. Как мислиш, дали могат да ни затапят виното?

— Ще ти дам аз едно затапване. Давай да се прибираме.

Плащаме сметката и аз си взимам палтото и тутакси се озоваваме на улицата. Ръката ми е в неговата и този път си остава там и е много секси — *максимално секси по-точно, вулканично секси*, иска ми се да изкрещя — но трябва да ви призная, може би полудявам, че не е само секси.

Обръщам се към Франк и се каня да заговоря, но после си казвам „Не, казах достатъчно“. Той ме поглежда.

— Живей — казва той. — Дай да се приберем вкъщи, Стела, и просто да... живеем.

Издание:

Индия Найт. Още си секси парче
ИК „Саном Блясък“, София, 2011

Американска. Второ издание

Коректор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-818-658-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.